

MAMUT TOUR

D!ablo – Lovci mamutů

Na Mamut Tour jsem vyrazil již v pátek, hned po prohře našich hokejistů se Švédy. Chci si první dějství letošního seriálu 53x11 opravdu užít včetně předstartovní porady týmu.

Téměř celá cesta z Prahy až do Přerova po dálnici – 3 hodiny jízdy. Celou cestu se těším na předstartovní poradu se Šlapkami spojenou s večeří. Tým je ale disciplinovaný a v půl desáté je již na cestě do postelí. Takže jdu nakonec na večeři jen s Prezidentem. Taktika, mazání, očekávání i trasa se ještě pořádně proberou v prezidentském apartmá na ubytovně spolu s Jestřábem, Mikem, Léňou a Kolíkáčem. Nejvíc otazníků je kolem počasí. Předpověď na sobotu nebyla celý týden nijak optimistická – zima a déšť. Ráno to ale vypadá daleko lépe, volím tedy krátké kalhoty, krátký dres, tenké návleky na ruce a dvojité noviny pod dres na hrud'

Dva plné bidony do rámu, půllitr Pepsi Coly do kapsy, pár gelů, tyčinek a dávka stimulantu do zadních kapes a hurá na výstaviště. To je již plné cyklistů. Zájem zaskočil zřejmě i pořadatele, protože start se posouvá o čtvrt hodiny. Po vystoupení mažoretok se začne odpočítávat a pak konečně jedeme. Začátek je nervózní, stále se zrychluje, aby se vzápětí prudce brzdilo, stále trnu, kdy to do mě někdo napálí zezadu nebo z boku. V jednu chvíli slyším rachot srážky a padajících kol kousek za sebou. Po závodě se dovím, že tam na skrumáž doplatil Olin.

Určitě by pomohlo, kdyby se startovalo po kategoriích, všude, kde se tak děje, je začátek daleko klidnější. Je škoda, když se někdo, kdo měl v plánu jet dlouhou trať, jel přes půl republiky, zraní nebo rozbije kolo hned na začátku 200 km trati. Oni ti co jedou 210 km s pěti horskými prémiei opravdu nemusí závodit již na první křižovatce tak, jak to dělají ti, co jedou 60 km. Takže kolem mne každou chvíli někdo nastupuje, kličkuje zprava doleva, zavírá zatáčky, aby v mírném stoupání zase couval, případně prudce brzdil kvůli protijedoucímu autu. Celé je to ještě opeřené kočičími hlavami v Prosenici, kde by bylo lépe jet plynule 35 km/h, než se několikrát zastavovat a rozjíždět. Nějak se mi nechce riskovat výše uvedené a propadám se balíkem čím dál více dozadu.

Čelo je nejméně 200 metrů přede mnou a stále se vzdaluje. Když přijdou první hupy, nemám se už moc kam propadat. Plašani se propadají dozadu. Bohužel po nich zůstávají mezery, které se nedají sjet. Vidím, jak se dělají v pelotonu přede mnou díry a rychle se snažím chytit nějaké slušné skupinky. Teď se konečně jede plynule, byť „nakref“. Jsou tu stále jezdci ze všech tratí (60-120-210 km), což také moc nepomáhá – ti, co jedou 60-ku, závodí naplno, protože jsou hodinu a půl od cíle a nemají se proč šetřit. Snažím se uvíset, občas dojedeme někoho z těch, co ještě před pár minutami kličkovali v balíku a teď jsou úplně prošití, občas někoho ztratíme. Léňa, Kolíkáč a Dreamer jsou někde u čela, o skupinku přede mnou vidím Mišutku. Dlouho máme jeho skupinu na dohled, ale sjet se nám ji nedaří. Jak se blížíme do Bystřice pod Hostýnem, tak se tempo poněkud zvolňuje, rezignujeme na stíhání skupinek před námi. Projevuje se respekt z blížících se kopců. Karty na další část závodu jsou rozdány. Být v době trhání balíku na čele, dalo se teď jet o pár „balíčků“ vpředu, vlát sice na chvostu, ale najíždět sekundy a minuty k dobru.

Konečně je to tady, začínáme poprvé stoupat na Tesák, kde je na 38. kilometru první horská prémie. Skupina „drží“ pohromadě, už se všichni uklidnili, občas někdo odskočí nebo někoho sjedeme, ale není to nic dramatického. Silnice je lemována i poměrně velkým množstvím

diváků, kteří povzbuzují. Docela to pomáhá. Nic zásadního se neděje ani po horské premii Tesák ani na bufetu na Trojáku. Nikdo nestavíme, chytne za jízdy banán a jede se dál. Bohužel skupinka v mezihře moc nespolutracuje. Občas někdo nastoupí, je vidět, že někteří tu závodí, z čísel se nedá poznat, kdo jede jakou trať, tak je třeba reagovat na všechno. Jsem ale víceméně dobře zabudován a mám situaci pod kontrolou. Celkově jsem se trochu srovnal, pravidelně jím i piju. Zorganizovat skupinu, aby jela plynule a efektivně, se bohužel nedaří.

Za Fryštákem začíná stoupaní na Hadovnu, druhou vrchařskou premii. Krásná příroda, úzká asfaltka, tady by se „výletovalo“. Jedu ale obklopen závodníky, tak to „trochu“ bolí. Ti, co se dole vezli, teď nastupují, ale není to nic hrozného, škoda, že to úsilí nedali ve prospěch skupiny na rovinách. Za premií přichází lahůdka - sjezd z Hadovny. Úzká klikatá cesta, pokrytá šterkem, kůrou a jehličím. V jednom místě míváme cyklistu v potrhaném a špinavém dresu sedícím vedle cesty. Zle potlučený jezdec pak sedí na kládách o kus dále. Přibrzdím a když vidím, že už se o něj jiní již starají, pokračuji výrazně opatrněji dále. Po nájezdu na regulérní silnici si „došpurtnu“ dvojičku před sebou a volně čekáme, až se na nás nabalí skupinka.

A už je tu začátek dalšího stoupaní. GRAPY. No tak to je tedy perla na náhrdelníku. 20+% stoupaní vinoucí se pastvinami s krávami. Uzounká cestička. Kvalitní asfalt, přesto vhodné spíš pro horské kolo. A na něm spousta cyklistů na silničních kolech ze sedla a šněrujících cestu zleva doprava. Skupinka se rozpadá, stejně jako ty před námi, jejichž vytroušené korálky se koulí před námi. Říkám si: „Díky za trojpřevodník“. Zařadím to nejlehčí, co mám, a předjíždím jednoho závodníka za druhým :-). Grapy mne paradoxně vrací zpět do závodu. Dojíždím ty, co se zabudovali před Tesákem do přednějších skupin, ale zřejmě je to stálo příliš mnoho sil. Předjíždím mimo jiné i Astrála a tradičně výborně jedoucí Hanku Dožalovou. Pro diváky je to prima atrakce, nahoře zvoní selka kravským zvoncem jako v Alpách. Když už to vypadá, že jsme nahoře, ještě se to dvakrát „zhoupne“ a jsme zpátky na hlavní. Šupem dolů. Dolu mi to tedy jezdí výborně – Ksyria a nové Conti G4000S spolu s mírnou nadváhou pilota pracují skvěle.

Následující úsek je tedy hodně o morálce. 50 km samá vlna. Ve skupině pracujeme tak 3 lidé, ostatní nejsou na špici vidět. Výborně jede borec v dresu Veloservis, Eco?Logica! a jeden místní borec, jehož dres resp. týmovou příslušnost si nemohu vybavit. Nicméně nám podává výborné informace o tom, kde právě jsme a co nás čeká. Občas někdo v hupu přitvrdí muziku. Trochu mne bolí žaludek a dochází mi voda. Kousek jedeme i po trati, kde jsme začínali. Moc mne to nebaví. Chce se mi vystoupit a jen se tak projíždět (nebo ležet?). Vím ale, že zpomalím-li, už se znovu nerozjede a držím tedy tempo.

Ještě pár vlnek a jsme v Rajnochovicích. Znovu vzhůru na Tesák, tentokrát z jiné strany - čtvrtá vrchařská premie. Ani tady se skupina nerozpadne, nikdo to moc nehrotí. Podařilo se mi přesvědčit zbytek skupiny, že společně zastavíme na bufetu. Doplním bidony, banán do kapsy, zhltnu tyčinku a už se trousíme z bufetu. Ve sjezdu se znovu zformuje skupina a jede se na 5.VP – Lázy – dnes poslední. Před stoupaním do sebe hodím gel a stimulant a jde se na to. Lázy jsou po 2 Tesácích, Grapách a Hadovně procházkou růžovým sadem. Těsně před vrcholem vidím i Oranžový dres - prošíteho Mišutku. Alespoň říká, že je prošíteý. Jede ale svůj obvyklý super těžký převod a po odstředání jezdí frajersky vlevo od balíku. Snažím se mu domluvit, ať se také občas schová do balíku. Do převodů se mu radši nepletu, aby se nenaštval a neodjel nám.

Kolem stoosmdesátého kilometru jdeme do posledního stoupání. Nikdo už nejančí, tak to nahore trochu natáhnou. Nikdo se bohužel nepřidá, tak se zase poslušně zařadím do balíčku. Teď už nás čeká víceméně rovina, respektive mírný sjezd do Přerova. Cestou ještě přeletíme kostky v Prosenici. Oproti ránu je to pohoda. Jede se rovnoměrně 35 km/h, nikdo nekličkuje, nebrzdí, nepřidává.

Jedeme poměrně svižně, i když stále tahají ti samí. Před Přerovem ještě pár kliček ve vesnici, včetně průjezdu výkopem. Pak nastupuje Veloservis a získává 200 m náskok. Nikdo se za ním nevydává. Všichni se zdají smířeni s osudem. Na špici se střídáme dva. Už je tu Přerov a 1 km do cíle. Ostrá pravá a vidím bránu. V čele je jeden z těch, co celou cestu tahali. Nechci ho porazit až na čáře, tak na férovku rozjíždím dlouhý spurt. Hmm, velká chyba! Najednou zezadu lidi, co jsem vpředu neviděl. Hmm... Navíc ta brána je transparent místního podniku, ta cílová je o pár set metrů dál. Svěšuji a dojíždím z desetičlenné skupiny asi devátý. To se mi tedy nepovedlo, zapomněl jsem na ostražitost a nechal se ukolébat pasivitou ostatních jezdců. Dobrá zkušenost – celkově 90. místo, 20. v kategorii (skupina 81.+ resp. 14+), čas 6:57. Průměr 30 km/h. Dobrý výkon, prokaučovaný závěr, dobrá zkušenost.

Večer super „tiskovka“ s Šlapkami, které ovládly soutěž týmů – Áčko šesté, Běčko páté a Céčko třetí na bedně!

Dreamer – spokojenost s vykrícníkem

Pro účast na Mamutu jsem se rozhodl až v průběhu týdne, neboť předpověď počasí vypadala slibně, kdyby mělo pršet, tak bych určitě nejel, lonský Krušný úžibek už opakovat nemusím :) V záloze jsem měl ještě také krásný a výživný SUAC ve Strakonici. Nakonec padla volba na Mamutu, přeci jen už mám něco letos najeto, v "treninku" taky rád jezdím 150+ trasy, takže proč si nedat Mamutu, když to byl s Tatry Tour jediný závod série 53x11 který jsem ještě nejel?

V pátek odjždeme s Astralem z Prahy zrovna když se hraje semifinále v hokeji, což mě trochu mrzí, no ale moje závislost na kole pokročila do takových výšin, že jsem ochoten i toto obětovat :) Na D1 se pokousím naladit na iPhone stream hokeje v aplikaci CT4 Sport, ale jelikož tam není 3G, ale pouze Edge, tak se obraz seká a tak to rádeji vzdávám, ale i tak hezký pokus, věřím že za pár let už to nebude problém. V Přerově se ubytováváme ve Stavarově, jsem příjemně překvapen, pokoj sice strohý, ale koupelna skoro lepší než v 3* hotelu v Turecku :)

V sobotu ráno vstáváme kolem 6h ráno, díky Astralovi který chytre vzal mini rychlovarnou konvici si muzu snad poprvé na maratónu udelat snídani skoro jako doma, takže nálada je příjemná, žádný stres, tak to má být. nějak v 7:30 vyjždíme na ven, jedu už v kratkém, sice je trochu zima, ale budu to muset tu hodinu vydržet. Nasleduje rozjetí na cca necelou pulhodinku a krátce po 8h už stojíme na startu. Start je posunut o 15min což se mi moc nelíbí, stát skoro 45min bez pohybu, no nic neda se nic delat.

Po startu se jede hodne nervozne, nebo spis ja se citim prekvapive nejiste a nervozne, nevim vubec cim to je. Asi je to dane poctem ucastniku, startovalo se s kratkou, vsak to znate. Zahy po startu kousek prede mnou nekdo pada, vidim ze ot je nekdo ze Slapek (az pak jsem zjistil ze Olin), tesne pred timto padem jsem zmenil smer a jel po leve krajnici. Tahle udalost mi na klidu nepridala. Kostky se projizdi v pohode, cekal jsem ze to bude vetsi drama, proti Prasilskym kostkam na Sumave je to pohoda. Hledam zachytne body, protoze vidim ze jsem

porad pomerne hluboko v baliku, prede mnou dokonce nejaky holky. Zaregistruji Honzise a Lenu a tech se hodlam drzet.

Prvni vyjezd na Tesak redukuje pole, hlidam si Honzise, chvili mozna premyslim jestli nejeto uplne na krev a nesjet jeste par lidi ale jelikoz tu trat jedu poprve a porad je pulka kvetna a ne plna sezona, nechci jet bezhlave, takže pak trochu zvolnuji a jedu za Honzise. To je mozna to co mi vycita Lena v reportu, ale jinak verim ze jsem tempo drzel :) Ve sjezdu pak opet nekde sjizdime hlavni balik, pamatuju si jsme museli predjizdet vlevo doprovodne vozy v protismeru, opet jsem jel radsí az vzadu a holt si musel par mezer docvaknout ale slo to.

Kopec na Hadovnu si moc nevybavuju, snad jen to ze jsem se nahore zeptal "to byly ty Grapy?" a nekdo asi Honzis mi odpovedel ze ne, ze tohle byla prochazka ruzovym sadem a Grapy prijdou za chvili :) Kazdopadne Hadovna pole nadelila a uz nam zde celo samozrejme ujelo. Pocitove se mi zatim jelo dobre, do kopce jsem si tam smrdlal s kompaktnymi lehci prevody a tim ze nebylo horko tak nebylo potreba ani moc pit, takže sily ubyvaly primerene a dalo se jet slusne.

Pak nasledoval sjezd, kde to vetsina strihala hlava nehlava, no takže jsem si to samozrejme nechtel nechat ujet a malem se mi to stalo osudne. Tahla levotociva zatacka hned na zacatku klesani me zacala vynaset do prave skarpy navic tam stal nejaky chlapik, tak tak jsems se mu stacil vyhnout. To me dostatecne vylekalo a pak jsem uz jel opatrne i za cenu ze mi x lidi predjede. To mi mozna zachranilo pred zamotanim se do padu, který si muzete prohlednout na fotkach na roadcycling.cz, ano jde o tu nehodu na kladach ve sjezdu z Hadovny. Slysím kousek prede mnou brzdeni, smyk po sterku a pak uz jen vidim jak se uprostred vozovky objevi bezvladne telo. Se stestim se mu vyhybam, pribrzduji a skoro zastavuji, to same dela prede mnou Lena. Ohlizim se a za mnou uz stojí par kluku. Mam chut take zastavit, protoze tohle vypada vazne. Pote vyhodnocuji situaci ze kdyz uz u nej nekdo stojí, ja tam budu houby platny, mluvím s Lenou a jedeme nakonec dal. Kazdopadne vim ze to bylo trochu sobecké a klidne jsem mohl zastavit, jenze stejne bych nevedel co tam delat, nikdy jsem nicemu takovému prítomen nebyl.

Dole volame na poradatele at zavolaji zachranku. Po teto zkusenosti me zavod opravdu prestal bavit a premital jsem proc tohle vlastne mam zapotrebi, proc se nejedzi vice bezpecne, proc startuje kratka s dlouhou zaroven, atd. Jedeme ale dal, nasleduji Grapy. Tezky kopec ala Kochanov, jen bez mista na odpocinek. Tocim 34x25 a prede mnou to lame na tezky prevod Honzis. Postupne nasi skupince zlehka odjizdi, nechavam ho byt, protoze ujizdel i na Hadovne a pak jsme ho z kopce sjeli. Nekde tam mi asi odjizdi i Michal Chadim z Roadcycling, který byl do te doby pro me dalsi zachytny bod. Ve sjezdu se zformuje pomerne pocetna skupinka 10-15 lidi, tak si rikam ze Honzise urcite sjedeme. Pak prijizdime na 2. obcerstvomacku, kde to vypada ze vsichni stavi, nez ale stacim popadnout aspon dva kousky melounu, vsichni krome Leny jsou pryč! Rikam si wtf, jak je to mozny? No nic rezignovane s Lenou vyjizdime a ja si rikam ze to není prece mozny si to nechat takhle ujet! Pak zahledneme na brdku skupinku a díky Lenovi se tam nakonec dotahneme, ale bylo to opravdu o fous!

Nakonec nam to zase tak moc nepomohlo, protoze prislo deleni trati a na dlouhou nas odbocuje jenom par, je tam Michal Skopecek, Jirka Zarybnicky a par dalsich. Jedeme si svoje, na me se jede mozna az moc pohoda, no ale nejsem blazen abych tady tahal na spici nejaky vyrazne vic, takže drzim krok a aspon jsem mel cas zregenerovat a najist se a napít. Prichazi

druhy Tesak a tam malem smete dodavka J. Zarybnickeho, který tedy opravdu pada, bere s sebou Michala Skopecka. Ale i přes osmu na prednim kole se mu dari vratit se do nasi skupiny za coz ma obdiv. Na treti obcerstvovacce uz stavime, doplnuji bidony a v tom se pririti Kolikac s dalsi skupinou! Nema vodu ani jidlo, tak mu od obojeho neco malo davam. Je pravda usek po deleni trati mezi 100-135 km jsme opravdu nejeli nijak rychle a sam jsem tak cekal ze nas nekdo sjede.

Pak nas tedy pokracuje pocetna skupina, na Lazech Kolikac opet trochu odpada, ale je to opravdu bojovnik a vraci se, coz se mi hodi, protoze aspon upozorňuje na nebezpecne useky na trati, ten sjezd z Lazu byl myslim taky hodne rozbity. No a pak uz se blizi konec, v poslednim kopecku na 184 km nam jeden ze skupiny odjizdi na cca minutu, ale skupina cca 12 lidi vzorne strida a tak jej sjizdime. 3km pred cilem zkousim nastoupit, protoze po rovine do cile v protivetru jedem pouze cca 30kmh. Pri mem nastupu zrychlim az nekam k 42-44kmh a rikam si ze to me nemuzou sjet. Chybna uvaha, sjizdi me, ale jsem rad ze jsem to zkusil :) V samotnem Prerove zlehka nastoupim jeste jednou, ale nenechaji me, hlavne Jirka Zarybnicky si to hlida, který nakonec vyhrava i cilovy spurt.

S vysledkem jsem spokojen, i když dlužno dodat, ze toto byl muj prvni maraton kdy jsem neprijel do cile uplne vycerpany, takže mozna jsem mohl byt ve skupine s Honzisem, ale to jsou kdyby a na to se nehraje :) Pocasi vyslo, prset zacalo az pro prijezdu do cile. Presto si vsak dalsi ucast na Mamutu priste budu dost rozmyslet, protoze ta nervozita v baliku mi opravdu vadila, zřejmě je to tim ze je kveten a jen malo lidi je "vyjezdenych". Presto to vsechno jsem rad za ucast, nejaky prinos a efekt do dalsiho rozvoje by to melo mit. A na zaver díky Honzisevi, Lenovi a v posledni tretine Kolikacovi za prima doprovod!

Honzis – rychlej Mamut

Start se posunul o 15min kvůli náporu při registraci. Stáli jsme sice za páskou, ale před ní se postavilo asi 80lidí, což jsem tak nějak čekal. Úvod nervózní, loktovačka, brzdy, flekovačka, necítím se dobře. Kostky se letí, já jsem dost vzadu. Naštěstí elitáci pod hupem chčijou, tak se moc nejede. V brdkách před Bystřicí p/H. se to furt mele, já sotva vaju kdesi na stém místě a už se těším na kopec, který se zpočátku taky nejede. Je tady Léňa, Kolík, kecám s Dreamerem, pohoda. Michal Skopeček couvá dozadu, my též, jakmile ti vepředu trochu přitlačili. Je tam aspoň 60lidí, já se nechci zrakvit, jedu si svoje - 39/19, 39/21. Dreamer je stále u mě, na horizontu to trochu roztáhnou, ve sjezdu se ale hnedka cedím dozadu. Kritický provizorní mostek jsme zvládli, pak se sjedeme ve stoupání na Troják. V padáku ke Kašavě se to mastí, až dojedeme kolonu doprovodných aut a předjížděním protisměrem se docvakneme zase do čela. Zase není o krušné okamžiky nouze. Stihnu se aspoň trochu napít a vysát gel. Stojka se jede v pohodě, 39/21, pak klid ke Frýštáku. Vabroušek kecá s nějakým triatlonistou – tady jedeš kopce rychle, ve sjezdech nic a po rovině taky nic, teď mám tep 96. Já juknu k sobě a tam vidím 129 ... Ale je fakt, že jsem neměl svěšino jako železný muž ze Zlína. Hadovna nás konečně odděluje od čela. Jedu 39/21 s Léňou a Kolíkem, necítím se špatně a ta Madona do kopce docela frčí. Následuje sjezd, který zrovna nemusím, takže opatrně. Jeden mě přelítne a v táhlé pravotočivé zatačce ho to vyneslo ven, na šterku nešlo zabrzdit a napral to do složených klád. Jeho kolo se vymrštilo do mé stopy a já už se viděl v kotrmelcích. Minul jsem bicykl o centimetry a opatrně dojel dolů, kde jsem říkal regulovčikům, že si jeden ustlal. Naprosto volně pokračuju pod Grapy. Sním Pikao a docela mě nakoplo. Takovej

levnější a větší karbolek. Zezadu přijede zase orange duo. Začátek v Rusavě si tam poklidně vylámu, vzpomenu na Drásala a musím říci, že na silničce jsou Grapy „v pohodě“, na bajku to je děsněj vopruz, jak to nejede. Nechám 39/23, abych nejel na kašpara a vsedě jedu nějakých 10-11km/h v nejprudších pasážích. Tatík fotí, tak mu ještě řeknu o nehodě a už stíhám borce přede mnou. Je z toho i fotka na roadcycling, super! V lese dojedu myslím Slavíka z OD Morava a pár dalších, občas jedu i na velkou, třeba ten závěr 53/21. Pak sjezd do Bystřice, kde se valí k 70km/h, ale to není má doména a hned ztratím několik vydobytých pozic. Ostrá levá, teď nebo nikdy – nechám pilu, přejedu zpátky několik cyklistů a už vidím grupu s Robertem Kleinerem. Kopec je moc krátký, nestíhám to. Na horizontu 53/17, úplnej šrot přes 180tepů, makám i ve sjezdu a v krátkém brdku je ze sedla docvaknu ve stavu značně zdeklasovaném. Na 80km takhle blbnout! Ale vyplatilo se, teď se vezu, na bufetu čapnu 2gely, kus melouna a kelímek ionťáku. Plný bidon dám do košíku a ve třech frčíme k rozdělení tratí, kde nás jeden opustí. Taky bych docela rád jel už do cíle. Pokračujeme ve vopruz brdkách a díky chcaní skupinky před náma si „nestavěče“ docvakneme zpátky. Vida, v devíti to zase jede mnohem líp. Robert pěkně wattí na Zippech, jsou tady i dva z KC Brno, taky s wattmetry, jeden z Pinarella, docela slušná sestava. V rámci možností točíme a já stihnu aspoň sníst margotku a napít se. Průměr skoro 33km/h je super, teď jen aby nedošlo. Před Tesákem dost tahám, ostatní se šetří a jak najedeme do prudšího úseku ke studánce, tak jsem rázem předposlední. Oops! Zkusím se nějak zmátořit a točím 39/23. Nahoře za to trošku vezmu na 21ku a podaří se mi dolítnout k Robertovi, který dle zvyku má na Tesáku svůj vlastní bufet a z ukryté igelitky vytáhne bidony a proviant. Dolů se to mastí 53/11, Troják dám na velkou a riskuji projetí bufetu, páč v grupě s Robertem a dvěma z KC Brno to tak pěkně jede. Akorát nevím co budu pít \ , mám asi 0,3l, vyschlo v hubě a do dalšího bufetu přes hodinu jízdy... Ve sjezdu vlaju, ale zuby nehty se mezi rychlíky držím. Pak točíme a máme na dohled uprchlíky z Tesáku. Jedeme furt šrot, aspoň já, kolem mě hučí Zippy a rve se 53/12,13. Před Lázy trošku voraz. Schodovité stoupání jedu 39/23, Robert tvrdí muziku a my za ním vlajeme. Chadim z KC Brno visí jen tak tak. Sjezdík je dost hrana, docela se bojím, ale jsem stále s nima a už si to šineme k bufetu. Z doprovodného auta KC Brno vysomruju minerálku. Aspoň to. Dám gel, na regulérním bufetu čapnu půl banánu a kelímek ionťáku za jízdy. Docela akrobacie. Svištíme po hrbatých silničkách, v každém brdku lámačka ze sedla, ale kilometry naskakují krásně. Poslední kopec za Paršovicemi už dávám s vypětím všech sil – směšných 39/21, naštěstí Robert už nejede takovou hranu a dokonce sjedeme jednoho trénuj-chytráka z Alltrainingu. Do střídání se moc nezapojuje, takže je nás sice pět, ale spíš formálně. Od Chadima si cucnu ionťáku, dopiju ten svůj, dám poslední gel a věřím, že to už nějak doklepu. V Pavlovicích letíme dolů a už tu jsou kostky, kde mám co dělat. Před náma ještě jeden borec, kterého sjíždíme za cyklokrosem v obci Prosenice. Ani se nás nechytá, nebo spíš nechce a větrá kus za náma. Točíme 34km/h na větru a už tu je Přerov. V zatáčce to balí Chadim, vepředu spurt, který vyhrává Alltrainingář, pak Černý z KC Brno, Robert a já jako 47. Zásek 28minut je povzbudivý, ale taky jen za 130km. Dobře, že trať byla kratší, 202km v půlce května fakt stačilo

Kolikáč – Vana plná endorfinů

A zase v tom lítám, jako každý rok se sám sobě divím, že do toho zase jdu, ale znovu jsem se přesvědčil, že maratony jsou pro mě neskutečný zážitek. To velké setkání oranžistů, večerní tiskovky, společné ubytování, večerní usínání, ranní startáky, to vzájemné hecování a sdělování si dojmů, bez toho si sezónu nedokážu stále představit. Že prostě stojí za to přes zimu něco najet a stát se součástí toho pestrobarevného představení, zdolávat procenta sklonu, sjíždět balík, pracovat pro skupinu, když má člověk sílu nebo prožívat krize a plandat na jejím chvostu, a když se souhrou všech okolností zadaří, tak se na 200km koupat v endorfinové lázni! A letošní Mamut, to byla prostě pecka!

Příprava na Mamuta mě absolutně nevyšla, víkend před závodem, jsem kvůli začínající rýmě a dutinám závodně vynechal, navíc mě ještě do svých spáru dostal zubař, což moc optimismu nedodávalo. Přál jsem si vylepšit alespoň o fous čas z minulého roku (6:44h.) a svézt se s někým od nás. Sice jsem Léňovi slíbil, že mu odtáhnu Mamuta, ale to bylo spíše sci-fi prohlášení, ještě jsem si živě vybavoval, jak s ním bolela Břežanská Osma. Ale třeba to klapne s Olinem nebo s Dreamerem, i když ten už má taky letos více kilometrů... no uvidíme. Stavíme se do první lajny a přejeme si mnoho úspěchů, ťukáme si s bidony s heslem „Na to se napijem!“ Ve slušný mlýn z lidských těl a bicyklů se proměnil začátek maratону, kolem 480 účastníků namíchaných ze všech tras se snaží dostat co nejvíce dopředu, aby uviseli co nejdéle. Na okraji Přerova již za sebou slyším zvuk padajících kol a těl, ale není radno se otáčet, jen věřím, že to nebyl někdo od nás. Je to slušný stres, stále se brzdí a zase rozjíždí, spálená guma ze špalků se nad námi vznáší a už letíme tradiční kostky a první brdky. Jede se mi vcelku dobře, nakonec jsem zvolil krátkou variantu oblečení a udělal jsem dobře, jen možná ten nátělník z Moiry je příliš, zpocené břicho nemám rád. Stále visím na ocase čelního mega balíku, trochu mě rozhodil bidon, když jsem si vytáhl omylem špunt a zůstal mi mezi zuby a hned mi naskočila díra, ale pod Tesákem jsem stále ve hře a dokonce mi hlava jasně vysílá příkaz, nacpi se co nejvíce dopředu, ať se máš kam propadat. A hele Léňa, Dreamer, Honzis, Jirka Zárybnický-Jirus, to jsou borci, s kterými by byl sen se zase sklouznout. Hákuji Léňu, který při pravém okraji bere jednoho závodníka za druhým, skvělý pocit, dva oranžové dresy za sebou, to nabíjí. Pod vrcholem Tesáku, možná zbytečně opouštím svůj magnet, hlava říkala, neblbni, Léňa Tě utaví. Mega balík se rozerval, nějak jsem si vsugeroval myšlenku, že jsem díky Léňovi předjel Dreamera, a tak stále čekám, kdy mě šumavský patriot dojede. Řítíme se asi ve 20 lidech přes Troják a první bufet, kde čapnu banán a už se spouštíme přes Držkovou po vyžehleném asfaltu. Jsem tak nějak i rád, přeci jen v těch 20 lidech se jede bezpečněji, ale před stojkou v Kašavě je to tu znovu! Předjíždíme kolonu doprovodných aut a v té nechutné stojce máme jako na dlani ten neskutečný hrozen kymácejících se těl. Vydrápeme se nahoru a znovu do plných, všichni okolo mě se snaží znovu zabudovat do hlavního balíku a kličkujeme mezi doprovodnými auty.

Začátek Hadovny a jsme zpět u čela, vyrážíme vstříc tomuto velikánu, který nechybí na žádném ročníku Mamuta, i když poslední dva roky je o dost dříve. Nádherný asfalt, krásná příroda a já stále vyhlížím, zda-li se přede mnou nezjeví orange dres Léni a nebo naopak ze zadu nepřilítne Dreamer. Nic takového se nestalo a spouštíme se dolů, nechávám si bezpečnostní mezeru, je to úzká cesta navíc s naplaveninami, ale koleje od aut jsou dobře vyjeté. A do háje, najednou přede mnou shluk sklánějících se postav a uprostřed mezi nimi nehybně ležící závodník se zkrvaveným obličejem. Nehezký to pohled, nohy jakoby mě

z dřevěněly a nechtělo se jim dál. Na nájezdu na hlavní řvu na regulovčičky, ať zavolají sanitu a zkouším se z toho rychle oklepat. Sjíždím si skupinku a trochu regeneruji, brutální Grapy už jsou totiž cítit ve vzduchu. Napínám lanko od přehazovačky co to jde, největší 27 zubový pastorek je zase po dlouhé době v permanenci, vzpomínám na svého dvorního mechanika Fandu Vokyna, jak mi kolo dokonale připravil a já si můžu stěžovat jen na své nohy, že tak pomalu tahají. Ale jsme na tom všichni stejně, tyto kopce podle mě nepatří do silniční cyklistiky, je to jen atrakce pro diváky... Já mám ale atrakci těsně nad sebou, je tam Léňa, sice je mi jasné, že to jsou tak 1-2 minuty, ale dodává mi to sílu. Kroutíme se jak užovky nahoru, ale stále nás překvapují další a další procentové schody, které vytahují z těla mnoho energie. Konečně na hlavní silnici a spouštíme se do Bystřice pod Hostýnem, tam hned na začátku doleva přes brdky k prvnímu bufetu, před námi bohužel nikdo, Léňa asi hodně rychle práskl do koní, ale když se otáčím, jako bych zahlédl za sebou Dreamera, on si bohužel nevzal orange dres, ale možná by to mohl být on. Je tu bufet, jedu asi ve 20-ti lidech, ale zastavuje jen jeden, sice mi už jeden bidon chrastí suchem a druhý je načatý, ale já poprvé dnes zariskuji, nenechám si to přeci ujet a začleňuji se znovu do skupiny. Začínám ale podvědomě šetřit s pitím, což se mi ještě dnes vymstí, ale zatím si šlapu v klidu na rozdělení tratí a těším se, jak si to domrskáme v tolika lidech pod druhý Tesák. Ale jaké je moje zděšení, když z 20 lidí to ohneme jen ve třech na dlouhou! .

No to je síla, veškerá moje závodní morálka se někam ztratila a já jen tupě hákuji a představuji si, jak na Tesáku ležím ve škarpe bez vody a bez jídla. Naštěstí ale mám ještě gely, natlačím do sebe ty zubní pasty a snažím se trochu rozpohybovat, tady bych chtěl poděkovat borci z Koloshopu, který skvěle tahal a i druhému borci z IVT, já jsem těch špičí moc nejel, a jen díky těm dvěma jsem se nějak dopravil do Rajnochovic, kde nás ale sjela asi 5-ti členná grupa, kde jel vítěz nad 50 let Novák a hlavně nezmar Pavel Sovák, to mi hned zvedlo náladu, konečně nějaká spřízněná duše . Problém ale nastal s pitím, kterého si mi už kriticky nedostávalo a Tesák před námi ... Borci ze skupinky mají za sebou auta s pitím a tak začínám žebrot, a hle z jednoho auta už sosám z naplněného bidonu, ale bohužel je to jen čistá voda, ale stejně, díky moc! Jeden Anticramp už jsem spolkl, ale i tak mě Tesák začíná pěkně trestat za můj risk s vynecháním bufetu. Duo Novák-Sovák určuje tempo grupy a já začínám prožívat nejhorší okamžiky letošního Mamuta, křeč v pravém stehně je tu a já skáču ze sedla do sedla, měním převody a zkouším křeč rozehnat. A bohužel skupinka se pomalu vzdaluje, leju na stehno vodu z bidonu a dávám druhý Anticramp, nechápu, kde se to ve mně vzalo, ale nějaká vyšší moc mi říkala, musíš je uviset, a já točil a točil, a trpěl a trpěl, a když se to konečně narovnal, naládoval jsem tam velkou a zpátky se přísál. Hůůů, začínám cítit i žaludek, jeden banán a jen gely, to není pro mě, na Trojáku prostě musím zastavit a dát alespoň rohlík. Stejně už zase nemám pití, hold tu grupu asi pustím, nedá se nic dělat

Tak si vlastně začínám vyčítat i ten Tesák, mohl jsem si klidně zvolnit, když už s nima dál nepojedu. Borec z IVT je na odpis, loučí se s námi, že je mu zle a bufet se přibližuje. Zděšeně ale koukám, jak od stánku mizí orange dres Léni a hned za ním Jirus, ty wogo kámo, nedá se nic dělat, ty prostě musíš jet dál, chytám tedy jen banán a sjezd jedu jako magor, najednou žaludek přestává cítit, zapomínám, že nemám pití a v kapse suším poslední gel, ještě 60km do cíle, čeká nás další brutal kopec Lázy, ale já jak kdybych finišoval do cíle, touha kukat za Léňou a Jirusem je neskutečná. Jsme ve čtyřech, Novák, Pavel Sovák a ještě jeden a v táhlém klesání máme jako na dlani grupu asi o 10 lidech, kde jede i Léňa s Jirkou.

Blížíme se do Ratiboře, vesnice, odkud pochází moji předkové, a já zažívám famózní pocit, s Pavlem jsme se proměnili v motorky a každým metrem se přibližujeme ke skupině. Jsou nadohled a to mě podrž, on je tam i Dreamer, tak to je neskutečný mazec! Řvu blahem, ale hned si začínám uvědomovat svoji překerní situaci s jídlem a pitím, ale je tu Dreamer, který mě zachraňuje, už chlemtám jeho bidon a žeru suk. Díky kámo, moc díky! Připadám si jako v cíli, vznáším se na vlně euforie, Jirus si stěžuje na křeče, Léňa na záda, jen Dreamer je tak nějak v pohodě. Ale odbočka na Kateřinice a Lázy je tu, není čas na hrdinství, teď to bude boj o holý život. Dreamerovi sděluji, že je hodně pravděpodobné, že tu v kopci někde zůstanu, až se do stehna znovu zakousně křeč, tak jestli vydrží s jedním bidonem... Ale zkusím to, uvidíme, většina už je taky docela okoralá, Michal Skopeček má v nejprudších pasážích taky velké problémy, vybavuje se mi loňský rok, jak jsem tady s RiCem a Jirusem plný síly a energie básnil o těch výhledech do čarokrásné krajiny, letos jen tupě čumím do asfaltu a modlím se za konec tohoto pekla. Bolí to bolí, ale nějakým zázrakem se křeč umravnila a zalezla někam do pozadí a neomezujeme mě. Je to ale divný pocit, stále čekám, kdy se mrcha ozve, je to takové čekání až Vám vypnou proud. Je to nekonečné, stále nahoru a dolů, a to nahoru jsou stojky jako kráva, naprosto devastující o jetí nějakého tempa.

Ale vše jednou končí a přichází hodně nebezpečný sjezd, který jedeme docela na hraně, tady by se sebemenší chyba zle trestala. Jsem s nima, hurá, přežil jsem to, teď už bych byl za hlupáka to nedotočit do cíle. Blíží se poslední bufet, který zase jen prolitneme, chytnu rohlík a kelímek s ionťákem, mám docela problémy to nějak zpracovat, takže poslintaná říditka budou památkou na tyto chvíle. Poslední kopec, ale je hezky jezdivý, žádná děsivá procenta sklonu, to se mi líbí. Odjel nám borec z Koloshopu, ten, co to hodně odtáhl před druhým Tesákem, ale když se po kopci srovnáme a zorganizujeme předpisový kolotoč, je po několika kilometrech zase náš. A přichází chvíle, kvůli kterým stojí za to trpět, koupu se ve vaně plné endrofinů, dokonce dostojím slibu, co jsem dal Léňovi na Břežanské Osmě, že mu odtáhnu Mamuta, no nebyl to celý Mamut, ale minuta to byla! Začínám sledovat i čas strávený na trati a začíná se rýsovat, že by 6:30h. mohlo padnout. Kostky, jéje toto dnes uběhlo, přes 6 hodin jsem vlastně nedal nohu na zem, nesedl z kola, teď se jen bez následků promotat zahrádkářskou kolonií, projet se štěrskem a šotolinou a dlouhá rovina je před námi. Klukům jasně naznačuji, že do spurtu nejdu, dnes byli lepší jak já a jen souhrou šťastných náhod jsem mohl strávit závěr s nimi, oni stavěli na dvou bufetech a pak mě zachránili před žízni a hladem. Dreamer laškuje před cílem několika nástupy, zase je škoda, že nemá orange dres, vypadalo by to efektně, kdyby on v úniku a my dva s Léňou kotvící ostatní.

Je to tam, 6:30h. padlo, další cenný maratónský zápis do mé historie, blahopřejeme si navzájem a užíváme si cílové pocity... a do prdky, Olin v civilu, to nevěstí nic dobrého, úplně vidím, jak tu takhle stál Rainy před několika lety, ale naštěstí od něj, má Olin jen pár odřenin, i když ty probroušené klouby na prstech ruky asi není žádná hitparáda, tak to byl on v tom lese hned na začátku, bejku, ať se to rychle zahojí!

Začíná se do mě dávat zima, těším se na jídlo jako snad nikdy, nasoukat do sebe rýži s masem a v mírném deštíku dorážíme do ubytovny a rychle do vařící sprchy. Po cílovém pivku a minerálce se mi začíná chtít na malou, až teď si uvědomuji, že jsem od rána nebyl, a safra pěkně to pánilo a kousalo. Dojíždí kluci, už déšť chytli v plné síle, ale všichni září spokojeností, vždyť odjetý Mamut, ten se počítá!

Léňa – Srdcová záležitost v Přerově

Mamut, je pro mě velká srdcová záležitost. Tuto vazbu mi způsobil Iceman. Když jsem se seznámil se šlapkami, znal jsem jen bikové maratony, krátkého Krále a moravského Beskyda. Při zimních vyjížděcích roku 2007 mi zejména Iceman začal básnit o Mamutu, jak je to super závod, popisoval mi krásu Tesáku, prostě mě zaujalo nejen to vyprávění, ale také ty skvostné názvy: Slavkov, Tesák, Hadovna, ještě jsem musel překonat psychickou obavu ze vzdálenosti přes 200km a mohl jsem v roce 2008 vyrazit na svůj první opravdový maraton, Mamuta.

Další dva roky jsem se z různých důvodů nemohl do Přerova vydat, tuto zimu někdy v prosinci jsem se definitivně rozhodl, že i kdybych měl v roce 2011 absolvovat jen jediný závod, bude to Mamut. Toto mé rozhodnutí ještě povzbudilo zimní trénování s vítězem tohoto závodu Tomášem Čerem. O motivaci bylo postaráno, celou zimu jsem proto jezdil v jakémkoliv počasí tréninky všechny přes 100km, tělo se začalo přizpůsobovat, kila mizet, nohy sílit, až jsem byl překvapen, co vše se změnilo sebevědomí rostlo a začal jsem myslet, že bych mohl jet Mamuta na umístění v TOP 30. Jenže už v březnu začalo mít všechno první trhliny, práce bylo stále více, kola méně, k tomu vyčítky, že když už mám volno tak jsem na kole a ne s rodinou. A jak to u tohoto sportu bývá stačilo pár vynechaných nebo zkrácených tréninků a výkonnost a vytrvalost šly dolů. Ještě na prvních závodech to docela šlo, ale už jsem cítil, že se to stále zhoršuje, nejméně jsem se dostal na kolo měsíc před Mamutem a můj poslední trénink, který jsem absolvoval 6dní před závodem s Malinou, mi ukázal, že to nebude takové jak bych očekával. Nabral jsem svá kila zpět, vytrvalost se omezila jen na necelé tři hodiny, prostě veškerý optimismus vymizel, své cíle jsem upravil na TOP 50, ale i to bylo nakonec smělé....

Mým cílem, který jsem Všem presentoval bylo být na čele Mamuta aspoň pár sekund, dokonce jsem byl i s Tomášem domluvený, že mě na špici doveze abych si tu slávu mohl užít, k tomu směřovala veškerá startovní taktika, stát v první lajně! Stavím se s Kolikáčem, Dreamrem, Olinem, Diablem, Honzisem hned za pásku což nám bohužel nezaručilo první lajnu, ale tak desátou.

Odstartovalo se dost nervózně, vystrčil jsem lokty, nechtěl jsem se moc cedit a spíše jsem vyhlížel Tomáše, ke kterému se dostat, bylo velké dobrodružství. Jenomže, když mu říkám ať mě teda vytáhne na špici, jen odvětlí: Tak jeď! a ukáže mi tu nervózní masu před sebou.... Hm fajn, tak je to jen na mě. Nalezl jsem si do levé škarpy a pomalu se sunu dopředu, v nájezdu na hlavní za Prosenicí mi napomáhá široká hlavní silnice, kde se balík drží vpravo, díky tomu jej celý беру a řadím se do první řady závodu! Kolem mě to je samej Kolokrám. Na špici mi chybí předjet jednoho člověka, když se chystám na své okamžiky slávy, vystřelí z balíku dva borci, sakra, kdyby odjeli povedu tak maximálně balík, nedá se nic dělat jedu za nimi. Když je docvaknu jen tak letmo kontroluju rychlost atakující 60km/h, vjíždíme na kostky, roztáčíme kolotoč, balík za námi pěkně roztažen, jeli bychom i rychleji, ale brzdí nás auto pořadatelů, které jede tak pět metrů před námi a ne a ne zmizet, borci z naší trojky po chvíli svěšují nohy a díky tomu jsem v úniku sám! Ještě párkrát protočím nohy na ŠPICI ZÁVODU, a pak se plně uspokojen vracím do balíku, kde mě pohlcují Kolokrám, Pinarello a další nabušenci.

První brdky se jen letí, v mém okolí se nejčastěji pohybuje Trefná z Alltraining – Lawi a Tomáš z Focusu Znojmo. Pohyb v balíku je nebezpečný, stále musím brzdít, nastupovat, být opatrný, všichni chtějí být ve předu tak jedou jak hovada. Přeci jen už mám splněno, nikam se nehnu a cedím se. Mé cedění zastavuje až Honzis, kterého si nechci nechat odjet, vystrkávám

lokty a hlídám si jej. V nájezdu na Tesák začínají odpadat první korálky, Honzis jede jetelně, ještě se k němu přidává Dreamer, který teda jede nevyrovnaně, nejdřív na pohodu, pak pár stovek metrů hranu a pořád dokola, ještě jsem s ním nikdy nejel, proto toto akceptuju první stovky metrů, ale když už se s ním seznámím, jedu si své, sleduju jen Honzise, který jede rovnoměrně a ve výsledku se na vrcholu sjíždíme všichni tři pohromadě. Čelo, které čítalo tak osmdesát lidí je pryč a ve sjezdu začíná harakiry stíhačka. Borci na špici to roztáčí na rychlost přes 70km/h, dojíždíme první doprovodné vozy a díky této adrenalinové rychlodráze v serpentýnách jsme v údolí před Kašavou opět v první skupině. Nedá mi to a jedu pozdravit Tomáše, který je v družném rozhovoru s Netíkem z Kolokrámů. Jen se usměje a odvětlí: Ty jsi ještě tady? Jo, bylo to povzbudivé. Taky se rýpnu, co tady dělá, proč není na špici, prý jede jen jako domestik na Petruše. Po těchto pár větách s raketákem se zase vracím ke svému magnetu Honzisevi.

Vjíždíme na Hadovnu, hned na začátku mi je jasné, že tady definitivně čelo odjede. Nejedou zase takovou hranu, možná by i šlo je uvíset, ale máme před sebou ještě 150km a jet tady krev by byla sebevražda. Přilepím se na zadní plášť Honzise, který to rve na těžký převod, stále má rezervu ještě dvou převodů za společnosti lehce točícího Dreamra. Tady si prvně ujasňuju, že budu rád, když s těma dvěma dojedu do cíle a TOP 50 bude ještě boj. Ve sjezdu z Hadovny se někteří šilenci pouští do stíhací jízdy, několikrát musím hodně přibrzdit abych mohl někoho pustit, nejvíce agresivně jede šílenec z KC Brno s bílým číslem, který mě málem vyvezl do trávy. Po pár zatáčkách se odehrává událost, kterou ještě před sebou uvidím dost dlouho. Slyším za sebou. Jedu zleva! Uhýbám v zatáčce do štěrku a opět kleju, co to je za šílence, poznávám Marcela z týmu Basso, jede tak sedmdesát a blíží se prudká zatáčka vpravo, ve které jsou vyjeté jen tenké asfaltové koleje jinak hlína a štěrk. Marcel začíná pozdě brzdít a tím se nevejde do zatáčky, jen vidím jak se řítí na hromadu pokácených stromů na levé straně silnice, naposledy mačká brzdy a díky tomu přelítává kolo a zády trefuje horní klády, od kterých se odráží do dalších klád, které už bezvládné tělo odmrstí na cestu, ihned začínám brzdít s myšlenkou pomoci. Naštěstí když už skoro stojím a dívám se dozadu už u Marcela stojí minimálně tři cyklisté a jeden z nich nejspíš volá záchranku, je zbytečné abych se vracel, pokračuju v šiku dále. Ještě se na sebe s Dreamrem podíváme a zbytek sjezdu sjíždíme krokem. Prvnímu regulovčičkovi na hlavní silnici hned hlásíme ať okamžitě volá záchranku. Uff, byl to otřesný pohled, jen si říkám aby přežil.

Do Grapů ani nemluvíme. Honzis nám odjel tak o 400m a trvá pěkných kilometrů než si uvědomí, že by na nás mohl počkat a nemusel se větrat sám. Grapy jsem poznal bezpečně, přivítali nás snad 19% sklonem mezi domy. Tento sklon není vůbec o rychlosti, prostě jde o to, to jen vyjet. Honzis nám začíná pomaloučku odjíždět, nějak to neřeším, počítám s tím, že si jej ve sjezdu sjedeme. Kopec to je opravdu pekelný. Krávy, které mjííme se určitě diví, co tady děláme na silničních kolech, turisté co jsou na vysokohorské procházce nám tleskají a místní šamanka nám pod vrcholem zvoní kravským zvoncem, prostě nádhera, nedá mi to a musím se pokochat výhledem, až je mi líto, že tuto přenádhernou scénérii opouštíme tak brzo a tu nejhnušnější část si musíme prožít v tmavém, hnusném lese, kde lišky dávají dobrou noc. V dalším zvlněném úseku cesty nás stále nahání nějaký borec v dresu Kolokrámů ať střídáme a jedeme pořádně kolotoč, později se z něho vyklube účastník trasy 120km! Jo to jsou přesně ty úseky, kde mě štválo, že startujeme společně s krátkou tratí. Honzis je v trapu ani jej nevidíme, to jsme prokaučovali.

Přichází druhá občerstvovací stanice, je nás asi dvacet a začínáme se domlouvat, zda-li stavíme, skoro jednohlasně, že ano. Když přijedu na občerstvovačku, která se skládá snad jen ze tří stolů sháním se po pití, které je bohužel jen na jedné straně a ještě jen pár kelímků. Nacpu do sebe jen meloun, banán do kapsy, k pití nemám nárok se dostat, podávám bidon paní za stolem, která asi moc bidonů nedoplňovala, za tu dobu než mi jej naplnila byla celá naše grupa pryč! Dreamer měl nejspíš stejný problém, protože jsme zůstali sami dva a skupina v nedohlednu. Nadávám si jak jsem to prokaučoval a mám chuť se na vše vykašlat, Dreamer jde na špici s tím, že je sjedeme. Víím, že to je beznadějně, jich je dvacet a my dva. Jen se vyvážím a nadávám si, ale Dreamer je neoblomný, přesvědčuje mě ať to zkusíme a když na prvním brdku naší skupinu vidím v dáli, jdu do toho! Dreamer mi rozjel tempo, pak jsem jej vystřídal a jel totální šrot, začínali jsme se dost přibližovat, tak jsem ještě přidával, Dreamer začínal ztrácet, zvolnil jsem, nechtěl jsem jej ztratit, naštěstí grupa moc nejela a po pár kilometrech jsme byli tam! Stálo mě to hodně sil, které mi budou určitě někde chybět, jsme jen na stém kilometru...

Musím si oddechnout, tak se pár kilometru jen vezu, bohužel svezení bylo krátké, protože po oddělení borců ze střední trasy zůstáváme v pěti, Michal Skopeček, Lád'a Treml z Trénujem chytre, Jirka Zárybnický, borec z Veloservisu a my dva s Dreamrem. Ještě nejsem vzpamatovaný ze stíhačky, jedeme pořád nahoru, dolů po rozbitých cestách, proti větru, zažívám si svou krizi. Ještě, že nejedeme nějakou hranu, třicet nejedeme snad ani z kopce. Pravidelně střídáme všichni, nejvíce se na špici zdržuje Treml. U mě se krize jen prohlubuje, záda se také hlásí o své slovo a začínám přemýšlet, že skupinu opustím, ještě ke všemu se začínáme blížit ke druhému Tesáku. Naštěstí někdo navrhl čůrací pauzu, ta mi přišla k duhu.

Nájezd na Tesák je příjemný a díky stromům není moc cítit vítr, kluci drží ze začátku snesitelné tempo kolem 25km/h díky tomu se dá jet počáteční rovná část na pohodu. Před prvním ztopořením Tesáku se proti nám vyřítí dodávka se dřevem dost velkou rychlostí až smete Jirku zrcátkem k zemi, který sebou bere i Michala. Naštěstí se klukům nic velkého nestalo a po pár stech metrech zase pokračují s námi. Na vrcholu Tesáku vidím doprovod Ládi Tremle jak mu nabízí bidony s pitím, které odmítá, ale mě by se hodily, tak jim hážu svůj šlapkovský bidon a prosím o jejich, který dostávám, díky, už jsem byl na suchu. Začínal se blížit hladák, málo tekutin, žádné jídlo, občerstvovačku na Trojáku jsem se chystal vzít útokem. Při příjezdu na občerstvovačku jsem jen vyhlížel jídlo, pití jsem měl díky doprovodu Tremle, během té skoro minuty jsem do sebe narval rohlík se salámem, chleba se salámem, šáteček, do kapes tři banány a do pusy ještě rohlík. Pro rychlejší zažívání jsem to chtěl ještě zapít, ale Dreamer už hlásil odjezd. Pusu jsem měl narvanou rohlíkem, tak jsem si tu vodu do pusy aspoň nalil, bohužel skoro vše vyteklo ven. Ve sjezdu nám Michal hlásí, že za námi je skupina, která nás brzy sjede. Což se také v údolí děje.

Ani ve snu by mě nenapadlo, že v ní bude Kolíkáč! A holomek je tady, žíznivý, hladový, ale je tu s námi a nevypadá moc prošitě. Stala se z nás více než dvacetičlenná grupa, která se ztenčila ve stoupání na Lázy, ale od posledního kopce na 180km, jsme se krásně sjeli a roztočili skoro až do Přerova předpisový kolotoč, který je k vidění na Tour. Krátké špice, rovnoměrné tempo kolem 40km/h, nádhera.

Na metě 3km před cílem se začíná taktizovat a kolotoč končí. Nejdříve nastupuje Dreamer, na pohled má dost sil, nechávám jej tedy jet, sice nemá týmový dres, ale je náš. Kolíkáč se usazuje na špici naší skupiny a kotví, společně se mnou. Bohužel Dreamer přestal odjíždět a

vzdálenost mezi ním a námi se spíše ustálila. Toho využil borec z Veloservisu, který vystřelil za Dreamrem, šel jsem mu hned do háku, Dreamra jsme jen minuli, mě se nechtělo pokračovat dál, Veloservisák zvolnil a zase se čekalo až na metu 1km před cílem, kde nastoupil Jirka Zárbynický, opět jedu za ním, ještě se kolem nás mihne borec z Koloshop, Veloservisák, Dreamer a Treml. V poslední zatáčce před cílem, házím těžší převod, beru postupně, Tremla, Dreamra, Veloservisáka, ale na vítězného Jirku a borce z Koloshopu už nemám. Takže v cíli třetí naší skupinky.

Cíl být na špici cyklomaratonu jsem si splnil, nezajel jsem ani do TOP 50 (nakonec 55. místo), mrzí mě to, prostě výpadek v tréninku a další věci mi neumožnil zajet lépe. Bylo to mé aktuální maximum. Jsem rád, že jsem byl ve skupině s Dreamrem, Honzise u kterého mě mrzí, že jsme si jej nechali ujet a samozřejmě závěr s Kolíkáčem. Pocity mám nejen díky tomu pádu, který jsem bohužel viděl v přímém přenosu dost smíšené.

Mišutka – 53x11 marathon cup díl 1 - Mamut Tour

Na Mumuta jsem se vypravil již v pátek ráno. Ubytování jsem si zařídil u kámoše v Holešově, což je 20 km od Přerova. Obvykle v autě hudbu neposlouchám, tentokrát jsem ovšem docela v depresivní náladě z toho, že nemám natrénováno v kopcích a hlavně delší trasy. Tak si dodávám kuráž při dechovce od Mettalicy jen Nothing else matters vynechávám, protože je taková discofilní Ručička na tachometru neklesá pod 150 km/h, tak jsem za 2:30 na místě.

Sobota ráno. Přijíždím na vyhrazené parkoviště krátce po 7:00. Po složení kola a převlčení se jdu podívat, kdo už tu ze Šlapek je. Po chvilce potkávám Diabla, Josefa, Mika a Laca. Chvilí debatujeme a poté, co se Diablo vrátil po delší době z toalety, se jdeme zařadit do pelotonu. Chvilí přemýšlím kam si mám stoupnout ale když Diablo zabručí do vousu, že skupina "B" stojí v první lajně, tak jdu s ním. Zde už je výsmátý Kolíkáč, Olin, Honzis a černý kůň závodu vytuněný Léňa. Start se odkládá a před nás si ještě stoupají rádoby amatéři s CK Kolakrámy.

8:45 start, masa se dává do pohybu. Je to tělo na tělo a jen čekám na první pády. Nečekám dlouhou po cca 5 km pádá někdo těsně před mé kolo, s vypětím všech sil strhávám doleva, těsně ho míjím ale nedokážu udržet balanc a pádám doleva. Naštěstí se opírám z boku o berany frajera vedle a od nich se odrážím zpět do osy. První kilometry jsou docela divočina, stále se jen zvedají ruce na výstrahu, že je vpředu nějaký problém. Po cca 10 km se to začíná trochu drolit. Chytám skupinu asi s 15 borci. Jedem spolu až pod Tesák. Zde někdo odpadá ale na vrcholu se formuju zase do 15 člené grupy s korálky, které jsme posbíraly. V této sestavě jedeme až do Grapu, nebo jak se ten odporný kopec jmenuje. Zde je to opravdu těžké. Lámu kliky ale lepší převod než 39x25 nemám, přesto jsem nahoře z naší skupiny čtvrtý. Sjezd dolů je docela nebezpečný, šterk, kůra od stromů, větve, bláto. Dole je nás už jen 10, přesto jedeme stále slušně a po chvilce docvakáváme skupinu šesti s dvěma holkama. Blížíme se k druhé občerstvačce, domluvíme se, že na minutu zastavíme. Jsem rád, protože potřebuji dotankovat bidony. Pomalu se blížíme k dělení trati a já začal koukat, kdo má jaký podklad na svém čísle. Napočítal jsem 11, co mají žlutý podklad ostatní mají bílou a tak se domnívám, že žlutá jede dlouhou a bílá krátkou. Tato hypotéza mě naplňuje optimismem, že i po dělení tras nás bude stále docela dost. Jenomže při dělení nás na dlouhou odbočilo jen pět. Nejdříve jsem z nejistel, jestli jsem dobře odbočil. Po ujištění a vývrácení mé domněnky ohledně barev si lehce neslušně ulevím a odplivnu. Začal jsem chápat, proč se jelo takové tempo. Při 120 km

bych se taky nešetřil. Zjišťuji, že je nás opravdu pět. Jeden frajer z Kolokrámu, nejspíš Radim Skála nějaká holka z Alltrainingu a ještě jeden, co mi říká, že je prošíty. Střídáme se jen ve třech občas i ta holka, která jede velmi dobře. Pod Tesákem potkáváme dva borce z Alltrainingu jeden z nich je Vít Mužik. Ti už asi mají splněno, alespoň podle debaty s holkou chápu, že měli funkci domestiku. Domlouváme se, že na příští občerstovačce stavíme na dotankování bidonu. Kopec nahoru se nejede v žádném vražedném tempu. Na vrcholu dochází k situaci, která mi zvedla adrenalin v těle. Stála tam nějaká holka s bidonem. Stavím v domnění, že jde o tu občerstovačku. Zeptala se mě jestli nechci vodu a chci si vzít ten žlutý bidon s mamutem. Ona, že se můžu jen napít a ne si brát celý bidon. V ten moment jsem zjistil, že to není oficiální občerstovačka a co huť ti moji tři kumpáni byli fuč. Proč mi neřekli, že tohle tohle není ta občerstovačka. Letím za nima z kopce dolů a pak zase nahoru, kde je vidím u stánku s občerstvením. Bohužel už odjíždějí a já potřebuji nutně doplnit bidony. Další sjezd, ale už je nevidím. Vyhodnocuji situaci: jsem na 140 km, sám, padá na mě těžká krize a v břiše mě tlačí preclík, který jsem na té pravé občerstvačce nestačil ani rozkousat, tak jsem ho polkl celej. Jedu hlemýždí tempo, bolí za krkem a najíždím do dalšího stoupání na Lazy. Zde má krize dosahuje vrcholu. Předjíždí mě i Lenka Sýkorova s třema frajerama a už nedokážu na jejich tempo reagovat. Přibližně 300 m před vrcholem vystupuji. Je mi dost zle. Lehám si na okraj silnice a snažím se do sebe narvat dvě horalky. Přemýšlím co dál. Jsem pro mě sběrný autobus asi nedojede. Do cíle zbývá 50 km. Přemýšlím o tom, kdo ze Šlapek by mohl být za mnou. První mě napadne Diablo a on přibližně po 7 minutách dotáhl nějakou bandu s deseti korálky. Sedám na kolo a jedu. Následuje sjezd a po něm se formuje zpět do balíku. Přijíždím k Diablu a říkám mu, že jsem prošíty. On mi řekne, že na to nevypadám a pohledne na můj převod, která zrovna tahám. Ještě dodá ať se jdu schovat. Nemusí mě dvakrát pobízet a řadím se doprostřed balíku. Ze začátku nejedeme nějak rychle, špici tahá Diablo s jedním, který to tu dobře zná. Tak nás upozorňuje, že je před námi ještě jeden kopec prý už je ovšem milosrdný. Pro mě už není milosrdný ani sjezd z Pradědu do Karlovy Studánky. Po zdolání tohoto milosrdného kopce občas pomohu Diablu s taháním špice. Posledních 20 km se jede už docela dobré tempo a začínám věřit, že by jsme to mohli dát pod 7 hodin. Na posledních kilometrech najednou všichni ti, co se jen vezli dostali ohromné množství sil a tak nás většina v cíli přespurtovala. Moc to neřeším, jsem rád že to mám za sebou. Jdu složit kolo do auta a po chvilce se vracím. Hledám někoho ze Šlapek ale nikoho nevidím. Koukám na výsledkovou listinu a začíná slušně pršet. Lituji nešťastníky, který v tom ještě jedou. Nakonec sedám do auta a odjíždím.

Radim – Velký chlupatý slon na vlastní kůži

Tak jsme také jednou vyrazili na toho „Chlupatého slona“, aneb Mamut Tour v Přerově, konkrétně na dlouhou trasu (210 km, 3300 m převýšení) jsme byli přihlášení Přemek, Michal a já, pro střední trasu (120 km, 1850 m převýšení) se rozhodli Martin a také Robert Míl z KPO, se kterým jsem absolvoval cestu autem i nocleh v penzionu na pokoji. Nechci tady psát nic vysloveně sáhodlouhého, takže jen pár postřehů jako odkaz dalším generacím.

Ráno bylo docela teplo, takže jsme startovali většinou krátký-krátký plus někdo (i já) maximálně návleky na ruce. Start samotný byl o 15 minut posunut na 8:45, čehož jsem ještě využil k odskočení si na malou, ale hned po startu se mi už zase chtělo, takže jsem to s tím zavodněním ráno asi trochu přehnal (vyřešeno až na 89. km za bufetem u křoví). Po startu

bylo poměrně hodně kolizí i pádů, několikrát se zastavovalo téměř do nuly, a pak se zase o to víc šílelo při sjíždění čela, takže pod první kopcem v Pavlovicích byla tepovka už hodně nahoře. Tam jsem také naposled viděl Michala. Přemek byl tou dobou už hodně vpředu a Martin naopak někde za námi. Hlavní pole se tady pěkně roztrhalo, já zůstal trochu zpět v takové větší skupince a hned se přes nás začala valit doprovodná vozidla, jejichž řidiči se snažili proniknout za hlavní balík, kde měli patrně své ovečky. No nevím, ale myslím, že na amatérském závodě, za který tyto hromadné maratony pro širokou veřejnost považují (možná, že už mylně?), by se toto povolovat spíše nemělo, ať si jede každý hezky za své. Navíc na těch úzkých silnicích, po kterých jsme v té době zrovna jeli, to předjíždění bylo kolikrát dost divoké, předjíždějící auto málokdy předjelo naší skupinu celou naráz, aniž by např. něco jelo proti nebo se cesta zlomila směrem dolů a do zatáček a cyklisté pak byli rychlejší, takže se pak buď cpalo mezi nás, nebo muselo dokonce zastavit (když se vyskytlo auto v protisměru). Jedno a to samé auto nás tak potom předjíždělo třeba 5x, než se mu to opravdu povedlo, což rozhodně nebylo optimální. V Bystřici pod Hostýnem čelo zpomalilo, takže na úpatí prvního většího kopce na Tesák jsme jej zase dojeli, což mělo mj. za důsledek, že jsme tu kolonu aut, která nás předtím předjížděla a pak jela pomalu za balíkem (celkem asi 20 až 25 aut), museli celou předjíždět zase zpátky. Moc dlouho jsme se ale z dojetí balíku neradovali (fyzicky se to vlastně povedlo jen čelu naší skupiny, mně samotnému ani ne), stoupaní na Tesák (38. km) pole roztrhalo hned znovu a definitivně.

Musím říci, že stoupaní na Tesák (společně s menším navazujícím kopcem na Troják – 42. km) bylo jedno z mála, které se mi opravdu líbilo, sice dlouhé, ale ne zase tak prudké, prostě dalo se najít vlastní tempo a jet (také jsem tady předjel docela hodně lidí a byl to určitě můj největší posun vpřed během celého závodu). Pak se mi ještě docela líbilo následné stoupaní na Hadovnu (66. km) po úzké lesní silničce, ale s dobrým povrchem a na Tesák z druhé strany (od Rajnochovic, kde jsme předjeli Vítka Mužíka a jeho kolegu z Alltraining/Lawi), trochu mi to tady připomínalo krkonošská stoupaní po asfaltkách typu Černá hora (do druhé serpentiny). Ostatní velké kopce se mi ale vsutku moc nelíbily, třeba takové Grapy (72. km) s až 20% sklonem. Krajina je tam sice moc hezká, ale spíš tak na výlet na biku na kašpárka, ne tam závodit na silničce. Převod 39x25 byl na ten kopec opravdu krutě málo, takže místo závodění začal nekonečný boj o každou úvrať a rychlost klesala místy i pod 7 km/h - prostě takový šumavský Kochánov. K tomu k dokreslení jedna příhoda: Po úvodní stojce z Rusavy a následném mírném narovnání stoupaní povídám vedle jedoucím kolegovi (st. č. 153 – Petr Michalák, Vinohradské šlapky): „Tak nahoře ještě asi nejsme, ale doufám, že hůř už bylo!“ Po chvíli vyjíždíme z lesa a před sebou jako na dlani vidíme stoupat barevné dresy soupeřů po silničce prakticky přímo po spádnicí do prudkého kopce, jehož konec není vidět: „Aha, tak malá změna, hůř teprve bude!!!“. A obdobné to bylo i ve stoupaní na Lázy (158. km), tady to sice nebylo tak prudké, ale v této fázi závodu byl už jízdní projev dost podobný, navíc v závěru kopce byla na asfaltu dost vysoká vrstva šotoliny, takže se k tomu ještě přidaly i problémy s adhezí.

Povrchy silnic obecně zde byly vesměs spíše horší kvality, opravdu bezproblémových úseků abys pohledal, zejména tedy ve druhé polovině závodu (po rozdělení střední a dlouhé trasy), kdy o dobrý asfalt byla vysloveně nouze a neustálé drncání unavovalo jak stroje, tak ještě více jejich jezdce. Terén v závěru by se sice dal charakterizovat už jen jako mírně zvlňený, jenže když se z jedné vlny do druhé nemůžete kvůli nerovnostem na silnici ani pořádně rozjet, tak

to přestane brzy bavit. Kdyby se jednalo o jeden dva úseky, tak neřeknu, ale tady to bylo víceméně o 50 km v kuse, kola pod jezdcí neustále všelijak drncala a rachotila, což mi přišlo na maraton už opravdu trochu silná káva a omlouvám se tímto závodů Beskyd Tour, že jsem jeho závěr loni v reportáži tak haněl. Ten bych teď po Mamutovi bral jako procházku růžovým sadem, resp. jako takové malé zpestření na posledních 10 km!

A teď něco pro skupinu z Bunyoly 2010, která kvůli pohledu na hezký dívčí zadeček neváhala nechat kamaráda osamocenému napospas osudu a silnému větru na zbývajících 35 km návratovky do hotelu: někde na 82. km jsme totiž s naší skupinkou sjeli trojičku, ve které byla i Terka Trefná a ten hezký zadní pohled jsem si pak mohl dopřávat dalších zhruba 75 km (čili tak 2,5h jízdy), než mi ve stoupání na Lázy ještě s jedním „Kolokrámistou“ ujela (tou dobou už jsme z naší původní asi dvanáctičlenné a následně po rozdělení tras pětičlenné skupinky zbyli vpředu jen tři). Tak to abyste příště věděli, že kdo si počká, ten se dočká! Asi 20 km jsem jel potom sám a na poslední občerstvovačce jsem se pak schválně zdržel trochu déle, než tam asi po dvou minutách přijela zezadu další pěti členná skupinka a v ní Lenka Sýkorová, takže se v kochání dalo pokračovat až do cíle. Takže asi tak.

Posledních asi 30 km jsem opakovaně cítil náběh křeče do pravého stehna a vystupňovalo se to asi 2 km před cílem v lese, kde to zakousalo opravdu fest a plný náběh křeče jsme oddálil opravdu na poslední chvíli. Na závěrečný nástup těsně za cedulí Přerov (celou dobu jsem si říkal, že až uvidím ceduli Přerov, tak už to bude v pohodě, no a on hned za ní udělá někdo nástup!) jsem už proto reagoval pouze symbolicky, takže nakonec ve skupince čtvrté místo. Celkově na dlouhé trase z toho bylo 77. místo (z celkem 135) v čase 6:51:00 (průměr 30,7 km/h), Přemek 40. (čas 6:07:12, průměr 34,3 km/h) a Martin na střední dosáhl na pěkné 93. místo (z celkem 211) v čase 3:46:47 (průměr 31,7 km/h). Michal, kterému od startu nebylo dobře, nakonec místo původně zamýšlené dlouhé absolvoval také střední verzi (rozhodnout o volbě trasy se dalo až v průběhu závodu) v čase 4:08:34, což stačilo na 142. místo (průměr 29,0 km/h). Nejlepšího výsledku ovšem dosáhl Robert, který na střední trase vybojoval výborné 6. místo v čase 3:16:52 (průměr neuvěřitelných 36,6 km/h)!

S umístěním i časem tedy mohu být relativně spokojený, ale jinak musím říci, že zrovna tento maraton mne příliš nenadchl. Místo cyklistických kopců spíše krváky a kvalita povrchu silnic vesměs velmi problematická. Pochvalu naopak zaslouží občerstvovačky (sice žádné velké hody, ale všechno důležité bylo vždy nachystáno v dostatečném množství a obsluha byla rovněž příjemná), regulovčící na křižovatkách (při průjezdu křižovatkami jsme nezaznamenal žádný problém) a také občasní diváci, kteří dokázali hezky povzbudit. Každopádně to byl další velký zážitek.

Strejda – S pohledu skupiny A

Plan na letošek znel jednoduše a jasne: sestavit poradny tym a zajet to pod 8:15, coz by pro mne oproti lonsky znamenalo zlepšení o 17 minut. Predbezna sestava skupiny znela: Lenka, Laco, Fenix, ja a taky ještě chlap, kterého jsem zalanaril na cyklodiskuzi.cz, přezdívaný Ječminek Maselnik. Při večerní tiskovce se dari zlomit i Fousace, ze pojede s nami taky. Slusna sestava. Na horni trubce ramu mam nalepeny papirek, kde jsou vypsane hlavni kopce a moje lonske casy na vrcholcich. Jen tak, pro informaci :).

Na startu nezvykle hodne lidi. A hned se jede tradicni startovni spurt. Nervozita, někdo pada, kazdy se tlaci dopredu a snazi se aspon nekoho udrzet. Loni jsem při této příležitosti hodne

ztratil a i znervózněl. Letos je to o poznání lepší, snažím se držet Fousace, dobře vím, že on ty starty umí. Po cca 15 km se to trochu zklidňuje a zjistujeme ztráty a nalezy. Ze zamýšlené sestavy jsme tu tři: ja, Laco a Fousac. Min, než jsem čekal, ale nic se nedá dělat. Závod se vlastně začíná.

Po pár kilometrech nečekané sjíždíme Pedro a za další chvíli je s námi i Fenix. Panečku, to se nám pojede! Z počátku se mi jede docela dobře, Laco a Fousac se mně občas snaží umravnit, a mají pravdu, on je to závod strašně dlouhý. Ve stoupaních se snažím držet nějakou komfortnější kadenci, abych nemusel létat to příliš silově a tak zpravidla na vrcholku skupince trochu poodjízdim. Zase nejsem nějak dobrý sjezdár, a tak ten náskok využívám k tomu, abych sjezd překonal v klidu. Dole jsme zase všechny pohromadě a slapeme jako hodinky.

Tesak poprvé: dobře se jede, nahore jsem o 2 minuty dřív, než loni. Dobrý začátek.

Hadovná: na začátku stoupaní na silnici leží rozjetý hád. Laco nadává prostě. Je mi to až trapné, poněvadž máme ve skupině holky. Trapné je mi do chvíle, než jedna s holek (s kratkou trati) se taky zapojuje do diskuze a je sprostá stejně jako Laco. Nahore jsem o 5 minut dřív, než loni. Vypadá to slibně.

Grapy: Prasárna, prasárna, prasárna. Ale na rozdíl od loni vyjedu to bez zastavení. Náskok se zvyšuje na 6 minut.

Pak na rovině Foucas začíná mít problémy. Párkrát zpomalujeme, jednou ho dotahují do skupiny. Ale na buřtu už je rozhodnutý, že dál s námi nejede. Škoda, do dalšího kopce máme skoro 35 km, skupina tu je hodně prospěšná.

Dojezd pod Tesak podruhé jedeme docela ostře, ale unosně. Ty nekonečné brdky jsou vysilující. Když konečně přichází stoupaní na Tesak, je to skoro vysvobození. Nahoru se mi jede zase dobře, na vrcholku už mám zlepšení oproti loni něco málo přes 12 minut.

Lazy: V pulce stoupaní přichází krize, která mně už neopustí až do konce. Přestávám strídat, táhne téměř výhradně Pedro. Nicméně nahore náskok se zvyšuje na 14 minut. Sakra, to vypadá, že těch 8:15 by mohlo vyjít.

Ale osud nám to nepral: defekt ve skupině, zastavujeme se a oprava trvá rovných 5 minut. Povzbuzení dělá chlap ze vši, který nám donese velkou pumpu, ať to máme rychle opraveny.

Na posledním kopečku náskok se nám stensil na 10 minut, ale i tak je to dobrý. Zrovna začíná pomalu pršet. Pak je z toho regulérní slejvák. Totalně ztrácím morál. Nejede mi to. Kostky – utrpení. Za Prosenicemi se naposledy zarazují na spící a táhnou z posledního. Pak na spící vyjíždí Laco a mírně nastupuje. To už nedokážu reagovat a skupina mi odjíždí. Rezignuji, a jedu víceméně v klidu. V cíli jsem o 13 minut lepší, než loni. Zvláštní. Rozdíl je skoro nepatrný... ale o kolik víc síly mi to stálo, je až zarážející. Zřejmě každých 5 minut na tehle trati je obrovská změna.

Hlavním tahonem skupiny byl tentokrát Pedro. Kdyby někdy zase náhodou rozhodl jet s námi – bereme te oběma rukama, budeš kapitan. Laco se obrovsky zlepšil. Až na pár drobných krizích jel jako hodinky. Fenix – kapitola sama o sobě. Má můj obdiv a uznání. Jen málo kdo takhle umí držet ve skupině a makat, makat, makat.

Tak za rok to snad zase zvládneme.

SUDETY TOUR

Dlablo – Jako zázrakem bez deště

Sudety jsou tak trochu zvláštní závod. Podle čísel vypadají snadně. “Jen” 170 kilometrů dlouhé a něco přes 2000 metrů stoupání. Zdání klame. Kopečků je tu hodně a jsou často hodně prudké. Časté změny rytmu a závodiví účastníci. Je to taková past.

Pamatuji se, jak jsem při své první účasti dojel na Odolov v pohodě a na něm úplně odešel. Před tím mi bylo divné, proč na té rovině nikdo nechce jet. Vysoká Srbská je zabiják sám o sobě a nespočet nečekaných stojek opravdu sebere dost sil. Závod je to ale krásný, plný technických sjezdů, kvalita silnic je dobrá.

Pořadatelé mají rádi a podporují elitní účast, což bohužel pohodě a bezpečnosti, zejména po společném startu velkého balíku obou tras, nepřidá. Letos se podle profilu mělo jet prvních 30 kilometrů po rovině a tedy pohromadě za účasti elitních týmů na čele. Obojí se potvrdilo. První polovina je celkově lehčí, o to víc tam závodníci z krátké tvrdí muziku. „Druhý okruh” už bývá klidnější. Konec je pak vyšperkován tradičně Odolovem a snad jediným opravdu horským dojezdem na maratonech, tříkilometrovým stoupáním na Bišik. I tam se dá při nesprávně naplánovaném výdeji sil zkolabovat.

Sudety startují v příjemných 10 hodin z Teplic nad Metují, dvě a půl hodiny od domova. Takže jet ráno na start přímo z domova je logickou volbou. Abychom minimalizovali “uhlíkovou stopu” jedeme spolu s Kolíkáčem. Cestou vytrvale prší, což optimismu nepřidá, řešíme to nahlas puštěnou “motivační” hudbou. Na místě jsme kolem osmé a v půl desáté stále prší. Trochu měknu a strkám do kapsy pláštěnku, na dres беру ještě jeden, modrý a tužší. Samozřejmě že noviny pod týmovým dresem nechybí. Opravdu to vypadá, že si dneska vody užijeme.

Na startu stojíme ve čtyřech s Mišutkou, RiCem a Kolíkáčem vpředu, tzn. někde tak čtyřicet metrů za čelem tvořeným asi stovkou jezdců. Jako zázrakem v okamžiku startu neprší. Po výstřelu párkrát odstrčit jak na koloběžce a zacvaknout. Kolem se za to vzalo jak při cyklokrosu. Od první vteřiny naplno, ostře do zatáček, boj o každou pozici. Takže se relativně propadám. Kostky, přejezd, úzká silnička, občas auto proti, to je pokynem pro ty vzadu využít situace a zase se trochu prokousat kupředu. Půlka lidí brzdí, druhá se žene před ně. Do úzkého hrdla se tak žene více lidí, než se tam vejde. Pak se silnice rozšíří a ti, co šli později na brzdy nebo šlapali, když ostatní brzdili, jsou předjížděni těmi, kterým to líp šlape, markantní je to, pokud se silnice trochu nakloní vzhůru. Za chvíli zúžení, ti co brzdí a stahují se vpravo jsou předjeti těmi, co chtějí dohnat, co ztratili, když se muselo šlapat. Vidím, že problém měla i vítězná dvojka z Karlovy Vary – Unhošť, Petrové Novák a Zahrádka. Za Novákem se kousek protáhnou kupředu, při dalším zúžení přibrzdím a jsem tam, kde jsem byl. Kolíkáče občas zahlédnu před sebou, Mišutku, RiCe a Míru na své úrovni.

Časem se podaří nechat kus balíku za námi. Jedu poslední a vypadá to, že už bude dobře a tlak ze zadu zmizí. Další zúžení a už kolem mne zase frčí do předu ti, co již odpadli a teď se plnou rychlostí dotáhli. Takže začínáme znovu. Po 30 km začínají být kopečky delší. Konečně začíná selekce. Jsem dost vzadu, kolem se mihne Mišutka, Hanka Doležalová, pak Mírek, tak se za něj hákuju. Stoupáme na Honský pas. Vyhazuji noviny a rozepínám horní dres, otevírá se úplně a vlaje za mnou jak plášť Supermana. Tradičně výborná Hanka Doležalová a Mišutka nám trochu odskakují. Trochu na ně ztrácíme, ale nahoru dojíždím v čele skupinky a přemýšlím, jak budeme stíhat jejich skupinku, co je nadohled.

Jenže ouha, mám problém se ve sjezdu udržet ve skupince. Co to? Druhý, rozepnutý dres působí zřejmě jako padák. Nejde to, ztrácím je. To je tedy pech. Skupina s Mírou Zbuzkem by byla super, možná docvakli i grupo Mišutka. Na rovince sundávám vrchní dres, schovávám ho do kapsy. Za chvíli je tu početná skupinka, tvořená většinou červenými čísly, označujícími ty, co jedou krátkou. Jsem rád, že tu vidím i RiCe. Tak snad trochu pojedou. No, spolupráce nijak náramná. Je to takové neurovnané, škoda, tady se to dalo v pohodě sjet – měli jsme tak minutku a určitě se dalo jet a střídat daleko lépe. Nikdo se ale moc nesnaží, nechce ztratit moc sil. Kopce před námi budí mezi členy skupiny respekt.

Hlavně Vysoká Srbská. Legenda závodu. Stěna ze žulových kostek jak ve Flandrech. Před tím ale musíme překonat ještě pár brdků. To jsou Sudety - náročné tím, že kopců je tu opravdu mnoho a mají většinou proměnný sklon, včetně těch extrémních. Takže je to pořád nahoru, dolů a stojka za stojkou. Všichni však pokorně očekávají osmdesátý km, kde je ona, Vysoká Srbská. Sjede se k ní z mírného kopečka doleva do zatáčky, kousek asfaltu a pak se otevře pohled na stěnu, po níž se plahočí ze strany na stranu ti, co ještě před pár chvílemi poměrně svižně jeli na kole. Tam je to prostě boj o vyjetí. Je jedno jak, jen se dostat nahoru. No, já tradičně nic neřeším, šoupnu tam nejmenší převodník na trojtácu, vzadu volume doleva a jedu, co noha nohu mine. Musím dávat pozor, aby mne z boku nesrazil někdo z těch, co musí šněrovat, protože mají „rychlejší“ převod. Diváci jsou báječní, povzbuzují, ale netlačí. Uf a jsem nahoře.

Na rovince vytáčím nohy a беру si na občerstvovače banán. Pomalu se formuje skupinka do sjezdu i na další rovinky. Srbská to trochu přerovnála, skupinka je také menší, někteří zůstali na bufetu nebo pod ním? :-). Teď už je vše jen slabý odvar. Skupina je kompaktní, blížíme se k Teplicím, kde budou stovkaři končit. Koukám, že RiC tu není.

Pár kilometrů za Vysokou Srbskou dělám dnes druhou chybu (tou první bylo použití padáku z druhého dresu ve sjezdu z Honského pasu). Po prudkém technickém sjezdu následuje ostrá levá téměř do zastavení a hned opravdu, opravdu prudká stojka následovaná prudkým kopcem. Ze sjezdu mám zařazeno to nejtěžší a při překotném řazení mi padá řetěz. Seskakuju a nasazuji zpět, ale opět na těžký. Mozek asi nefunguje, tak kousek vyběhnu a pak rvu těžký dále. Správně bylo dát ručně v klidu „kašpárka“ a plynule se rozjíždět, místo naskakování na kolo s neutčitelným převodem. V té době se skupina ve sjezdu a tomto stoupaní dělí a já zůstávám kvůli tomuto v její druhé části.

Blížíme se do Teplic, občas někdo z těch, co jedou krátkou, poškádlí soupeře, ale protože je do cíle tříkilometrové stoupaní, všichni se šetří na závěr. V Teplicích mi odbočí doprava na Bišik. Během rozháraného tempa do Teplic nás znovu dojel i RiC, takže teď jedeme ve třech směr Adršpach. Občas padne pár kapek. První stovku jsme absolvovali bez deště, že by to začalo teď? Ne, je to jen takový náznak, dneska máme štěstí na počasí. Zato já mám nějakou mentální krizi, moc se mi nechce jet, naštěstí jsou tu spolujezdci, takže kilometry ubíhají. Na jízdu nahoru dolů jsme si už všichni zvykli, popravdě, mně je líp v mírném kopci, než na úplné rovině, ostré tempo po rovině mi letos vůbec nějak nejde. Za další občerstvovačkou nabíráme dva borce z dlouhé, kteří mi odjeli při extempore se řazením na 85. km. V pětici to odsejpá ještě lépe.

Všichni už se těší na Odolov. To je profilem taková obdoba leontýnského pětikopce se šířkou na jedno auto. Dnes je to moje čtvrté setkání, poprvé jsem přijel psychicky nepřípraven a málem mne to složilo. Loni se jel hned dvakrát, takže už vím jak na něj. Trpělivě. Žádné

prudké pohyby, pomalu ho vykrotit. Občas ze sedla, na rovinkách spíš odpočívat. Tentokrát je nahoře prázdné, asi jedeme dost pozdě. Občerstvovačku projíždím s tím, že si беру kolu. Půlku vypiju a druhou dám kolegovi ze Sokola Kbely. Je tu snámi i RiC, takže se rozhodujeme, že jedeme spolu dál. Snažíme se si vzájemně vyhovět, teď jsme partáci. Cestou dojedeme a vzápětí odpáříme další dva jezdce. Tady to dobře znám, vím, že 2-3 kilometrů Závora je dobře jetelná. Jedeme se Sokolíkem vpředu a trochu přikládáme pod kotel, kousek za námi RiC. Docvakáváme a odjíždíme jezdci v zeleném dresu. RiC zůstává s ním. Nahoře jsme se Sokolíkem odjeti, domlouváme se, že počkáme na RiCe. S ním přijíždí i jezdec v zeleném. Teď už není na co čekat a ženeme směrem na Teplice.

Cestou se skupinka nabaluje o dojeté odpadlíky na 5 až 7 lidí. Nikdo moc nestřídá, ale Teplice se přesto blíží. Jsou tu poslední tři kilometry do kopce. Každý jede svoje tempo, první Sokol, pak já, za mnou borec v zeleném, za ním zřejmě RiC. Sokola ani nehoním, zato „Zelený“ jde po mně. Udržuji si náskok až někam k pětistovce. Tam mne docvakává a na dvoustovce začíná spurtovat, pokouším se odpovědět, ale konec vypouštím. Je to hotový.

Rychle na zámek na guláš. Pokecat se Šlapkama, vzájemně se pochválit a zpátky dolů do auta a směr Praha. Cestou dolů se nám naskytne pohled na oranžovou skupinu Strejda, Quit, Laco – neboli Moudrý, Vysoký a Prostořeký (ten prostořeký je zřejmě jenom jazyková bariéra, Laco je totiž Slovák, který z Popradu objíždí všechny české maratony i jiné závody a je jednou z duší Vinohradských šlapek). I v tom kopci, kde každý jede za své a proti všem, tito tři jeli v dokonalé formaci a v dokonalém souladu a spolupráci dojeli až na čipový koberec, který jenom jednou dlouze hvízdli. Bravo hoši.

Jo, a jak ten závod vlastně dopadl? Několikanásobným vítězem je zde Jan Hruška. I letos se čekalo, zda opět vyhraje. Na vítězství si brousil zuby i silný tým Kolokrámu, či týmovou taktiku ovládající tým All training. Na startu byla zastoupena i Sparta Praha či BMC. Podívejme se tedy ještě rychle do výsledkové listiny. V nabitě konkurenci vyhrál prý Tomáš Vokrouhlík před Rostislavem Krotkým, Jiřím Friedlem a vítězem dvou etap na Giru Janem Hruškou. Za nimi pak Petr Novák, Petr Swaczyna, Jakub Svoboda a Filip Ader. Top ten uzavřeli Petr Zahrádka a Filip Endler. Mezi ženami pak vyhrála Lenka Sýkorová před Pavlou Novákovou a Hanou Doležalovou. V nabitě konkurenci obsadil tým Vinohradských šlapek výborné osmé místo.

Kapr – Krátce ze Sudet

Sudety Tour jsem si vybral dlouho před startem jako svůj první letošní maraton. Strejda s Hraboshem mě naložili a v mírném dešti jedeme do Teplíc.

Po zaprezentování zjišťuji, že mám na čísle napsanou 1. vlnu, paráda, nemusím pospíchat. Do poslední chvíle řeším oblečení a nakonec беру slabou moiru s dlouhým rukávem a návleky na ruce. V průběhu závodu mi bylo chvílemi pěkně vedro, ale většinou jsem byl rád, že ji mám.

Protože se jede po startu 40 km po rovině, tak se nerozjíždím. Na poslední chvíli si jedu ulevit a v 9:53 se jdu zařadit na start. Nechci se nikam cpát, tak se stavím do první lajny před Hrušku. Předem mne se postavil Kolokrámu a další borci, ale startovní pozice je skvělá.

Prvních čtyřicet kilometrů pořad ztrácím a zase získávám pozici někde kolem padesátky. Nebýt protijedoucích aut, tak by to docela šlo. Stále dávám pozor, aby nedošlo ke kolizi. Čekám, kdy se vedle mě objeví Kolíkáč, ale asi na to nemá nervy, je to škoda, určitě by se mu tady jelo lépe, než vzadu na gumě. Konečně první kopec, trochu se propadám, ale nechci jet

úplnou hranu. V následném sjezdu dosahuji rekordní rychlost 80,4 km/h. Zase je nás plná silnice a blížíme se ke slavným kostkám. Najíždím na ně asi na třicátý pozici, okamžitě dávám 39/28 a točím. Letošní stojky byly kruté. Dle Polaru jsem je všechny letos jel pomaleji. Nějak jsem se dostal nahoru, odhazuji prázdný bidon, беру plný, chytám se lajny a stíháme čelo závodu. Na začátku Hronova jsme tam.

Pod další kopec skoro každý doplňuje cukry, dávám si půlku housky s marmeládou. Bezděkov se jede v tempu, zase se propadám, ale je nás hodně, tak vím, že tam budu. Před odbočkou na úzkou silnici na Petrovice si najíždím dopředu, abych nezůstal v trychtýři jako loni. Pozice výborná, dokonce se ani moc nepropadám, nahoře žongluji s bidony tak, že je oba ztratím, ale jsem v klidu, ještě mám svůj plný. Na úzký silnici před Žďárem se snažím pár borců předjet, dostávám se mimo asfalt do kamení, ale šťastně se vracím na pevný povrch a raději toho nechávám. Dole před ostrou levou do hrozný stojky včas dávám lehký převod. Před rokem jsem málem přetřh řetěz a skoro zastavil, než jsem to přehodil z 53/11. Zase ztrácím, takovej šílenej kopec, nemít osmadvacítku, tak jdu pěšky. Na horizontu mě mívá mistr Novák, honem za něj, nabalujeme další korálky, lajna narůstá a stíháme Hrušku a spol. V České Metuji je máme.

Do Teplic se výletuje, asi každý čeká, až borci s červenými čísly odbočí do cílového kopce. Dle výsledkové listiny je jich 37, na dlouhou pokračuje asi 80 borců. Rychlost se pomalu zvedá, jedeme na další prémii a bufet. Na prémii odpadá Pečák Norbi, chytil 5 metrů a bylo to. Nahoře беру bidon a začíná pěkná stíhačka. BMC bouchly saze a v mírném klesání pod další kopec ujedeme 17,5 km za 21 minut, průměrem 50 km/h. Úžasná stíhačka, 53/11, na Polaru kolem pětapadesáti, úchop dole a hlavně nelehnout. Začíná Krkavčina, jedou se pěkné kule. Dlouhá lajna se se dělí dírama, loučím se s Kubáncem a dalšími. Také mi odjíždí soupeř Robert Kleiner. Ve sjezdu zase stíháme čelo a protože se asi šetří na Odolov, tak v Červeným Kostelci jsem tam. Asi 25 kousků zůstalo na Krkavčině i s mým soupeřem Petrem Dixem.

Dávám si druhou půlku housky a v pětapadesáti přijíždíme pod Odolov. Už nemám sílu a morál na to se posunout na lepší pozici. Na přejezdu tachometr ukazuje 140 km, průměr 37,1 km/h, skvěle, že ještě zde budu s Hruškou, jsem nečekal, ani to, že nás tady bude přes padesát, ale to jsem zjistil až v cíli. Odhadoval jsem to tak na 40. Za kolejema jsem mezi posledními a další krutá stojka mě ničí. Odolov skupinu pěkně nadělil. Na úzkém asfaltu mě bere jedno doprovodné auto za druhým. Z posledních sil se doplazím na bufet, беру bidon a dojezu si dalšího zoufalce z M19. Eliťáci jsou definitivně pryč i s veterány (Prokeš, Kleiner, Běhounek a možná dalšími, které neznám, nebo jsou ročník 1971). Ve dvojici jedeme dál, mladej nestřídá, tak čekám, kdo nás sjede, Na Odolově jsem se nedíval, kdo zůstal za mnou. Za chvíli je tu Indián, starý známý z maratonů, sil má dost, hned jde na špici a dlouho tahá. Najednou je nás pět nebo šest i se Štěpánem Trmatou, borcem z Jičínské cykloligy.

Ve sjezdu na začátku Chvalče jedeme padesát, jsem na druhém místě, borec přede mnou se napravo ohlíží na mě, chce odsřítat, a trochu vybočil vlevo. Mezitím se mistrovi sjezdů Indiánovi, zdálo, že jedeme pomalu, tak nás vzal zleva. Borec na špici štrejchnul předním kolem o Indiánovu přehazovačku, z kola osma, začalo to s ním hrozně vibrovat, jenom jsem čekal, koho sejme prvního. Nakonec jsme to všichni ustáli, ale bylo to děsivé. Pavel spravil lanko a přijel do cíle 10 minut za mnou, jak dojel neznámý borec, nevím. V krásném stoupání na Závoru jedu na pohodu, jeden borec odjíždí, prošitá M19 ztrácí a tak ve dvojici se Štěpánem prohodíme pár slov a užíváme si to. Začíná sjezd do Teplic. Škoda kolize Pavla

Kudy (Indiána), ten by nám ukázal, jak se sjíždí do Teplic, možná bychom sjeli skupinu s Robertem Kleinerem. Vzorně střídáme, oba toho máme dost, ale stále valíme čtyřicítkou. Nechci, aby si nás sjela nějaká větší skupina, co zůstala na Krkavčině.

Pípání čipů nám odstartovalo 3 km do cíle. Štěpán říká, abych jel, že je hotovej. Zase jedu pohodu, jako na Závoru. Štěpán si drží asi dvacet metrů díru. 2 km do cíle, stále nikdo za námi, Štěpán se pomalu přibližuje. Míjíme Běhounka, který vede kolo (na cyklodiskuzi, někdo něco psal o božích mlýnech), a dalšího zoufalece, který se motá sem tam a je rád, že žije. Zoufalec jel cílový kopec 21 min a Běhounek jel a šel 26 minut. Na 500 metrech jedeme vedle sebe a tak také projíždíme cílem, pod 5 hodin jsem se vešel a jsem rád, že to mám za sebou. Díky Štěpáne.

Na posledních 33 km mi Vokrouhlík dal 15 minut, z toho 3 a půl minuty na Bišík. Vítěz veteránů Prokeš mi nadělil 8 a půl minuty, z toho 2 a půl minuty na Bišík. Kolíkáč mě v cílovém kopci parádně zařizl o 1 a čtvrt minuty. Velká škoda, že se Kolíkáč neposunul víc k čelu, na Krkavčinu bychom určitě stoupali vedle sebe. Za cílovou branou si dávám kolu a banán a za chvíli se vracím do Teplic pro Strejdovo auto, ve sjezdu povzbuzuji postupně Norberta Klvaně, Dušana Dvořáka a hlavně Kolíkáče. Za volantem Igorova auta jedu znovu k zámku a těsně před cílem dojíždím spurtujícího Diabla. Na zahradě pokec se Šlapkami a kamarády při pivu a jídle.

Gratuluji všem ke zdolání Sudet.

Děkuji Strejdovi za výbornou dopravu.

Kolíkáč – Velké finále

Lezu v 5,30h. za mírného deště do auta a přibližuji se na Zahradní město, kde mám sraz s Diablem. To je sen, ono asi fakt bude pršet, kde že jsou Sudety 2010 se svým tropickým vedrem. U Penny čekám na Pavla a bohužel vyprázdnění střev neproběhlo v klidu doma, ale ve křoví za Penny No začíná to pěkně. V šustotu stěračů a v potocích vody na D11 si to hasíme na Hradec. Po Krušnotonu jsem si slíbil, že v dešti už jezdit nebudu a dnes se do toho zase pouštím. Stejně tak se hrozím začátku závodu, který není rozdělen na dlouhou a krátkou a tak určitě nebude nouze o stresové okamžiky pod první kopec. A první kopec je letos až po 40 kilometrech. Nehezské vyhlídky trochu vylepšuje suchá silnice směr Náchod. Dáváme s Diablem housky s marmeládou a filozofujeme za zpěvu Freddieho Mercuryho o našem bláznivém koníčku. Oba jsme v tom zase až po uši, počítám, že i kdyby sněžilo a foukalo tornádo, stejně si připneme číslo a vyrazíme do úvodní vřavy. V Teplicích se vítáme se Šlapkami a známými, hlavně jsem rád, že po dlouhé době vidím RiCe a jdeme si i spolu projet první část cílového stoupání na Bišík. Tam se rozhoduji, že to risknu a pojedu bez vesty a návleků. Ono to nějak dopadne. V 9,30h. lezu jako první za pásku a stoupám si pod nafukovací bránu, výhoda je, že na mě nemrholí, za chvíli je tu RiC a tak máme čas hezky pokecat. Mišutka s Diablem se k nám taky vmáčkne a za námi a vedle se již tvoří pěkný dav lidí. Pro prvních 50 lidí z minulého roku+VIP je 1.vlna, takže před nás se postaví kolem 100 elitáků. Těmto borcům tu v Česku jasně chybí závody, zaprášené vzpomínky, kdy se hobby maratony Velosérie vyhrávali průměrem kolem 32km/h. jsou teď jenom pro smích.

Je odstartováno a zapínám všechny smysly a v plném soustředění se valím v davu z Teplic. Oddychuji jak v největším kopci, chci ze sebe setřást co nejvíce ten stres, který je všudypřítomný. Není vůbec šance se protlačit dopředu, silnice je narvaná od kraje ke kraji,

někteří to hoblují ve štěrku nebo po trávě. Většinou jsou to týpci vážící 100 kilo, kteří pak v prvních kopcích parkují, nevím, asi si dali za cíl pokecat s Hruškou . Svírám říditka a jen sleduji co se děje před mnou, v protisměru stojící auta si musí připadat jako v nějaké apokalypse, takovou záplavovou vlnu lidských těl asi ještě neviděli. Samozřejmě u těchto špuntů se tvoří mohutný trychtýř, do kterého se chtějí všichni zmáčknot. Při sebemenším brzdění všichni řveme jako o život, stále jsem v napětí a očekávám, jak mi někdo zaparkuje na záda. Kilometry, rychlost ani cokoliv jiného nestačím sledovat, jen se moc nepropadat dozadu. Chvillemi i zahlédnu Kapra, ale prostě nemám žaludek a odvalu na to, abych to smažil příkopem dopředu a loktem si odstrkával ostatní, jak to před chvílí udělal po defektech Zahradník nebo Petr Novák. Pozdravím Jiruse, snad mi štěstěna zase bude nakloněna a budu mít čest se sklouznout s ním. Kopec, prosím kopec, ať už přijde Honský pas, to bude vysvobození z této mlýnice. Co je pozitivní, že jsem zatím neviděl žádný pád, jen jeden vytrhl nohu z pedálu a chvíli koloběžkoval šikmo přes silnici. Stále ale styl brzda plyn, to prodejci špalků budou mít zase velký obrat . Ještě že jedu takhle nalahko, je mi vedro a neprší, silnice krásně suchá.

Konečně! 40.km a Honský pas před námi a vlevo se udělalo trochu místa a беру jednoho po druhým. Ti co se cpali dopředu teď jen bezradně točí nohama na místě. Hup, překulit se přes prémii a sjet si čelní balík. Předě mnou Michal Chadim z KC Brno, to je dostatečný magnet. Ale bolí to, není to zadarmo. Nesmyslnou kolonou doprovodných vozidel si skáčeme dopředu a před Vysokou Srbskou jsem zpět. Rychle polknout gelu a poprvé se dnes napít a zase se zkusit natlačit dopředu. Ale stále je tu kolem 100 lidí a silnice zase naplněna až po okraj. A hele v jednom úseku se podařilo dostat se trošku dopředu, určitě lepší pozice než úplný ocas balíku a je to tu, monumentální kostková stěna, teď je obarvena jako duha tím počtem různobarevných dresů. Přijet sem při vyjížděce, tak mě nahoru nikdo nedostane, ale teď spolu s ostatními si to snad i užívám. Vedle mě Jura, který se stane na dalších 30 km mým spolubojovníkem, hecující diváci okolo dávají zapomenout na ty procenta sklonu, které si dáváme jako předkrm před hlavním chodem, který nás čeká na Odolově.

62.km a bufet na Vysoké Srbské, to se musí ocenit na Sudetech, naplněné bidony a banány v rukách ochotných pořadatelů, to je prostě paráda, bez zastavení dám banán, bidon vyměním a hned se zase jede hrana, je to už hodně potřhané, ale šance dostat se zpět je velká. Padáme do Hronova a zase jedeme v koloně doprovodných aut, to je zase trochu průšvih, nechápu, proč jsou dovoleny, navíc když jejich řidiči, snad nikdy nejeli na kole a nechápu, jak mají jet mezi cyklisty. Jedeme údolím okolo Metuje a spojujeme se do větší a větší skupiny a v Bezděkově jsme znovu zpět. Sice je to už jen optické, aby se člověk propracoval do komfortnější pozice, musel by kopec vyletět, na což už prostě nejsou síly. Ale je tu Jirus, Jura, kousek před námi Michal Chadim, cítím se dobře, je to škoda, docela si věřím, že kdybych jel od začátku vepředu, kde se jede stabilní tempo, ještě bych se s nima možná do Teplic převalil. Ale to jsou jen kdyby, zamával jsem tedy pomyslně Kaprovi a soustředil se na tvořící se skupinu, se kterou strávím zbytek závodu. Sjíždíme do Police a docela parkujeme, občerstvujeme se a připravujeme se na dvoucifernou procentní vychytávku u Petrovic. Sjel si nás Jirus, který měl trochu problémy v kopci z Bezděkova, ale hned dokazuje, že to byl jen chvilkový výpadek, bohužel Michal Chadim nám odjel, to se nemělo stát . Prudká vracečka u Žďáru mě letos nepřekvapí, již ve sjezdu tam láduji to nejlehčí co mám, o tempo na rovinách

se hodně stará Jura se svými vysokými ráfky, škoda jen, že jede krátkou, ten by se nám do dalších kilometrů hodil.

Ale nedá se nic dělat, je tu rozdělení tratí a Jura už to má za "pár", snažíme se trochu srovnat, ale moc se nejede, je nás kolem 10 kousků, ale vládne tu naprostý chaos, Ti borci snad nikdy nejeli ve skupině. S Jirusem se snažíme tomu dát řád, špice 5-10 sekund a točit se dozadu, ale stejně to moc nefunguje, ztratilo to náboj, před námi za námi, nikde nikdo. Profil je mírně stoupající, tady se musí v balíku zadarmo letět přes 40km/h. inkasujeme asi největší časový zásek na ty před námi. Ale není jiná šance, nějaká sólová jízda je k ničemu, stejně za chvíli počítám, že přijdou první krize a bud rád za skupinu.

103.km bufet Krčmov, dostávám dokonce bidon s Colou, vychutnávám ho plnými doušky a zapijím banán se sukem, který si cpu do pusy. Zázrakem je počasí, teď jsme sice najeli na mírně pokropenou silnici, ale déšť se nám stále vyhýbá, teplota tak akorát, není si na co stěžovat. Jedu ale trochu odevzdaně, kolotoč chvílemi funguje, svoje špice si odbývám hodně rychle, na rozdíl od jiných tahounů, kteří jsou tam schopni strávit i 5 minut. Cestou jsme si sjeli pár osamocených kusů, jedním z nich je SOSák Vítek Lukáš s přezdívkou Luuuc a jeden z Cyklotréninku, kteří se začnou starat o naši rychlost, hlavně do kopce.

Přichází totiž 128.km a Krkavčina, krásný tempový kopec bez výraznějších hupů, to je ta pravá cyklistika. Blíží se Odolov a zase se nejede a nejede, každý už je asi myšlenkami v té stěně. A je to tady, vyhrabat to nejlehčí co každý má a vydrápat se na 142.km, kde je umístěn i bufet. A jajaj za námi se objevují nějakí borci a když si беру bidon na bufetu prolitne okolo mě Pavel Sovák, a že je za námi prý 15 lidí včetně nejlepší ženy Lenky Sýkorové. Tak to je mazec, Ti by nás neměli dojet, usazují se na špici a vybírám si tak nejlepší stopu v rozmlácené části, která nás teď čeká. Ale vše marné, spojili jsme se v cca 30-ti hlavou grupu a já si odplouvám na její konec, abych s hrůzou začal zjišťovat, kdo všechno přijel. Tak jsou tu teď 4 borci jedoucí o bednu nad 50 let, očekávám i Míru Zbuzka nebo Mišutku, ono jsme od Teplic opravdu nic moc nejeli . Okolo nás motorka s pitím, na špici Lenka a za ní mrak chlapů, jo tak to je klasika . Ve sjezdu do Chvalče si zase lezu na špic, abych jel co nejbezpečněji sjezd a i následnou ostrou pravou zatáčku směrem ke stoupání na Závoru.

Začínám mě to neskutečně bavit a užívám si pocitu, že to stále jede a do kopce dokáží určovat tempo grupy. Hodně aktivní je hlavně Pavel Sovák a Milan Novák, staří známí z Mamuta, Ti by měli mít na přílbě balónek, jako je to na běžeckých závodech a hned bych věděl koho se mám od startu držet . A hele před námi hodně sladký bonbónek v podobě SOSáka Venci Cafourka, no nevypadá už moc bojovně. 156.km a další z nádherných kopců Sudet Závora je za námi, začínám mít chuť celou tu skupinu pokosit v závěrečném stoupání na Bišík. Ale teď to nesmím prokaučovat, pěkně být blízko špice a hlídat případné úniky, i když ty moc šancí na úspěch mít nebudou, jelikož do Teplic se jede z mírného kopce a vše se rozhodne až v cílovém tří kilometrovém stoupání. Párkrát se ještě protočím na špici, ale je cítit, že už se většina šetří na závěr.

Je to tu! 170.km, pápající koberec nám odměřuje mezičas, který se pak zjeví ve výsledkové listině a budeme vědět, jak jsme poslední kopec jeli rychle (mimoходом tady jsme Kapra vykuchali). Dole si rozepínám dres, rozhodnutý tu nechat vše, nesmí mě dostat křeče, musím správně ventilovat. A hele hodně okoralý Michal Chadim, další z blyštivých skalpů si připínáme k opasku, jedeme zase tempo jako na Závoře společně s Pavlem a Milanem, jeden odskočil, ale ještě nemá cenu bláznit, zatím je na asfaltu kóta 2 km do cíle, ještě je čas.

Neskutečná vzpruha teď sjíždí z kopce dolů, hlasitě povzbuzující ikona Šlapek Kapr na mě řve: "Kolíku jed', ty musíš vyhrát skupinu!". Na silnici odezírám nápis 1 km do cíle a zkouším nastoupit. Předě mnou odjetý kus a já se nevěřícně ohlížím, nikdo mě nehákuje a náskok každým šlápnutím nepatrně narůstá. Tak toho před sebou nedoježu, ale hlavně zezadu mě nesmí nikdo dodskočit, ono je rozdíl být o 30 míst dozadu, náskok je kolem 50 m, zažívám euforické pocity, kvůli tomu stojí za to se gumovat hodiny a hodiny na kole! Už vidím cílovou bránu, když tu slyším za sebou rachot jak z historického filmu, vlevo okolo mě proletí Jirus, se zařazeným hodně těžkým převodem, jen zařvu jak raněný býk, ale na něj prostě nemám!

Tak to je velké finále letošních Sudet, takhle závodnický vyvedený závěr jsem vůbec neočekával. V cíli hodnotíme závod s Jirusem a Pavlem Sovákem, docela se do mě dává zima, jdu na guláš a birella a Kapr mě zachraňuje dlouhým dresem, který přivezl v autě. A už se to schází, Mirek, RiC, Diablo, kecáme, doplňujeme tekutiny a živiny, koukáme na vyvěšené výsledky, ale nastupující zima nás láká spíše k převlečení do auta. A ani netušíme, jak jsme si to skvěle načasovali, aby se nám v cílovém kopci zjevil další velmi emotivní obraz letošních Sudet, skupina A celá ve své kráse, vezoucí se do cíle ve skvělém čase. Fandíme jako o život, po chvíli je tu i Hrabosh, který srdnatě bojuje s posledním kopcem. Hezká tečka na závěr, díky kluci za ten pohled!

Mišutka – 53x11 marathon cup díl 2 - Sudety Tour

Příprava na druhý díl maratonské serie nebyla zrovna ideální, protože jsem byl od pondělí nemocný a léčil jsem se brufen a hlavně v práci. V sobotu odmítám společnou cestu s Diablem a Kolíkáčem a rozhoduji se pro variantu se svým autem a hlavně musí jet se mnou otec, který mě v případě, že to nepůjde naloží do auta a pojedem hned domů.

V sobotu vstávám v půl páté a vidím, že počasí není zrovna ideální. Chvilí přemýšlím jestli se na to nemám vykašlat. Nakonec přeci jen sedám do auta a jedem. Cesta utíká docela rychle, jen v Hronově špatně odbočím a končím ve Vysoké Srbské a tudíž mám možnost si prohlédnout tu vydlážděnou cestu do nebe Do Teplic nad Metuji přijíždím kolem osmé ráno. Jdu se zaprezentovat a koukáme s otcem na mapu tratě, která je černobílá a dost malá. S pomocí přispěchá Kolíkáč a hned jsme v obraze kudy a jak se to pojede. Řešíme počasí sice zatím neprší, ale nevypadá to dobře. Dobře nevypadá ani mé zadní kolo, osma jak svině. Nechápu, kde se tam vzala. Že by památka na Vary. Naštěstí mi bleskne v hlavě, že hlavní sponzor tu je Spešl a hledám, kde tu mají servisní stánek. Najdu ho v krámku Redpointu. Chlapík si bero kolo dovnitř a za chvíli mi ho nese zpátky vycentrované a ještě mi ukazuje, že mám jeden drát u naboje lehce ohnutý. To bude asi ten Kubajzův náraz na Varech

Přijíždím na start v půl desáté. Kolíkáč s Ricem už stojí v první lajně a tak si řadím vedle nich. Ještě nás doplňuje Diablo. Lehce mrholí a náladu mám dost špatnou. Otec se snaží trochu uvolnit atmosféru, je to pro něj asi dost velký zážitek. Tolik magorů pohromadě ještě neviděl Start se o deset minut odkládá kvůli nadměrnému nákladu na trase.

A je tu start masa cca 600 magorů se dává do pohybu. Vyjíždíme na mokrých kostkách na hlavní. Už zde se najdou pitomci, co hází myše a závodí. Výjezd z města je po dalších kostkách. Jede se docela rychle ale podle očekávání se to na rovině netrhá. Tradičně se brzdí, když je v předu nějaká překážka. Nejsem stále ve své kůži a tak se chvílemi propadám a pak zase posouvám vpřed. Z letargie mě probouzí až jedna dáma jménem Alena Mikšovská. Mám

k ni velký respekt, ale přeci jen cítím, že patřím jiné skupiny a ne, abych jel bok po boku s paní v letech mé matky. Stačí, že mě poráží holky jako Sýkorová s Doležalovou a z ctihodných pánů třeba pán Igor Murín. Tak místo volnoběhu zařazuji trochu vyšší kvalt. Hned se posouvám a vidím vedle sebe Míru Zbuzka a paní/slečnu Doležalovou. Oba jedou jako vždy velmi solidně, tak si říkám, že se jich musím držet. Trošku se to začalo drodit a tak opět trochu přišlápnu a už vidím dres Ďábla. Následuje sjezd a ostrá pravá, která mě trochu překvapuje a tudíž ve výjezdu má špatný převod a začínám hned do první horské premie ztrácet. V kopci pár korálků posbírám, ale skupina s Doležalovou mi frnkla. Sjezd jedu dost riskantně, nechci jet 130 km sám. Po cca 5 km docvakávám Doležalovou a jejího rozrážeče jménem Martin Kubec S touto dvojicí se jedu většinu závodu. Sbíráme dost korálků, hlavně těch, co jedou krátkou. Do Vysoké Srbské přijíždíme docela početná grupa. Ostrá levá a jdeme na to. Dávám malou a točím. Snažím se jet frekvenčně. Jede se mi dobře, cítím sílu a beru jednoho nešťastníka po druhé a nahoře jsem snad i první z naší grupy. Beru bidon a letím dolů. Vidím další menší skupinu, ale je docela daleko. Po chvílce se přiřítí Doležalová s Kubcem. Jedem docela v početné grupě, ale nikdo nechce moc tahat špic. Nejvíc se flákaj ti, co jedou krátkou. Horské premie se v naší grupě mění v souboj Michalák/Doležalová. Petrovičích jedem bok po boku jak Schleck/Contador V Bezděkově vítězí Contador. Po rozdělení trasy jedu opět s duem Doležalová/Kubec. Tahám, tak 50 procent špice, Kubec 40 a Doležalová 10. V okolí Adršpachu cítím, že dnes mi to jede. Už ani nemyslím na to, že jsem ráno užil jeden brufen. Jedem slušný tempo a sbíráme jeden korálek za druhým. Bohužel nikdo neakceptuje naše tempo. Ve stoupání na Krčmov přišlápnu posledních pár metru a vítězí tentokrát Schleck Následuje sjezd s větrem v zádech. Vidím před sebou nějaké duo. Přišlápnu a po chvílce je máme. Jedem borec z Veltěže druhý z Redpointu. Jedem slušný tempo a jsem hlavně rád, že si můžu vorazit v balíku. Stoupání na Krkavčinu ovladnul Contador. Jsem docela unavený a jedu úsporněji. V Červeném Kostelci jedem s Doležalovou už sami. Ptá se mě, kde jsou ostatní, tak ji odpovídám, že mají nahoře asi fajns. Je tu Rtyně a za ni - Odolov. Contador nastupuje já v klidu točím sbíráme další dva. Contador před Schleckem cca 100m. Nájezd na ten nový asfalt a v tom výstřel jak ze startovní pistole. V mžiku jedu na rafku vidím jak ten šutr letí ke krajnici. Spouštím salvu neslušných slov. Beru kolo ke kamenné stěně a začínám měnit duši. Zarazí mě jestli, když teď sundám čip z vidlice, jestli budu ve výsledcích. Nakonec mi stejně nic nezbyde a povolují kolo. Contador alias Doležalová fuč. Výměná mi trvá docela dlouho cca 7- 8 minut. Jsem zpocenéý a dost nervozní, když kolem projíždí ti, které jsem pracně na posledních 40 km posbíral. Kolo jsem nafouknul, ale 8 psů tam rozhodně nemám. Vracím se zpátky na trat' a najednou se za mnou vynoří Míra Zbuzek a ještě asi cca 6 dalších. Myslel jsem, že Míra je někde vpředu. Rozjíždím se a po chvílce vidím, že na vrchol zbývá 500m. Na vrcholu stojí otec. Beru bidon a jedu dolu. Chci se pokusit dojet, těch šest, co mě znova předjeli, když jsem defektil. Prvního beru hned ve sjezdu. Ohlednu se a za mnou díra. Kde je Míra a jeho banda. No nic jedu dál stejně mě asi sjedou. Před Chvalčí sbírám další korálek. Nějak mi z mé GPSky šišaté vypadnul kopec jménem Závora. Měl jsem za to, že mě čeká už jen cílový kopec. V tomto kopci poprvé cítím krizi, ovšem není to taková jako na Mamutu, kde jsem málem exitoval. Povzbuzuji se a v jednu chvíli zařvu v domnění, že jsem tam sám, tak jeť ty č.....No sám jsem tam už ovšem nebyl, Míra a jeho grupa cca 150m za mnou. Míra a ještě jeden mne předjíždí. Následuje sjezd, kde se formujeme a já se řadím na konec a užívám si odpočinku. Nabírám sílu na cílový

kopec. Odbočká na Bišek a jdu na to trhám se opět s Mírou a jedním, ostatní zaostávají. V půlce kopce vidím, že na ty dva už nemám sílu. Ovšem je tu pár jedinců, co mne předjíždělo, když jsem defektil. Beru další dva a říká si, že už to jen dojedu. Když chybí asi 1 km do cíle vidím před sebou dres Veltěže a za ním Kubce. Ti mně taky předjížděli, když jsem defektil. Roztočím malou ještě jednou a po 500 m mám Kubce. Tak ještě toho Veltěžáka, ale už nemám tolik sil a do cíle 200 m. K předjetí bych potřeboval, tak o 150 m více. Projíždím po koberci a čekám jestli se ozve pípnutí. Ano slastný pocit tu je. Budu ve výsledcích. V cíli se chvíli bavíme s Mirkem a po cca šesti minutách přijíždí Diablo s Ricem. Mám na sobě termotriko a po chvíli mi je zima, tak jedu na náměstí se převléknout.

Čas 05:40:11. Když odečtu ten defekt, tak čistý čas na tachometru 05:31:16. Celkově se mi jelo dobře. Zatím nejlehčí maraton, co jsem jel. Výsledek je ovšem nejhorší. 140 místo je dost špatný.

Radim – Jak je důležité pošetřit si síly na poslední kopec

Na letošní Sudety Tour jsme vyrazili v hojném počtu pěti Sokolů (Přemek, Michal, Martin, Míňa), a všichni rovnou na dlouhou trasu. Na místě se pak ještě připojil i Mišák, který jel ale trasu krátkou. Několika postřehy se pokusím vystihnout, čím mě letošní Sudety zaujaly nejvíce (původně jsem chtěl napsat jen komentář pod článek od Michala, který by snad měl následovat, ale nakonec se mi to délkou zase trochu vymklo z rukou, takže nakonec z toho není komentář, ale zase celá reportáž ... tak snad to zvládnete).

Poprvé absolvuji závod na svém novém DURATEC Cult CR3, takže samozřejmě ráno hned po snídani začíná lehce pršet, ale naštěstí po chvíli zase přestává. Jak pravil Míňa, prý nic neobvyklého, když jsem u toho já. Děláme ještě společné foto pro DURATEC (sešli jsme se tu celkem čtyři majitelé této značky v jednom týmu: ještě Mišák, Míňa a Michal) a odjíždíme z Bišíku na start. Sice už neprší, ale silnice je nechutně mokrá, a tak ranní sjezd do Teplíc nic moc, ale aspoň to vypadá, že silnice snad bude mít tendenci osychat. Jo a Přemek ráno nenastoupil, prý se po ránu necítil dobře, takže nám bude jen nám fandit a v cíli snad i fotit, tak děkujeme.

Do startovního pole se řadíme společně s Martinem, Michalem a Míňou, Mišák s kolegou Jakubem z Brna jsou asi o pět řad před námi. Po startu se jede docela klidně, pouliční lampy na okraji pěší zóny tentokrát nezvoní a ani lešení u jednoho z blízkých domů nezaznamenává snad žádný zářez. Ještě na kostkách se držíme víceméně pohromadě, pak jde dopředu Michal s Martinem, naopak Míňa zůstává trochu zpět. Někde za Bohdašínem dojíždím Mišáka, ale protože silnice dál pokračuje po rovině nebo spíše z kopce, Mišák mi to po chvíli vrací a obratnými manévry se prodírá rychle dopředu za kluky a postupně mi všichni mizí ze zorného pole.

Jak přijíždíme do Meziměstí a posouváme se stále více do Broumovského výběžku, je pro mne překvapením, že jedeme stále mírně z kopce nebo po rovině a prostě tu není žádný kopec. Celé pole tak jede skoro celé pohromadě a já jsem rozhodně někde v jeho druhé části, což není moc taktické, protože při každé ostřejší zatáčce nebo jakémkoli byt' i drobném zúžení (mostek, protijedoucí nebo spíš přesněji protistojící auta) se vzadu prudce brzdí, a pak se to natahuje a o to zběsileji následně dojíždí, takže zatímco čelo si jede určitě v poklidu konstantních zhruba 40 km/h, my vzadu lítáme od 25 do 55 km/h, což určitě není na začátek maratónu nic ideálního. Tímto se přimlouvám u pořadatelů, aby na příště zařadili na úvod

nějaký aspoň střední kopec, který by pole trochu spravedlivě potrhál a vytvořil výkonnostně podobné skupinky. Bylo by to bezpečnější a z pohledu účastníků (aspoň jak jsem zaznamenal reakce v mém okolí) i vítanější.

Po odbočce na Martínkovice zahlédnu u krajnice močícího Zahradu, asi to nějak ráno přehnal se zavodněním. Na výjezdu z uvedené vesnice je první kratší stoupání, ale moc se to tahy nepotrhá, resp. potrhá, ale vzápětí se to zase sjede. Projíždíme Broumovem a pak slyším zezadu známý hlas „Levá, levá!“, to jak se Zahrada prokousává celým balíkem při levé krajnici zpět do čela. Radši se pakuji více ke středu a když se okolo přežene, ani se jej nepokouším následovat. Za Jetřichovem (projíždíme tudy dnes již podruhé) přichází na řadu první větší kopec – Honcký Špičák. Vezu se ve skupince poskládané okolo Hanky Doležalové, která má v kopci slušné tempo a vida, skoro hodinu jsem nikoho od nás neviděl a najednou z ničeho nic se při pravé krajnici rychle přibližuje Mišák! Zkousím ho trochu hecnout ve smyslu, že když jede jenom krátkou, ať se nebojí trochu víc kousnout, ale nějak na to nereaguje činy, nýbrž pouze slovy. A o kousek přede mnou už vidím další sokolský dres, podle stylu jízdy je to Michal, k tomu už trvá přiblížení trochu déle, ale po chvíli jsem také těsně za ním. Původně jsem myslel, že pojedeme chvíli společně, ale protože Hanka má pěkné tempo a vypadá to, že by se nahoře mohla zformovat docela dobrá skupinka, tak nakonec nechávám Michala svému osudu, resp. doufám, že se ve sjezdu dokáže ještě dotáhnout, leč nestalo se. Nahoře se opravdu formuje docela dobrá skupina, bohužel ve sjezdu ztrácíme musí váhu Hanku, ale zase se docela rychle přibližujeme k další skupině před námi, na jejímž konci už na dálku nelze přehlédnout vysokou postavu Martina. Kousek za Bukovicemi spojují obě skupiny síly, a když se přiblížím k Martinovi, houknu na něj zezadu: „Duratec zdraví RB!“, což mi pak Martin ještě několikrát během závodu, když někdy naopak dojede on mě, zase s gusem v opačném gardu vrátí.

S Martinem a ve velké asi třicetičlenné skupině společně absolvujeme prakticky kolo na kolo obávané stoupání po kostkách na Vysokou Srbskou (místy až 18%), kde je nahoře první dnešní občerstvovačka. Původně jsem chtěl i na chvíli zastavit a mohl jsem si to i dovolit, neboť větší část skupiny zůstala o něco zpět, ale sotva stačím na horizontu trochu vydechnout, někdo přiběhne a vrazí mi do ruky bidon s pitím, do kapsy u dresu mi narve banán a volá: „Jed', jed'!“ takže nakonec pokračuji bez zastavení dále a naopak většina se musí hezky dotahovat za mnou. Při sjezdu do Hronova (projíždíme i těsně okolo domu Aloise Jiráka) se to zase formuje do větší skupiny, ve které projíždíme poklidnou pasáž údolí Metuje okořeněnou stoupáním do Bezděkova, kde si dění na čele skupiny kontrolují hezky z předních pozic a za mnou se jako můj stín drží i Martin. Při sjezdu přes Polici zpět k řece Metuji se zašíváme trochu víc dozadu, ale hned v dalším stoupání do Velkých Petrovic, kde je druhá občerstvovačka, už to zase hlídáme hezky ve dvou z čelní pozice. Zde si беру zase jeden bidon, ze kterého se snažím za jízdy vycucnout co nejvíc, načež jej u hospody odhazuji k nohám regulovčíka a vzápětí se musím trochu zmáčknot, abych v pokračujícím magnetu mezi poli dojel hlavní část skupiny, která se přitom mém občerstvování dostala přede mne. To je zároveň také místo, kde jsem naposledy viděl Martina. Škoda, nechybělo moc, zbýval už pouze jeden větší kopec a pak asi 30 km relativní pohody, tak jsme mohli jet spolu ještě o hodně déle.

Po křivolakém sjezdu a následném ostrém stoupání z Maršova nad Metují se formuje opravdu velká skupina asi 40 lidí, ze které se v Teplicích odpojuje zhruba polovina z kratší trasy do

závěrečného stoupání a nás pokračuje stále luxusních dvacet dále na dlouhou (je tu dokonce i jedna žena - Pavla Nováková, v tuto chvíli si myslím, že je to vedoucí žena na dlouhé trase, ale až v cíli se ukazuje, že o něco před námi dojela ještě Lenka Sýkorová). Pokračujeme okolo Adršpašsko-teplických skal do Adršpachu, nad kterým je na horizontu další občerstvovací stanice. Ačkoli jsem si těsně před startem byl odskočit, tak už mě poslední asi dvě hodiny hodně sužují myšlenky na neodbytné vykonání malé potřeby, a tady si říkám, že když už máme za sebou více jak 100 km, tak by už tady někdo zastavit sakra měl (na předchozích dvou stanicích totiž nezastavoval prakticky nikdo). Vyjždím si k levé krajnici a poskytnu si kýženou úlevu, leč zároveň s úlekem pozoruji, že nezastavil vůbec nikdo a všichni pokračují bez zastavení dále! Nasazuji tedy k sólo stíhací jízdě a zatímco skupina jede teď už z mírného kopce tak 40–45 km/h, já si dávám poctivých 50–55 km/h, nicméně skupina se pomalu, ale přece jen přibližuje. V jednom místě zaslechnu od chalupy dokonce i potlesk, což mne ještě trochu nakopne k vyššímu tempu. Za chvíli mám skupinu před sebou jako na dlani a i hlídkující motorkář jedoucí těsně za skupinou mi dává palec nahoru, tak to potěší. A protože silnice stále mírně klesá údolím potoka Dřevíč ještě dalších asi 15 km přes Jívku, Stárkov až do obce Velký Dřevíč, mám i poměrně dost času na regeneraci.

V Rokytníku se to začíná po delší době zase zvedat, dojíždíme tady skupinku asi pěti jezdců (dva jsou z COS Brno a jedním z nich je Tomáš Korbička jezdící podobně jako Jiří Ježek s nožní protézou) a já se snažím kontrolovat dění na čele skupiny zepředu, což se mi celkem daří. Na prvním horizontu jsem dokonce první, ale jak se vzápětí ukazuje (jelo se tudy už loni, ale trochu jsem na to pozapomněl), ty horizonty následují k úplnému vrcholu stoupání ještě další dva a tam už první rozhodně nejsem. A ani obecně nemohu říci, že bych v této fázi nějak udával tempo skupiny (jako tomu bylo loni), naopak jsem rád, že se držím tak, jak se držím, což by snad mohlo i znamenat, že jsem ve společnosti o něco lepších jezdců, než loni. Přejezd přes horizont z Červeného Kostelce do Rtně v Podkrkonoší si celkem vytrpím, ale jsem stále tady.

A pak přichází obávaný Odolov. „Odolov, Odolov, ten já mám nejradši ...“, pokouším se ještě dole o trochu humoru, ale nikdo se moc nesměje. Naštěstí se nejede nějaká úplná hrana, ale i tak se naše skupina dost trhá, ale naštěstí zůstávám spíše vpředu, i když už se nedá rozhodně říci, že na čele. Ale potěšil zcela nový asfaltový koberec, ten tu loni rozhodně nebyl. Nahoře je další stanice, už se ani nedivím, že téměř nikdo nezastavuje (ale pár lidí přece jen), беру si jen za jízdy bidon, piji, co mohu a na konci zóny jej odhazuji ke krajnici zpět k pořadatelům. Následuje sjezd a pak po prudkém odbočení doleva asi nejrozbítejší úsek dnešní trasy přes Jívku II ke hlavní na Radvanice. Není to ale zase žádná tragédie, dírám se dá vyhnout a jedná asi o jen tříkilometrový úsek, takže ve srovnání s loňským Beskydem nebo letošním Mamutem to vlastně ani nestojí za řeč. Ale tento rozbitější úsek je tak trochu kontrast, protože Sudety se jinak vyznačují vesměs velmi pěknými silnicemi a patří v tomto směru mezi asi nejlepší maratón u nás, až si člověk říká, kde se tady v takovém v dobrém slova smyslu zapomenutém kraji ty pěkné silnice vlastně berou.

Někde u Radvanic nabíráme Edu Pinkavu, zajímavé je, že i loni jsme se potkali prakticky v úplně stejném místě. Pokračujeme přes takový menší horizont do Chvaleče a točíme do posledního většího kopce na Závory s krásnými serpentinami v lese. Cítím, že po Odolově, který se nejel úplně naplno, to tady asi vypukne naostro a že bych chtěl být u toho vepředu. Zároveň si ale říkám, ještě neblbni, ještě je brzo, až za přejezdem, až za přejezdem ... ale to

už je bohužel pozdě, protože asi pět jezdců (jedním z nich je Pavel Mencl, se kterým jsem si tenhle kopec odkroutil z větší části ve dvojici loni) za to bere dřív, za nimi se to trhá a já už pak jen dojíždím jednotlivce, dvojčky, ale první pětka už je moc daleko na to, abych ji dojel. I tak si dávám pěkně do těla, je to v rámci možností (jak jen to na nějakém zhruba 155. km jde) totální podlaha, ale na horizontu se dotahují aspoň do druhé petičky a přivážím na zádech ještě další dva, kteří mi snad aspoň v myšlenkách poděkovali, protože původně už jeli sólo a myslím, že kdybych okolo nich v závěru stoupání neprojel a oni si mě nezachytili na optický kontakt, tak by to už asi nedali.

Ve sjezdu do Adršpachu se nejede žádná hrana, takže zezadu si nás pár jezdců (včetně Edy Pinkavy i Pavly Novákové) zase dojede a je nás hned docela početná (na závěr maratonu) 15-členná skupinka. Další zajímavý zážitek přichází za Adršpachem – když se blížíme k nechráněnému železničnímu přejezdu, ozve se nám za zády varovné zahoukání Regionovy jedoucí stejným směrem. Naštěstí vlak je o něco rychlejší, takže na přejezdu vítězí a my jej překonáváme odhadem tak asi 4s po něm. Ve stanici Teplice-Skály pak vlak zastavuje, takže se dostáváme na chvíli zase před něj, ale po chvíli nám už zase ukazuje záda a na přejezdu na začátku Teplic už je jeho vítězství přece jen poněkud přesvědčivější, než v předchozím případě.

No a je tu velké finále, alias poslední asi tříkilometrové cílové stoupání na Bischofstein alias Bišik. Začíná se poměrně zvolna, takže si ze zadních pozic najíždím společně s Edou více dopředu a když vidím, že ani v úvodní zatáčkovité pasáži nikdo tempo nestupňuje, naskakuje mi v hlavě plán k útoku. Propočty jsou jasné, je nás tu patnáct, když zkusím nástup, zbude nás možná polovina, a to se počítá. Možná za to zaplatím křečemi, ale protože dnes se mi tyto potíže dosud vyhýbaly a nohy ani náznakem žádné problémy tohoto typu nesignalizují, jdu do toho. Na metě 2 km do cíle shazuji o dva zuby na 39-19 a jdu do toho. Okolo čela se proženu celkem bez problémů a ještě asi 200 m držím co nejvyšší tempo, ze shora akorát zrovna sjíždí Zahrada, tak na něj ještě stačím křiknout něco ve smyslu „Koukej – to je útok!“ a když se ohlédnu, je za mnou hezká asi 50 m díra a zjevně po mně ani nikdo nejde. Asi si řekli, že na mě kašlou a že ať se utavím sám, takže rázem 15 míst k dobru a teď už jen maličkost – udržet to. Snažím se jet tak, abych byl ještě schopn nějaké reakce, kdyby se za mnou někdo přece jen vydal, ale vypadá to dobře, skupina za mnou se pouze natahuje a trhá, ale nikdo se nijak výrazně nepřibližuje. V první lesní serpentíně se mi zdá, že se náskok přece jen trochu snížil, tak zkusím ještě o něco zrychlit a vida, ve druhé serpentíně už jsem zase na svých relativně bezpečných 50 až 70 m. Zbývá už jen poslední necelý kilometr bez zatáček a začínám věřit, že to dám, navíc cítím, že trochu sil na odražení případného útoku mi ještě zbývá. Ale není to už ani potřeba, jezdci na špici potrhané skupiny už mne nechávají být, před sebou už na dohled také nikoho nemám, takže okolo fotičiho Přemka s Mišákem asi 100 m před cílem už mohu jet docela na jistotu a za pár okamžiků poté mi pípnutí čipu dává na vědomí, že to mám pro jednou zase úspěšně za sebou.

V cíli se stopky zastavují na čase 5:26:33h, což na 174 km dělá průměr téměř rovných 32,0 km/h. Oproti loňsku (5:25:59h) je to čas sice malinko horší, ale letos byla trať asi o 12 delší, na druhou stranu nastoupaných metrů bylo dnes hlavně kvůli úvodní hodně placaté hodině asi o něco méně. Na umístění (absolutně 115. z 222 -> 48%), v kategorii 59. ze 102 -> 42%) jsem však dopadl o něco hůře než loni (absolutně 92. ze 190 -> 49%, v kategorii 38. z 76 -> 50%), což svědčí o tom, že konkurence se neustále zvyšuje. Ale i tak musím vyzdvihnout, že Sudety

jsou pro mě vůbec nejhezčím silničním maratónem. Kopce mi tu připomínají ty mé domácí v okolí Struhařova, krajina je tu malebná, silnice vesměs velmi pěkné, pořadatelské zajištění perfektní, divácká kulisa výborná a lidé na občerstvovačkách milí, pozorní a hlavně pekelně rychlí. Prostě příště se sem budu zase rád vracet!

RiC – Comeback se vydařil

Kterak jsem hledal štěstí na dalekém severském Klondiku ...

Proč mluvím o Klondiku? Protože mám neodbytný pocit, že stejně jako šlo zlatokopům o zlato a následné zbohatnutí, tak na Sudetech jde také o výdělek. Píši o výdělek, ne o neprodělání. A proč to?

Týmový kolega si včas zaplatil startovné, ale nepředvídané okolnosti mu zabránily v účasti. Nabídl svoje startovné a já ho s radostí vzal. Domluvil s pořadatelem změnu a já nevěřil, když mi řekl, že za převod startovného chtějí 100 Kč. Na prezentaci jsem se pak ptal, proč to a bylo mi sděleno, že s tím je práce. Takže tohle je moje hlavní a po pravdě řečeno jediná výtka vůči pořadatelům.

A teď už k vlastnímu závodu. Pro mě to měl být závodní comeback. První závod po havárce v Krnově v r. 2010. Největší obavy jsem měl, jak se budu cítit v balíku. Už teď mohu říct, že jsem se cítil blbě, ale nebyl jsem sám.

Do 130 km vzdálených Teplic nad Metují jsem z domu vyrazil v pět hodin ráno. Cesta zabrala něco přes dvě hodiny. Bez problémů jsem zaparkoval a vyrazil hledat kancelář závodu. Po registraci jsem ještě pokecal s Kolíkáčem a s Jurou, které jsem potkal na parkovišti.

Příprava, krátké rozjetí a jdeme s Kolíkáčem do „první“ lajny druhé vlny. Před nás se řadí VIP a prvních padesát z loňska. Za námi je dav, který nahání hrůzu. S právně předpokládám, že se přeže mě bezohledně převalí.

Po přibližně půlhodinovém stepování je odstartováno. Daří se mi napoprvé nacvaknout tretry a horor může začít. Předjíždí se zprava, zleva, vcelku dost bezohledně. Mám strach, že to skončí karambolem. Neustále se brzdí a následně nastupuje. Vyčerpávající a nebezpečné. Toužebně vyhlížím první kopec, ale ten má přijít až po 40 km.

Než jsme k němu dojeli, byl jsem svědek jedné malé havárky, tak dva metry ode mne. Při jednom dobrždování před křižovatkou někdo nezvládl včas zpomalit a narazil do jezdce před sebou. Už jsem zahlídl jen zadní kolo nad hlavami ostatních a nešťastníka válejícího se po zemi. Díky Bohu, bez viditelného zranění.

Konečně vytoužený kopec a celý balík se postupně rozpadá. Dostal jsem se do celkem početné skupiny, která dobře jela. Většinu v ní ale měli jezdci z krátké tratě.

Z dalšího si už moc nepamatuji. Hlídal jsem si, abych nevypadl ze skupiny a snažil se šetřit síly. Jediné, co jsem schopen identifikovat, jsou kostky ve Vysoké Srbské. To je skutečně rasovina. Můj kompakt dělal co mohl, aby mi tu námahu usnadnil, ale i tak jsem se nadřel jako kůň. Nahoře mě čekalo příjemné překvapení. Byl tam bufet, kde se podávaly bidony! I nám, lůzrům ze zadních pozic. Naprostý luxus! Odhazuji svoji prázdnou sedmičku (0,7l) a беру si od pořadatele půllitrový bidon. O kus dál od druhého banán, který hned sním. Tímto způsobem jsme projeli všechny bufety, aniž bychom jedinkrát museli zastavit. Poprvé jsem maraton projel bez jediné zastávky. Neuvěřitelné! Za tohle mají u mě pořadatelé velké plus a možná jim odpustím i tu stovku navíc.

Další děj už je stereotypní. Nic si nepamatuji, žádný kopec, jen šlapu a snažím se uvíset Diabla, který jede fantasticky a v kopcích byl fenomenální. Po rozdělení tras jsme zůstali čtyři. Časem jsme nabrali pár odpadlých korálků, abychom zas v následujících kopcích pár korálků ztratili. Já jsem byl většinou ten poslední, kdo ještě neodpadl. S každým přibývajícím kopcem jsem se trápil víc a víc.

V závěrečném sjezdu do Teplic vybízím Diabla, aby zkusil odjet a vyhrál alespoň skupinu. Tady to ale nemělo cenu. Zase se nás pár nasbíralo, odhaduji tak šest, sedm kousků. Nedopadlo to a pod závěrečné stoupání přijíždíme pohromadě. Já už se ani nesnažím držet skupiny a zvolňuji na přijatelné tempo. Přejíždíme časový koberec a hned cítím, jak se o mě pokouší křeče. Překvapilo mě, že až teď. Čekal jsem je podstatně dřív, v těch stojkách by měly nárok se do mě zakousnout. Střídám jízdu v sedle a ze sedla a opatrným tempem se mi je daří rozehnat. Stejným tempem vyjždím poslední kopec.

Přede mnou je závěrečných tři sta metrů a cílová brána. Sláva, je to za mnou.

Shrnutí

Myslím, že comeback se vydařil. Přežil jsem ve zdraví, zabojoval si, uvísel potřebnou skupinu a výsledný výkon (AVS kolem 30 km/h) mě naplnil uspokojením. Vezmu-li v úvahu, jak se mi letos dařilo (ne)trénovat, jsem spokojen.

Závod jsem objel na dva gely Enervit (čest jeho památce), dvě tablety Enervit a kousek tyčky PowerBar. V bidonech byl maltodextrin.

Fantastické bylo již zmiňované podávání bidonů na bufetech. Podstatně to zrychlilo odbavení a jak jsem řekl, ani jednou jsme nemuseli stavět.

Jako slabší článek bych označil závěrečné jídlo – guláš. Moc mi nechutnal, byla to taková voda. Naštěstí byla teplá a byl k tomu chleba.

Závěr

Na své první Sudety jsem jel s rozpaky. Jednak nervozita, jak se pojedou v balíku, jednak neznámá trasa s pověstnými kopci. A trochu negativní postoj vůči pořadatelům za stovku, kterou chtěli za přepis startovního.

To vše vyprchalo a v cíli už byla jen spokojnost a radost z odvedeného výkonu. Nemůžu říct, že příště pojedou zas, ale určitě budu na Sudety Tour 2011 vzpomínat s uspokojením a bez hořkosti.

Strejda – S pohledu skupiny A

Sudety nemam prilis v oblibe, profil je narocny a zradny, stoupani kratka a prudka, a ani jednou mne tu nevysel nejaký alespoň trosku slusny cas. Prudke zmeny profilu mne nedelaji dobre a hodnekrat po intenzivni tempove jizde jsem tu nebyl schopny vyjet ty stojky, a přicházely krece a potupne jsem tlačil do kopce. A myslim, ze celkem podobne na tom byl i Laco. Proto jsem se rozhodl, ze letos tu zavodit nebudeme ale objedeme to s velkou davkou opatrnosti, rovinky jen volne, pac ve zdejšim kopcich se setrit opravdu neda.

V tydnu před zavodem Laco hlasi, ze je na tom mizerne, nohy mu nejedou, a psychicky je na dne. Hodnotim to velmi kladne, pac ze zkusenosti vim, ze pokud Laco se postavi na start plny nadseni a v dobre nalade, tak to mu vyprcha v první pulce trati a pak uz prichazi tezka krize.

V patek Fousac hlasi, ze ma horecku a urcite nejede. Tezka rana pro skupinu A. Na druhou stranu se přihlásil Hrabos, a taky Quit slibil, ze pojedou s nami. To uz vypada slibne.

Celou noc před závodem v Praze vytrvale prší. Nakladám Hrabose a Kapra a jedeme v tom desti. Není moc silný, ale nepřetržitý. Za Hradcem už je to lepší, před Nachodem silnice jsou suché. Však je zima. Meteorologové nám sice slibili +20, a proto mám s sebou jen krátké oblečení. Hodinu před startem začíná mrholit, teplota tak +11, jdu do otevřeného cykloobchodu, a musím si koupit teplý nátlak s dlouhými rukávy a membránou proti větru. Paní u pultu se mi snaží přesvědčit, že ono se to oteplí. Neverím.

Na starty se radíme úplně dozadu. Nastěsí nikdo ze skupiny neprotestuje. Čeka nás rozjezd po mokrych kostkách ve 350 hlavem balíku, žádný pád nepotřebujeme.

Někde vepředu se odstartovalo, na koberec se dostáváme po 1:47, chce to klid. Hned od začátku se držíme pěkně pohromadě, spolupracujeme, sjíždíme skupinky a jednotlivce a vytváří se nám docela slušný balík. V tu chvíli se začínáme držet palnu, a to znamená, že setríme síly. Už na Hrabose. Ten se zřejmě nabíjí energií a táhne na můj vkus už příliš často a navíc u toho vždy trochu nastoupí. Nu nic, ono mu to přejde.

Už na jeden drobný výpadek pod Vysokou Srbskou jedeme ve velké skupině. Ten kopec docela bolí, ale vyjedeme to. Jen Hrabos nemá sancí, přece jen 42x23 není ten vhodný převod. Po buřtu se balík tradičně rozpadá, každý odjíždí zvlášť. Však skupina A se drží pohromadě a není divu, že po pár kilometrech se na nás zase nabaluje velká skupina. Avšak už nestřídají tolik ochotně. Začínáme v tom hrát prim. Hrabos táhne jako o život a už i nenastupuje. Quit... s tím se jede mimoděk dobře. Pokud vám někdo zase začne tvrdit, že se za ním nedá schovat, pak docela fouká zespodu, tak neverte, jsou to jen škodolibé kecy závodníka, co trpí frustrací, že zrovna Quita ve skupině nemají. Toci jako stroj a umí brát ohled na skupinu. Laco je porad ve strachu z té své psychické krize, takže dneska skoro ani není sprostý.

Po přejezdu Teplicemi začínáme sbírat jednotlivce, rozeseťe po trati. Před Adršpachem je nás alespoň 10. Však ty přicházejí jsou docela prosíte a táhat vůbec nechcejí. To nic, pocítali jsme s tím, začátek jsme nepřepálili, síla máme dost a jede se nám porad skvěle. 125 kilometrů pocítám za mezí bod, tady končí „rovinná“ část závodu a přicházejí 30 kilometrů těžkých kopců. Při palnování jsem měl tři varianty, optimističtější, že sem dorazíme za 4:28 (průměr 28), realističtější čas 4:38 (průměr 27) a skeptičtější, 4:48, průměr 26. Přijíždíme sem v čase 4:24, průměr máme 28,8. Je to zvláštní, ale zdá se, že strategie nám vychází.

Laco začíná být zase sprostý a ve stoupaních vydává takové podivné zvuky, jako by zvracel. Což nasvědčuje tomu, že se mu zvedá nálada. Dneska to má načasované perfektně. Ale Hrabos se nám začíná v kopcích trapit. Kombinace těžkého převodu a prepaleného začátku dává o sobě znát. Hlasíte heká a nařiká. Odolovský kopec se opravdu nedá jet volně. Možná tak na horáku by to šlo, ale i to s obtížemi. Nicméně vylameme to, a na buřtu čekáme na Hrabose, který to musel čestně tlacit.

Začíná jemně pršet, a silnici jsou kluzké. Musíme se krotit ve sjezdech. Tedka ze všeho nejméně potřebujeme nějaké komplikace. Někonečně nahoru-dolů jsou dost vycerpávající, takže už přichází konzistentní stoupaní na Závoru, cítíme to jako vysvobození. Ve stoupaní Hrabos chytá zasek asi tak dvě minuty, ale není tam sám, zůstal s ním kolega z balíku. A tak rozjíždíme ten závěrečný táh. V r. 2008 cesta z vrcholku posledního kopce (Závory) do cíle nám zabrala 50 minut. Ted opravdu žádná krize, pravidelné střídání, už neuvěřitelně, že po 6 hodinách dokážeme držet tak slušné tempo.

Na začátku cílového stoupaní po krátké poradě pada rozhodnutí, že to dojedeme spolu a nějaké to spurtování dneska odpustíme. Naproti nám z kopce jedou slapky a slyšíme volání povzbuzení, podpory a obdivu. Před branou se rovnáme do lajny a rozhodnutí o poradí necháváme čipovému koberci.

Čas 6:42 považuji za více, než slušný. Ani nemám takový bezný pocit totálního post-marathonského vycerpaní a otupelosti. Jen nohy nějak hodně bolí, ale to je těmi nezvyklými procenty stoupaní. Par minut po nás dojíždí i Hrabos. Svůj první silniční maraton zvládl na jedničku. Mít trochu lepší kolo, tak bychom ho viděli tak akorát na startu.

Laco je šťastný. Quit podle mě je taky spokojený. Sice v roce 2008 byl o 5 minut rychlejší, ale zase i trasa byla o 3 km kratší a s menším převýšením. Prostě máme letos splněno. Těším se na Rampusaka.

RAMPUŠÁK

D!ablo – Velké poděkování pořadatelům!

Tato reportáž mohla mít klidně úplně jiný titul. Nabízelo se „Žádný zázrak“ v návaznosti na reportáž z letošních Sudet nebo „A znovu na dně“ jako obdoba loňského Beskyd Tour. Přesto volím titulky vyjadřující obdiv a poděkování pořadatelům, kteří udělali správné byt' určitě nelehké rozhodnutí a oddělili starty dlouhé a krátké trasy.

Určitě to nebylo rozhodnutí jednoduché ani ekonomicky výhodné, ale otec a syn Rýznarovi se rozhodli, že dělají svůj závod pro všechny účastníky a oddělili starty i přesto, že zrovna na jejich závodě se startuje do několika kilometrového kopce, který pole roztřídí hned po startu. Rozdělení potvrdilo pozitivní vliv na bezpečnost, regulérnost i celkový zážitek napříč pelotonem a věřím, že se stalo správným příkladem, který bude následován. Tímto pořadatelům Rampušáka hned v úvodu a co nejhlasitěji děkuji.

Nu a nyní k samotnému závodu. Letos to s přípravou, tréninkem ani výkony není v mém případě nijak oslnivé. Před Rampou jsem navíc vložil čtrnáctidení období úplně bez kola, podložené i konzumací antibiotik. Hluboko v duši jsem očekával, že naakumulovaná energie vybuchne právě v sobotu dopoledne. No, takto to ale opravdu nefunguje a moje účinkování na Rampušáku to potvrdilo.

Na start vyrážíme z několik kilometrů vzdálené Šlapkovské základny, která byla svědkem i večerní „tiskové konference“ a týmové „taktické porady“. Už tato večerní předehra byla báječně vzrušující i náročná. Ráno jedu s časovou rezervou, takže když ve Štítech zjišťuji, že čip zůstal v pokoji, obracím se a absolvuji cestu zpět, včetně nepříjemného stoupaní. Pak pobíhání po areálu a shánění klíče. Vše se povede a po tempařské vložce zpět, stojím 5 minut před startem vedle Týmu na startu. Mám tedy za sebou první „vrchařskou prémii“, a tempařskou „rovinku“ – slušný warm-up.

Téměř nachlup přesně startuje samotný Rampušák závod na dlouhé trase. Balík čítá díky rozdělení startu něco kolem 150 závodníků. Absence sprinterů z krátké trati je znát v již v úvodním kopci. Jede se plynule bez nástupů, žádná nervozita, která tolik znepríjemňovala úvodní kilometry na předchozích závodech série 53x11. Držím se hned za čelem, pod vrcholem se tempo nepatrně vystupňuje, já se propadám, koutkem oka zahlédnu, jak se dopředu sunou Léňa i Kolíkáč. Na vrcholu jsem stále „tam“. Ani následující sjezd směr Výprachtice není nijak nebezpečný, všichni vědí, kde jsou a kde mají být.

V dalším stoupání na Hoblovnu už jsem spíše v zadní části postupně se natahujícího a drolícího vedoucího balíku. Držím se kolem Mirka Zbuzka. Před sebou vidím na těžkém převodu jedoucího Mišutku. Na vrcholu mne předjíždí Hanka Doležalová. Tak papírově je zatím vše v pořádku, přestože Hanka mizí o skupinku přede mnou. Stejně to dopadá i s Mišutkou, který se kolem mne prosmykne několikrát tak, jak si obléká a upravuje pláštěnku. To mne přivádí k popisu počasí a oblečení. No, tak tedy po zázraku na Sudetech se dnes opravdu vůbec žádný zázrak nekonal. Ráno to vypadalo dobře. Rozhodně jsem nechtěl zopakovat chybu s druhým dresem ze Sudet, který fungoval ve sjezdu jako padák, takže mám jen jeden dres, pod ním noviny, letní návleky na rukou a krátké kalhoty. Odstartovalo se opravdu bez deště, ale hned na prvním horizontu začalo pršet a nepřestalo až do Starého Města na stém kilometru.

Takže po úvodním kopci a několika hupech přijíždím pod první opravdové stoupání v malé skupince, kde poznávám některé ze spolujezdců z Mamuta a Sudet. Mělo by to být dobré, jsem tam, kde mám papírově být. Ale není to dobré. Že by ta teorie o čtrnáctidenním odpočinku nefungovala? Nejede (mi) to. Takže si vystupuji, jak je dobré díky Romanovi K. vědět, že se to stává i v „lepších rodinách“ a jedná se vlastně o projev vyspělé taktiky. Za chvíli je tu další skupinka a v ní i RiC. Ve sjezdech mrznu, do kopce se mi nedaří nohy roztočit. Snažím se udržet skupinky, ale i z té musím vystoupit, což už se mi nezdá úplně taktické. Přes horizont jedu sám, ve sjezdu do Čenkovic pak dojíždím Standu Hnízdila z CK Záluží, dobře, že by famózní návrat do hry? Do kopce na Červenovodské sedlo ale nohy opět netáhnou, tak se řadím až do další skupinky, kde je i další borec ze Záluží Mirek Vlach. V této sestavě najíždíme na území Polska. Skupina jede prazvláštní způsobem, nástupy a svěšení nohou se nepravidelně střídají. Přesto se nám daří sjet Standu. Tak projíždíme prvním bufetem, máme 60 kilometrů, mám za sebou 3 nebo 4 vystoupení, tato skupina by mi rozhodně neměla ujet. Dnes ale opravdu nic nefunguje jak má. Žádná velká bolest, extrémní tepy, nebo tak. Prostě to nejede, jako po několika těžkých trénincích. Už vím, jak to (ne)jede po čtrnáctidenní pauze. S dalším vystoupení během stoupání na polský vrchol Biala Woda definičně končí moje účast na Rampušáku jako závodníka. Končí taktika, začíná tragika. Hned spřádám nový plán. Ten je jasný, v klidu si tu trasu projet. Kochačka. No počasí není ideální, ale co se dá dělat. Ještě v Polsku mne předjíždí ve stoupání čelo krátké. Pěkně jim to letělo.

Vracíme se zpět „domů“. I ve sjezdu se držím nově zvolené „t(r)a(kt)/(g)iky“, jedu volně a předjíždí mne další a další skupinky z krátké, žádná žlutá čísla označující jezdce z dlouhé neregistrují. Stejně „nezávodím“. Totální výpadek, jak se přestane závodit, nejede to ani s kopce. Těším se na bufet ve Starém Městě, kde hodlám zastavit na hoooodně dlouho. Těsně před bufetem mne dojíždí osamocený Mike. Hlásím mu, že tady stavím na dlouho a pojedu dál jen jako na vyjížděku. V duchu doufám, že by se mohla objevit skupina A. Odkládám kolo, sundávám rukavice, vychutnávám si několik chlebů se sádlem. Pak rohlíčky s pomazánkou, znovu chleba se sádlem, koláčky, ... Kolem se trousí jezdci většinou z krátké.

Uprostřed té pohody se kolem prožene balík asi třiceti lidí z krátké. Kruci, s těmi bych měl jet. Hledám rukavice. Nasazuji je, balík je fuč. Takže teď rychle za ním. Občas ho v dálce zahlédnu. Hloupost, že jsem nebyl připraven nebo nevyrazil s rukavicemi v kapse. Teď se tady zase zrakvím. Jedu co to dá, pomáhám si v závětrí za Galaxy, které jelo kolem. Dokonce mi ukazoval díry. To potěší. V autě měl kolo. Vzájemná cyklistická úcta a respekt funguje,

Docela mne to potěšilo. Popravdě kvůli němu jsem tu skupinu mohl a musel sjet. Po dlouhých minutách a kilometrech se dostávám na chvost balíku, který jede volně. Je v něm i Kajman, který dojíždí po pádu ve sjezdu, podle toho co říká, bych tipnul na ten do Čenkovic.

Vezu se, regeneruji po stíhačce. Najednou je na dohled oranžový dres. Mike. Při předjíždění ho plácám po zádech a říkám, ať se hákne. Říká, že mám pěkný vláček, ale asi se nechytí, protože ho tam později už nezahlednu. Blížíme se ke stoupání na Bílý potok. Jezdci z krátké začínají trochu závodit. Já jedu se dvěma borci z dlouhé poněkud volněji, další „dlouhák“ nasazuje tempo o něco svižnější. Nechávám ho jet, ale pak koukám, že se díra nezvětšuje, tak držím tempo a nahoře jsme spolu. V dalším sjezdu i rovinu jedeme ve dvou. Popravdě, já jedu hodně pasivně. Ve stoupání na Zborov mi zase trochu odskakuje, ale nahoře jsme spolu. Na občestvovačce stavíme, koukám, že mám stále dost pití v bidonech, tak dám jen koláček a jedeme dál. Čeká nás dlouhý sjezd a poslední dva kopce. V tom dalším získávám lehký náskok a i když ve sjezdu ani po rovině moc nejedu, zdá se, že dál pojedu sám.

Cestou dobírám jednoho ze spolujezdců z Polska a spolu jedeme do poslední kopce na Colkytly. Nádherný kopec. Regulovčik dole hlásí 25 minut práce a pak zadarmo z kopce. Nu uvidíme. Dole je značka 4 km, zřejmě na premii, na vrchol. Následuje značka 3 a 2 km. Jedeme rozumné tempo, dojíždíme a odjíždíme dalšímu ze spolujezdců z Polska. Konečně je tu 1 km, 500 m, 200 m a horská premie. Nikoli však konec stoupání. Zřejmě bude za náměstím. Hmmm, není. Po chvíli je značka VP-1km a o pár desítek metrů znovu. Hmmm. Tak ještě kousek? Pak znovu čára VP. Ale kopec stále pokračuje, teď už beze značek. Regulovčik hlásí, že teď už je to jen z kopce. No pravda je, že jedeme do kopce.

Nakonec toto stoupání mělo přes sedm kilometrů. Jsme konečně nahoře a následuje krásný sjezd. Jdu na to. Většina zatáček je suchých, do těch mokrých si přibrzdím. Spolujezdec ztrácí. Nechce se mi bojovat na náměstí v tom nepříjemném stoupání, tak jedu ve sjezdu svižně a náskok se zvyšuje. Ještě zahlednu další „kousek“ před sebou, ale opravdu to nejde sjet. Vracečka na náměstí. Stoupák. No, tak tady bych tedy spurtovat nechtěl. Kámen úrazu mne povzbuzuje a běží se mnou do cíle. Tedy nakonec spíš jde. Za mnou nikdo, ten přede mnou je v cíli, nemám morál nějak zrychlovat. Kámen úrazu stále povzbuzuje. Díky moc. Jsem v cíli, za čárou stavím a pořadatelky mne zbavují čipu (ještě, že jsem se pro něj vrátil ;-), teď bych to těžko vysvětloval) i čísla. Na hodinkách registruji čas 7:07, hmmm, pěkné číslo. Jsem nesmírně rád, že to mám za sebou. Moc to nejelo, počasí nestálo za nic, pořadatelé ale super, díky moc.

Rozbor závodu večer navázal svojí bujarostí na včerejší tiskovku. Díky všem, co v tom byli se mnou. A závěrem ještě jednou díky pořadatelům za odvahu a rozhodnost s jakou přistoupili k výzvě ohledně odděleného startu dlouhé a krátké trati.

Dreamer – Rampušák 2011 - Vládce Orlických hor

Pojďme se podívat na report z letošního ušáka Rampušáka, je sobota 21h, takže ještě pěkně zatepla po závodě, jak to má Léňa rád! Proč taková veselá nálada? Tak hlavně proto že jsem rád, že jsem to zase ve zdraví přežil, protože to co se dnes dělo moc normální nebylo. Ale pěkně popořádku. Jo a vůbec, ja jsem zvyklý psát bez diakritiky, takže další text už bez ní, možná něco opravi Word, no snad to bude k precteni □

Do Stitu dorazím s Astralem v patek podvečer a chce se mi blejt. Doslova. Proc? Protože jsme si po cestě dali večeri, mel jsem testoviny s malym pivem no a znate ten dojezd Do Stitu přes

Vyprachtice, auto se nataci do všech stran. Registrace probíhá v poklidu, beru si číslo Olina a vše by mělo klapnout (pak bohužel neklaplo, ve výsledcích mám Olinuv věk narození a tudíž jsem jako 2. v kategorii nad 40 let, no stane se, ale moje chyba to není). Ubytováváme se v trochu jiné vesnici než jsou Heroltice, vybalíme, je 22h, přečtu pár radku z páté E15 a jdu spát, konečně! ☐

Spi se docela dobře, ráno od 5h už ale spíš jen podrímuju, po 6h vstáváme a hned problém! Jak jsem si ostříhal nehty na ruku (a nohou ale to s tím nesouvisí), nejde mi vyndat spunt z levého ucha, který si od jisté doby provizorně vždy dávám, když spím s někým „cizím, koho neznám a kdo může potenciálně chrátat“ ☐ Takže zatímco se Astral sel vykakat, vycurat a buhví co ještě dalsího, já lovím spunt z levého ucha! Nakonec mi pomůže multiklic ke kolu s nejmenším průměrem a spunt je nakonec úspěšně venku. Demence no já vim ☐ Snídane v klidku, ovesná kaše, housky s medem, džemem, přesně tak jak to má Dreamer rád. Nasadím kontaktní cocky a jde se na kolo. Na startu jsme přesně v 8h, je docela teplo, ale meteo aplikace v mobilu mi ukazuje že se blíží přehánka. Beru tak na sebe navleky na ruce, pod dres Moiru no a to je všechno. Na startu ale svítí stále sluníčko a Garmin ukazuje 18 stupňů, takže ta zima není tak hrozná.

Start v 8:30 přesně, jsme úplně vepředu, elitaku je nějak málo dneska, z Kolokramu jako leader Libor Janousek, ale obvyklá jména jako T.Cer, P. Novak atd. nechybějí, takže turistika se asi taky nepojede. Díky rozdělení trati je nás na startu něco málo přes 100, fakt super že jsme nejeli s krátkou trasou. Po startu se jede rozumně, držím se v první dvacítkě, za chvíli vidím jak mě předjíždí Lena, slyším Kolikace, Honzís se kolem mě mihnul. První brdek máme za sebou a klesáme k Vyprachticím. Před nimi začíná mrholit, pak pršet a pak lejt. Ochladuje se nekam k 10 stupňům a poprvé se do mě zakusuje zima. Kopec na Vyprachtice začíná Honzís solovým unikem, kdy poodjíždí asi o 100 metrů. Pak se jede docela ostře a nahore jsem na konci celní skupiny, je nás tak 25, jsem tam sam s Honzísem, Kolikac a Lena nikde. Nasleduje nebezpečný sjezd do Cenkovic a vyjezd na hlavní směr na Červené Sedlo.

Tam dest nabírá na intenzitě, během chvíle mokro v tretrách, vsude, zima, vzpomínám si na nedělní Besiny a defakto jsem za ne rad, protože aspoň jsem na to už „zvyklý“. Ještě před vrcholem nás docvakává Kolikac, moc se tam nejede. Jsem každopádně rad, přeci jen je to člověk, který mě přivedl do „velké“ cyklistiky! ☐ Serpentinu dolů se jedou hodně opatrně, jsem s Kolikacem vzadu a s námi tam jede hodně opatrně i P.Swaczyna, jeden z favoritů. Po sjezdu serpentin nás docvakává i Lena s P. Sovakem a dalšími, takže směr Polsko nás jede tak 40 odhadem. Letí se pěkně, spíš jsem ale vzadu buď na poslední nebo skoro poslední pozici, přeci jen je to občas z kopce, je mokro a i když už tolik neprší, tak se necítím moc bezpečně. A hlavně je mi čím dál větší zima, jsem ztuhlý, nepiju, nejím, nebaví mě to. V Polsku opět dest nabírá na intenzitě a po krátké úpravní pauze najíždíme na hlavní kopec na Biala Woda, jestli to čtu dobře z mapy. Má nálada je na bodu mrazu, prší, je 8 stupňů, jsem úplně zmrzlý a představa že teď budu splhat nekam do 900m kde snad bude i sníh mě vůbec neláka a mám chuť to zabalit, pohravám si s myšlenkou zastavit v nějaké polské hospodě, počkat až ty přehánky přejdou a pak v klidu dojet zpět. No ale v ten moment se začíná jet opět interval a celou začíná odjíždět. Ještě křiknu na Kolikace s Lenou at jedou a jd ze sedla, aspoň se trochu zahřejou když už nic. Jede se docela ostře ale ne zas tak ostře, jedu kousek za Honzísem, míjíme Michala Chadima, první balík citající kolem 30 jezdců stále kousek na dohled, ale jak

jsem byl v momente ataku vzadu, je pro me nemozne dotahnout se tam. Blbne mi i vyskomer v tom desti, takže zatímco mi ukazuje asi 650mm, ale realne jsem uz nekde kolem 800mm, spekuluji, ze nemá cenu jet totalni kasi, protože to je nahoru ještě daleko! Jak zjistuju za chvili, jsem na vrcholu, kde sviti i slunicko prekvapive. V jedne ze serpentín pod vrcholem vidim, jak o dve serpentiny niz je Lena a Kolikac, takže jsou za mnou tak minutku a něco, vic ne.

Dojizdim a predjizdim par odpadliku v prvniho baliku a na vrcholu této horske premie jsem asi 5 doprovodnych aut od hlavniho baliku. Je to nadosah, ale nasleduju sterkem a proudy vody sjezd mezi temito auty. Sjizdime se asi do 4 lidi, celni balik stále nadohled i po sjezdu, ale proste se na tom uz nepovedlo, opravdu skoda, chybelo malo, vetsi znalost terenu a asi bych tam byl. Ale na asi se nehraje, takže jedu tam kde jsem. Nejak se zformujeme asi asi peti lidi, chvili trva nez se sladime (někdo jede lepe po rovine a nadava ze netahame po rovine, aby pak ten samy mel problemy v kopci), ale pak spolupracujeme docela dobre. Nasleduje další kopec ale je docela mirny do 4 procent, ono vůbec na Rampusakovi nebyly zadne stojky, vsechno 6-7 procent, nad 10 snad skoro nic, jelo se mi to dobre tyhle jezdivy kopce co moc neunavi. Jsme zpet na Polsko-České hranici a mirime zpet směr Stity. Pak byl takovy delsi spise rovinaty usek proti vetru, kde se opravdu hodilo ze nas bylo pet. Zacinam i pravidelne jist, ale stále piju malo, ale to dneska nevadi, je zima, pit není potreba a pil jsem skoro cely patek, takže priprava zafungovala □ Nekde tady si rikam ze by bylo pekne dojet s touto skupinkou do cile, jsem před Honzise, Chadimem i Kolikacem, holka před nama taky zadna není, takže asi tak spatne rozjete to nemam □

Kopec na Zlaty Potok se jel loni na konci a bolel, letos mi prisel uplne v pohode. Porad zjistuje o protijdoucich turistu o kolik casu je před nami někdo. Casy se menily od 1 minuty přes 5 minut do 10 minut, ale nakonec je pry opravdu před nami o minutu triclenna skupinka. Tu dojizdime na rovinatem useku po Zlatem Potoku, je tam jeden z Kolokramu a další dva jezdcí. Moc nejedou ale razem je nas ve skupine 8. Dva ale v jednom brdku stavi nevím proc, asi na WC, takže je nas razem zase 6 nebo 5. A takhle jedeme az k poslední obcerstvovacce před kterou stavime na WC i my (ja bych teda nemusel) a ti dva, respektive tri nas opet dojizdi. Celkove se ale nejede nijak ostre po tech rovinach, asi tak akorat aby nas nikdo nesjel zezadu, sance nekoho dojet je ale miziva. Ja stridam v kolotoci myslim pomerne aktivne, ale samozrejme nejsem magor a netravam tam vice casu nez je nutne.

Pak uz jedeme spolu az pod poslední kopec před cilem. Tam se uz zase jede docela intervalove, takže ti tri co si nad dojeli zase odpadaji a nahore před sjezdem do Stitu je nas opet pet. Protijedouci auto me prinuti uhnout trochu ostreji ke krajnici, coz okomentuje jezdec z Kolokramu slovy ze co jako delam atd. Tak mu odvetim „to vis my amateri“ a je klid □ Sjezd do Stitu je sice po hezce asfaltce ale stále ve stinu mokro a každý uz se vidi v cili, takže je potreba jet tak aby vam to neujelo. Presto do Stitu najizdim jako poslední ze skupiny ale rychle zaberu, hodim tam velkou placku a skoro nejlehci pastorek a jdu do toho naplno, jsem na druhem miste, ale kolokramnik se za mnou vyveze a pak me prespurtuje. Presto maximalni spokojenost, pod kopcem nas bylo 8, v cili jsem treti.

Zhodnoceni:

Celkove 21. ABS to je pekne, 20 minut ztrata na prvniho, takže celo taky pak nejelo asi nijak dramaticky, asi i proto ze dneska chybelo dost lidi z „elity“, ale i tak jsem za vysledek rad. Cely maraton jsem objel na asi 1,4 litru tekutin, ani jsem nevypil ty dva bidony a pullitr v

kapse dresu jsem přivezl plný, hodil se mi pak při cestě autem zpět do Prahy kdy mě zizem konečně dostihla □ Takže suma summarum, závod jako výsledek povedený, počasí první 3 hodiny ale moc o zavodění nebylo, takže dojmy takové rozpacíte trochu, ale to je u mě vždycky, vše pořád analyzuju co se kde dalo udelat lepe, jinak. Takže radši už nic rozebírat nebudu a tímto můj report z letošního Rampusaka ukončuji i když by se toho dalo napsat ještě mnohem více, ale znáte to, všeho s mírou!

Honzis – Únik na Hoblovně :D

Přesun do Štítů s Tomášem a Hrabošem, ubytování v 7-lůžáku. K večeri tousty + v hospodě čokoláda, kapučíno a čokoláda. Ráno se vstává nepochopitelně brzo, už po šesté. Samý srandičky. Je hezky, ale dost fouká. Žereme zásoby, já zas tousty. Jako tvrdák volím krátký + krátký, bez rukavic. Venku podlehnou pohledu na tmavý mrak co se žene a dojdou si pro vestu. Aspoň že tak! Na náměstí je hodně prázdné, díky odděleným startům a mistráku nás o půl deváté vyjíždí jen něco málo přes 100. Úvodní kopec se nejede, 39/17, pohodička. Jsem kolem 30-40fleku, před horizontem se nacpu dopředu, ale začal jsem pozdě a na vrcholu jsem asi třetí. Do sjezdu se překuluju na čele, fouká proti, začíná pršet, zažívám se. Mokrý přesun do Výprachtic nic moc, ale jede se opatrně. Cítím, jak mi zimou tuhnou nohy a hlavně mrznou pazoury! Je tu Norda, Kolík, Dreamer, ... Čekám, co se bude dít na Hoblovně a jelikož balík jede pohodu, tak nechám 53/19, zvednu se a odjíždím asi 24km/h. Ohlédnu se, nic, balík přes celou silnici. Jedu furt ze sedla, esíčko pořád na pilu, bohužel motorka roadcycling nikde. Když mám slušný náskok, tak shodím na 39/19 a jedu tempově na vrchol. Nehodlám se úplně vyprášit, držím 17-18km/h a balík se přibližuje. Už před horizontem dolítá Zahrada a za ním asi 25favoritů. Efektní foto nebylo, smůla, motorka byla až na vrcholu. Míjí mě vláček, háknu se a následuje hnusnej sjezd do Čenkovic, kde couvám až na konec. Moc lidí tu nejní, jen Dreamer a střelci. Dobrá práce, mám splněno. K hlavní se moc nejede, táhlý magnet na Červenovodské sedlo se odpočívá. Přemýšlím jestli nemám ještě dát únik, ale pak si říkám, že bych se zbytečně vyprášil. Zezadu dolítá pár lidí, stejně tak ve sjezdu do Červené Vody, až je nás asi 40. Je mi strašná kosa, mrznou ruce, v tretrách bazén, nálada na bodu mrazu, teplota 7C! Furt prší, jedeme do Polska, pořád rovina nebo mírně z kopce. Sním tyčku, protože cítím, jak mi kvapem ubývá energie, která se spotřebovává na zahřátí se. Drkotám zubama, občas nemůžu řídit nahoru, protože tu Sram páčku prostě nepromáčknou. To je děs, obloha jako pytel! Nechcú!

Chcací pauza, na bufetu čapnu banán, pokecám s Nordou a Vít'ou Novákem z CFC Kladno. Konečně déšť ustává, stoupáme do sedla a zahřívám se. Bohužel si párkrát odřadím do těžka místa do lehka, páč nemám potřebnou sílu. Čelo asi 15lidí mizí, pár odpadlíků vlaje za nima. Jde přes mě Dreamer a docvakává si je. To mě štve, ale nemám morál. Jen předjíždím Chadima a Černého z KC Brno. Svaly zatuhlý, nejde to, jedu 39/21, 19, chybí 150metrů. Kopec nebyl nijak hrozný, rozhodně mnohem jetelnější než Šerlich! Nahoře sucho, svítí slunce, jupí! Bohužel sjezd po šterku a vodě je dost vo držku a Černý má defekt předku. Díky doprovodnému autu je ale během chvíle zpátky, sjíždíme se do čtveřice a jedeme přes hnusné kostky pod táhlé stoupání na Kladské sedlo. Tam malinko odjíždím, chtěl bych si totiž odskočit. Propásl jsem vhodný okamžik, navíc zezadu dolít Norda, Kolík, Pavel Sovák a ještě někdo. Chadim rozjel tempo a sjeli mě. Takže nic, musím chcat jinde. Jsme zpátky v ČR, kopec jsem vyjel na 53/21, ani to nebolelo, asi 3-4% sklon. Následuje dlouhý táhlý sjezd do

Hanušovic, valíme v rámci možností, silnice je totálně mokrá, pořád se nemůžu zahřát, ruce zkřehlé. Jím mokré Princezky, energie se nedostává, i když jsem se ráno přežral toustů. Projíždíme bufet ve Starém Městě, kde se mi poštěstí uzmout 2 karbošneky. Natlačím do sebe rychlý cukr a konečně se napiju. Dva 0,7l bidony mi vystačí až do cíle!

Za Hanušovicemi sjíždíme mírně prošíteho Vítka Mužíka, já už si potřebuju nutně odskočit, tak mi nezbyde nic jiného než to u odbočky na Dolní Moravu vzít ze špice do šotoliny, ulevit si a pak sjíždět 9-členný vláček sám. Dávám si, je to mírně do kopce, jedu třícítkou, naštěstí následuje Zlatý Potok, dolejšek dám na velkou a jsem zpátky. Chadim asi juknul na watty a zjistil, že by chtělo jet, a tak se jeho Cinelli ocitá na první figuře a já mám co dělat mu stačit. Pěkně točí, asi 39/21,23, já spíš 19ku. Čekám, že někdo odpadne, ale prdlajs, ani když nahoře převezmu iniciativu a na velkou jim to trošku rozjedu. Na hlavní I/11 fouká bočně do zad, letí to, ale nikomu se nechce, jen týpek v dresu IVT jede na špici o 5km/h rychleji než ostatní. Jsem z toho rozladěn, nevydržím s nervama, dám 53/11 a nastoupím. Jen na ukázkou, za chvíli se zase schovám a řeknu borci nad 40let, ať nejezdí na špici takový kule, když ostatní netahaj. Přežíváme pospolu i pár hupů a pak sjíždíme do Zborova. Norda kmihá, řetěz mu skřípe, stejně tak Zárybnickému. Tahám docela často, skupině se moc nechce, pár lidí se veze. Na kostkách jdu do úniku, musím si zase odskočit. Úleva, bohužel zas půlminuty díra na ostatní. Nechám 53/21 a ze sedla si to dojedu, jdu rovnou přes všechny. Vepředu je dres IVT a Černý z KC Brno. To je taky jediný člověk, co mě zahákne. Nahoře nechutně fouká, musím jet i 53/23, abych to urval. Horní Studénky, bufet. Vyhazuju prázdný bidon, beru si Nutrendáček + banán. Ostatní už projíždí, takže zacvaknout a makat za nima. Do cíle asi 40km. Dávám třetího karbošneka, zase tahám, ten z IVT už střídá normálně, pak Norda a ti z KC Brno, ostatní sporadicky. Nikoho nevidíme, což je dost deptající. Přejíždíme jedno táhlé stoupání v lese – Hoštejn. Nechávám velkou, bohužel ostatní sice vlajou, ale nikdo neodpadá. Ve sjezdu se to zase sjede a už ani mně se nechce tahat. Pavel Sovák upozorňuje na dlouhé stoupání směr Cotkyně. 170km, Tatenice, odbočujeme do rozhodujícího kopce. Dám půl margotky, dopiju svůj ionťák a čekám, co bude.

Odjíždí oba borci nad 40let, pak jsem já a zezadu se přiřítí ufon Kolík. Točí 39/21, najednou má sil dost a hodlá mi snad vodjet! No to jako prr, jsem sice v pr*, ale ze sedla si to sjedu, dám 17ku a docvakáváme odjetou dvojičku. Za náma klid, ostatní parkujou a osamoceně se perou s kopcem. Nápis na asfaltu 4km, 3km, je to nekonečný. Mobilizuju síly, zase tahám, ostatní visej. 1km, silnice se houpe, dám velkou a už to lámu až na vrchol, přidávám, ať si to vyzerou! Musíme to rozjet, ať nás zezadu nesjedou, valíme, pokračování stoupání, rozsekanej asfalt, furt na pilu, se ukažte! Prý už jenom dolů ... Za chvíli zase krátkej hup, no to je vomrsk, lámačka ze sedla. Najíždíme na krásný asfalt, bohužel je totálně mokrá, navíc silnice zrovna moc široká není. Borec z IVT jede první, za ním Černý z KC Brno a pak já. Za náma auto a Kolík, který hlásil, že nespurtuje. Co když ale jo?, nesmím si tu dvojičku nechat ujet! Štítý, ostrá levá, 53/21, nájezd do stoupáku k náměstí. Musíme přibrzdit, pak zvednout prdel a urvat pozice. IVT odstupuje, Brňák do toho jde, já nastupuju, jedu 24km/h, shodím na 19ku, ještě zrychlím, sklon se zmírní, vidím cíl. Černý jde vedle mě, na pásce má vyšší rychlost, ale ve výsledcích jsem já jako 27. o 0,1sec dřív. Dramer mi dal 5minut, vítězný Tomáš Čer 25minut. Škoda toho počasí, v Polsku jsem měl být o grupu vepředu a bylo by to jinačí. I tak ale spokojenost, průměr 32km/h, trať je fakt jezdivá, žádné rasoviny. Norda dostal na

posledním kopci přes 4minuty, stejně tak ostatní z grupy zůstali kdesi v dáli ... Jak mohli přežít Zborov?

Kajman – Krev, pot a slzy

Ještě na žádný závod jsem se v letošní sezóně tolik nepřipravoval jako na orlickohorského Rampušáka. Po velmi výživných nedělních a úterních Kolodějích se rozhoduji pro volno a čerpání tolik potřebných sil. Držím všechny oblíbené rituály jako např. "čisté kolo - rychlé kolo", k tomu přidávám další "čisté tretry - rychlé tretry" a od našeho klubového předsedy Pepy Rajtra fasuji kompletní novou sadu teamového oblečení.

V pátek večer si vše připravím do báglu, ještě vzorně namáznu řetěz, do Vittorek nahustím 10 barů, kontroluji brzdy a obdivuji, jak je ten můj Moser krásně nablýskaný.

Ráno je to potom rychlý koncert:

4:30 budík, sprcha, pozdrav slunci, kafe, vložky ... jedu s Radkou, takže "Fa" přelítnu jen letným pohledem a vítězí Giorgio Armani. Radka přijíždí jako vždy o 10 minut dřív, takže v poklidu naložíme batožinu a kola do mého Forda. Plán nám zatím vychází na sto procent a přesně v půl šesté řadím jedničku a vyjíždíme směr Štítý. Máme skvělý čas, takže si můžeme dovolit zastávku na kávu kousek za Vamberkem. První chmury na nás potom padnou kousek od Helvíkovic, kde chvílku před naším průjezdem vylétlo ze silnice černé BMW. Na místě záchranka, hasiči, policie. Z auta toho moc nezbylo. V duchu si slibuji jak budu dnes opatrný. O takový konec nestojím ani na kole, ani v autě.

Co na závodech série 53x11 obdivuji, je ta bezvadná organizace a ta tady ve Štítech byla prostě skvělá! Prezentace nám zabrala asi půl minuty a mohlo se jít na start. Počasí neslibovalo žádnou hitparádu. Nedaleko se nesly temné černé mraky. Už v autě nás místy překvapila sedmička na teploměru a ve vzduchu cítíme velkou vlhkost. Přestože na start mířila celá řada borců v krátkém rukávu, tak raději volím zateplené návleky na kolena a ruce. Další poděkování organizátorům patří i za oddělený start dlouhé (190km) a krátké (140 km) trasy. Jednak hned přesně víte kdo je vaším soupeřem a hlavně to není na prvních kilometrech tak nebezpečné. Rampušák se startuje ihned do kopce, což opět přispívá k bezpečnosti. Selektce závodníků probíhá takřka okamžitě a už po dvou kilometrech jsem byl překvapen, že nás až tolik nejede. Ale aby to nebyla zase až taková idylka, tak o sobě dala vědět paní příroda a spolu s Rampušákem, vládcem Orlických hor na nás seslali pěknou spršku. Aby bylo jasno, nebyl to žádný vlahý letní deštiček, ale doslova to vypadalo, jako by v nebi spláchlí záchod. Průtrž mračen, zima a ke všemu mám problém s levým holenním svalem! Bolelo to, jako by mi do něj někdo zaryl nožem. Utěšuji se, že stále nejsem pořádně rozehřátý a že to povolí. Bohužel bolest rostla geometrickou řadou a poprvé uvažuji o odstoupení ze závodu.

Ještě kousek to zkusím. Na Červenovodském sedle jsem stále v první skupině, a když pomínu zimu a bolest v levé noze, tak si doslova libuji, jak se skvěle jede. Páni, to je skupina! Všichni jedou plynule, nikdo vám nedělá žádné myšky a chování všech je velmi čitelné a předvídatelné. Mírně začínám ztrácet až v šesti kilometrovém sjezdu na Červenou Vodu. Ve druhé pravé serpentíně mi však najednou ujíždí přední kolo a já se poroučím k zemi. Před očima se mi zatmělo a celým tělem pronikala palčivá bolest. Ještě zaznamenávám, jak se někdo ptá "jsi v pohodě?". "Jo v pohodě!" odpovídám.

Ale už se nestačil zeptat, jestli nelžu. Lhal jsem. Vůbec jsem nebyl v pohodě. Těžko jsem se zvedal a nervy pracovaly na plné obrátky. Klepu se ne zimou, ale šokem. Pod rozedraným

rukávem cítím krev. Rovněž na levém stehně prosakuje červená a první minutu vůbec nevím co budu dělat. Jsem celej? Není něco zlomeného? Na pravou nohu se nemůžu ani postavit. Přemýšlím, jestli na trase jedou i nějaká sběrná vozidla. Kolem projíždí druhá skupina. Za další minutu třetí. Mám jet zpět do Štítů a zabalit to? První bolest polevuje.

Říkám si, že nejsem fotbalista, a že když jsem se rozhodl pro tento sport, tak musím taky něco vydržet. Kolo je snad celé. Nasedám a pomalu se spouštím ve sjezdu dolů a najednou chci pokračovat. Kousek přede mnou je nějaký odpadlík z HSK ještě s někým. Ty sježu, spolu se potom dotáhneme do třetí skupiny a ze třetí skupiny do druhé skupiny, plánuji. Odstupy jsem viděl a vím, že by to šlo. Po průjezdu kruhového objezdu v Červené Vodě mám dvojici před sebou asi 100 m. Zatínám zuby a šlapu co to dá. Nevím, jestli to trvalo kilometr, nebo kilometr a půl, ale když jsem je předjížděl, cítím, že se jim moc nechce. Pokračuji tedy ve stíhačce dál. Těsně před hranicemi s Polskem předjíždím Kolbabu, kterého tu zapomněl první balík, který vyrazil na 190 km půl hodiny před námi. Nestačím ani pozdravit a letím přes čáru. Mezi mnou a skupinou je několik aut, ale Poláci mi uvolňují cestu, takže díky. Cvak.

Jsem tu. Dvě minuty odpočívám, z kapsy vyndávám energetický gel od Enervitu a zapíjím drinkem. V Polsku jsem vlastně úplně poprvé a docela mě překvapilo, že to tam vypadalo jako u nás v 80tých letech.

Nejčastější oblečení tepláky a každé druhé auto byl ten malý Fiat, co připomíná nákupní tašku. Taky ze skupiny, ve které jsem jel, jsem byl poněkud na rozpacích. Tempo nesouměrné, nikdo nestřídal. Vždycky na čelo vlezl nějaký zoufalec a byl tam tak dlouho, dokud neodpadl. Kluk přede mnou se držel řídítek jen prostředníčkem a prsteníčkem a hlavou kloval tak, že se to snad nedá ani popsat. Dalšího jsem začal podezřívát, že se sem přijel jenom (promiňte mi ten výraz) "nažrat". Nejprve jsem si myslel, že z té zadní kapsy tahá oříšky, nebo něco takového, ale on prostě zbouchal několik energetických tyčinek najednou. No, byla to zvláštní společnost. Dle mého tady scházel už jenom Tom a Jerry. Rozhodl jsem se, že tady nebudu a jdu do čela omrknout jak to tam vypadá. Dostávám se na čelo a z těch 30 km/h to roztáhnou na 43 a bylo mi úplně jedno, jestli ti za mnou uvisí, nebo ne.

Trochu se ohlédnou a někdo za mnou je. Někdo na Pinarellu. Super! Dávám znamení loktem a střídám po větru vlevo. Jedeme sami dva. Po asi sto metrech přestane šlapat, střídá vpravo a s úsměvem od ucha k uchu řekl "ale jsme to skvěle rozjeli co?". No, co vám budu povídat, tady bude ještě veselo a tak se zase vracím do skupiny. O další zpestření se o kousek dál postaralo krupobití. Před stoupáním na Černou Horu předjíždíme početnou skupinu Vinohradských šlapek, kde zdravím Igora Jermolajeva a opět obdivuji jeho elegantní styl jízdy. Kdo se chce naučit hezky jezdit, tak by měl párkrát vyrazit na švih s Igorem. Tempo skupiny ve stoupání mi docela vyhovovalo, několik kluků jsme poztráceli, některé sjeli a přidali se k nám. Každý věděl, že těch nastoupaných metrů bude ještě víc než dost, ale po pádu jsem vždycky hodně ztrácel ve sjezdech a na rovině to potom pracně sjížděl.

Mokro, díry a štěrky, to není dobrá kombinace. Navíc jsem měl strach pustit to naplno. Poslední sjezd se mi tak stal osudový, skupina odskočila a stíhačka začínala nanovo. I když jsem měl dva kilometry před cílem skupinu na dohled, tak jsem je už nesjel a dojíždím tak úplně sám. Teď ale několik kladů. Tak bouřlivý dojezd jsem ještě nikdy nezažil. V cíli neskutečné povzbuzování, troubení, zvuk řehtaček a bůhví čeho ještě. Dojíždím svůj nejtěžší závod, míjím občerstvovačky a nechávám se konečně ošetřit od přítomných zdravotníků. Čištění ran mi dalo zabrat víc jak těch 2100 nastoupaných metrů na 138 kilometrech. Potěšila

mě také rychlá sms od pořadatelů, kde jsem se hned dozvěděl, že jsem dojel na 21. místě v kategorii v čase 4:34:18.

Ted' ale pohled mých kolegů. Svoji vrchovatou porci smůly si vybral i Kuba Chmelíček, kterému praskl drát v kole a navíc ještě ve spurtu píchl. Kujva dját! 25. místo v kategorii, čas: 4:01:48, ztráta na vítěze 0:01:19.

A Radka? Cituji: "Byl to můj nejdelší závod! Myslela jsem, že tam umřu!

Ještě, že jsem sjela skupinu Vinohradských šlapek a ve skupině s Igorem se mi jelo úplně skvěle a možná mi zachránili i život." Jako poděkování jim na webu nakonec píše: "Vyrovnané tempo, plynulé střídání, prostě paráda! Ke klukům jsem se připojila asi na 100km, škoda jen toho prasklého řetězu!!!!

Po 30 km na samotku mi toto orange grupeto velice pomohlo! Hoši děkuji!"

Radka si nakonec vyjela 2. místo, přičemž ji porazila pouze účastnice ČP Pavla Novozámská. Takže? No jasně, konec dobrý, všechno dobrý!

Kolíkáč – Exkluzivní oříšek

Cyklistická sezóna je jak mísa plná oříšků, znáte to, čím víc jich sníte, tím více vám chutnají. A letošní Rampušák to byl exkluzivní ořech!

V pátek pro jistotu i ruším návštěvu zubaře, chci ošéfovat všechny případné problémy, vzpomínka na minulý rok, kdy jsem před Rampem usínal v česnekové lázni s ibalginem, byla ještě hodně živá. A letos to klaplo, dokonce jsem měl tu čest se vézt do Štítů jako VIP, díky Schneckově Jaguáru a v přímém přenosu pozorovat, týmového, orange oblepeného, Diablova Passata, kde se proletělo na zrezlé zahrádce moje a Léňovo kolo. Orlické hory jsme začali nasávat za Jablonném, kdy Shneck stáhl střechu a plnými doušky jsme dýchali horský chladivý vzduch. Pokojíček se sedmi postýlkami již na nás dýchl historií a i nezměnná sestava v místní restauraci přinášela tolik potřebný klid a jistotu. Sice ovocné knedlíky snědl Léňa Diablovi, ale aspoň to ještě více vneslo srandy do tak již povznesené nálady, vzpomínali jsme i na tradiční účastníky, kteří letos absentovali, Icemana, Jestřába, Quita, kluci, byli jste tam s námi a za rok se na Vás zase Heroltice těší!

Probouzíme na Rampovi do netradičně slunného rána, což mě navnaduje a volím variantu oblečení, jak kdyby měli být tropy, tzn. bez moiry, jen krátký dres a bez návleků. Sice před ubytovnou, když vylezeme a vidíme ty černé mraky a mlhu nad horami se ještě Honzis či Léňa vrací pro návleky a vestu, ale já nevěřím, že bude pršet celý den, jedna přeháňka a pak bude přeci léééto. Ó jak jsem se krutě mýlil . I třeba kapitán ze Záluží je nalehko, dokonce si pro sichr celý jeho tým dává rozcvičku v podobě výměny duše u zadního kola.

A už stojíme za plůtkem, který nás odděluje před dalším příběhem letošní maratónské 53x11 série, jaký je to rozdíl, když jsou oddělené starty, naprosto v klídku se řadíme a i rozjíždíme od prvních výškových metrů. Přepínám ve své makovici režim udržet pozici a nepropadat se, do Heřmanic se to daří a přichází první vodní průplach, který se ale zatím moc neregistruje, i ty moje holé ručičky bez návleků zatím nevibrují zimou. Výprachtice jsou tu a jsem asi na 10 pozici, ted' se jen překulit přes Hoblovnu. Honzis v tradičním úniku, cítím, že bych také s ním mohl odjet, zatím se moc nejede, ale bylo by to zbytečné, s přibývajícími nadmořskými metry stejně začínám polykat andělíčky a s Jirusem se hecujeme, tady to nesmíme pustit, cíl máme jasný, do 60km tam být, úvodní polská rovina bude nadělovat hodně ztrátových minut. V totálním lijáku sjíždíme do Čenkovic, okolo mě se mihne Čert, to je dobrý magnet, esíčko

mezi domy vykroutím v jeho stopě a před nájezdem na hlavní k Sucháku jsme zakukáni v zadních pozicích čela. Super, super, vypadá to hodně nadějně. Kecám s Dreamerem a Jirusem, jen Léňa a Mirek mu tu chybí ke všeobecné spokojenosti. Padáme do Červené Vody, ve sjezdu se jede hodně opatrně, žádné blbnutí, každý ví, že tady se závod nerozhoduje. Za kruhákem se to zase trochu zvedá, ale jede se pravidelné tempo bez nástupů, a ze zadu přilítávají kamikadze ze sjezdu, a k mojí velké radosti je tu Pavel Sovák a po chvíli i Léňa. Euforii jen kalí počasí, které vůbec nevypadá růžově, žádná ojedinělá přeháňka, ale totálně zataženo, hory jsou obtěžkané deštivými mraky, silnice nahazuje a začínám pocítovat zimu. Ale všichni jsme na tom stejně, ani jim už teď nezávidím ty mokré obklady, co se stali z návrstů, ale taková vestička by se docela hodila. Rvu do sebe gel a suky, usrkávám ze zadní kapsy z flaštičky tu ledovou vodu.

Ale zdá se, že i ostatním je zima a jediné záchrana bude rozjet trochu tempo, což se po přejezdu do Polska splní do puntíku. Větrná lajna, s Dreamerem letíme na jejím ocásku, chvílemi i díry na silnici, které se v té rychlosti ani nedají ukazovat, jen se modlím, ať není defekt, to by byla konečná, v této zimě bych zalezl do prvního auta. Je to skvělý pocit, první postupný cíl je splněn, letíme v prvním balíku a 50km je za námi velmi rychle. Chvílemi je i trochu času nalákat Čerta do Koloděj nebo probrat s Vítkem Novákem situaci okolo povolování závodů nebo poprvé zažít hromadné čůraní na krajnici. Ale to už je tady první bufet, kde čapnu banán a znovu si v makovici přepínám mód, nepropadat se, být co nejvíce vepředu. Zatím je pozvolný sklon, tudíž se vše daří, ale blíží se první taktická kaňka, kdy se kopec trochu topoří a tempo se navyšuje, Dreamer a Honzis pěkně přísátí, kdežto naše čtyřka Léňa, Jirus, Pavel Sovák trochu zaostává, stále to není nic tragického, stačilo by pár šlápnutí, ale nikdo z nás se k tomu neodhodlal, věřím, že kdyby jeden z nás to udělal, hned by se přidali ostatní, ale to se bohužel nestává a jsme tak nějak uspokojeni, vždyť jedeme mezi svými, takhle jsme odjeli třeba Mamuta či Sudety. Bohužel po pár zatáčkách se Dreamer a Honzis vzdálili už na pěknou vzdálenost a já začínám nadávat a klít. To se prostě nemělo stát. Za námi možná zůstalo pár lidí, ale pak bude určitě 15-ti minutová mezera, více lidí Suchák prostě nepřešlo... Nedá se nic dělat, bojujeme dál. Kopec docela rychle utekl, čekal jsem tam někde výraznější stojku a nahoře nás snad i na 5 sekund zahřálo slunce mezerou mezi mraky a nasvítlo tak hodně nebezpečný sjezd, plný vody a naplaveného šterku. Přežili jsme to a zkusíme rozjet kolotoč s vírou, že to nemohli vydržet všichni s těmi nejlepšími a jsou kousek před námi. Ale pomalu propadám smutku, když se silnice narovná v dálí nikde nikdo. Pak ale přijde okamžik, který hodně promluví do dění, u krajnice defektí Martin Černý z KC Brno, má u sebe doprovodný vůz, který má snahu ho dotáhnout dopředu, Martin asi ví, že tam musí být poblíž grupa, a tak ani my se nezhinujeme a hop do háku. Dáváme si pěkně rozeklané kostky, které nás trochu potrhaly a bohužel tady vypadává Léňa ještě s jedním borcem. Vaří se kaše, a kdo je jen sekundu na větru nemá moc nárok, otáčím se dozadu, borec snad dotáhne Léňu zpět, jsou kousek za námi, je to dobré. Ale jaké je moje zděšení, když borec přijede sám, znovu se otáčím a za námi už krutá díra a v dálí orange bod, no do háje. Odpojit se z tohoto rychlovlaku a jet s Léňou, kdy už ale nemáme nárok se vrátit zpět a nebo zahrnat soucitné týmové myšlenky a závodit dál. Hodně se to ve mně míchá, ale když před sebou v dálí uvidíme shluk těl, je rozhodnuto, promiň Léňo.

A ten shluk je skvěle vybarvený, je tu např. Michal Chadim a špici táhne Honzis! Uááá tak to je mazec, jen ten Dreamer tu není. A KC Brno za to nemilosrdně bere. Michal s Martinem

zahřívají svoje wattmetry na nejvyšší stupně a Kladské sedlo se letí. Chytnul jsem slinu, zavěšuji se za ně a chci si ohlídat jejich sebemenší odjetí. Skvělý pocit umocňuje státní hranice, jsem znovu v CZ, a následný sjezd, který se jede po vyžehleném asfaltu, točíme tedy asi ve 10-ti lidech předpisový kolotoč, stále jedu ve víře, že se Dreamer zjeví před námi. Další bufet a banán, konečně jsem na něm odhodil prázdnou flaštičku ze zadní kapsy, dvě plné sedmičky stále sebou, moc se dnes nepije, vždyť teplota je kolem 12-13 stupňů, to jsem trochu prokaučoval, tahám kila navíc. Ale zase oblečení jsem skvěle omezil, ale naštěstí už moc neprší, silnice sice nahazuje, ale v tom závodnickém opojení se na vše zapomíná. A blíží se další hit, bájemi opředěný Zlatý Potok, já si ještě před tím dám soukromý žlutý potok, to čůraní za jízdy prostě musím nacvičit. S Pavlem Sovákem ještě glosujeme, že před rokem jsme tu jeli málem ve stejné sestavě, no ale to nám zbývalo do cíle už jen pár kilometrů.

Po dlouhé době, ale taky naposledy, jsme někoho sjeli, hodně okoralý Vítek Mužík s námi nevydrží tempo na Zlatý Potok, který se jede kolem 17-18km/h. hlavně díky duu KC Brno a Honzisi. Okolo Červené Vody předjíždíme nějaký turistický výlet na MTB, málem jsem myslel, že to je nějaká odpadlá grupa, ale je to jen marné přání. Hambálky dolů, tady snad nepršelo, to snad není možné, můžeme si vychutnat perfektní alpský sjezd konečně na suché silnici, odbočka doprava a kostky nám připomínají, že stoupání na Zborov je tu. Tempo určuje znovu KC Brno, Honzis a čtyřicátník z IVT a za Zborovem si nás Rampušák znovu vychutnává, jeho mrazivý dech na nás párkrát foukne takovým stylem až málem spadneme do škarpy, a začíná zase lejt. Připadám si jak čajový sáček, chvíli suchý, abych se zase ponořil do vody. Bufet na 150km znovu projíždíme, slupnu banán, pití mám na rozdávání a padáme k posledním houpánkům. V mysli začínám přemýšlet o Štítech, jak tam přijedeme všichni pohromadě, dáme si to levou vracečku a před námi bude ten závěrečný hup na náměstí, a jak si tam zařadím kašpara a všem budu koukat na záda, jak spurtují. Safra byla by to škoda, měl bych se pokusit o něco již dříve, ale hlava je dost vygumovaná, i díky tomu počasí, jsem hodně odevzdaný, bez bojovnosti. V tom mě napadá spásná myšlenka, furt vezu ty těžké bidony, jeden už mám vypitý do půlky, ale ten druhý je stále naplněný, což abych využil auto KC Brno k obrácené úloze, tzn. naopak jim dát naplněný bidon. A tak když najíždíme do posledního kopce na Lázek, mávnu na auto bidonem, hned je u mě a já s prosbou jim předávám těžký závaží. Tak to byla vzpruha, rázem jako kdyby měl křídla, hned se zašívám na druhou pozici za špici jedoucího Michala Chadima a chci každý atak soupeřů hned zachytit. A daří se! Odjíždí Karel Bernard z IVT a Martin Černý, hup za ně a točíme a točíme. Jede se pro mě peklo, ale nádherné peklo, cítím sílu a navíc ten pohled dozadu, že se přísál jen Honzis a ostatní parkují, to je jak nabíječka strčená v zásuvce. Tam dole v Tatenicích bych na sebe nevsadil ani pětník a rázem na 185km jedu jak v prvním kopci na UAC. A kluci mají síly a snahu jet, kopec je to ale nekonečný, stále se to zvedá, na silnici asi 3x projíždíme vrchařskou premií, sice trochu nadávám, ale je to to euforické nadávání, stále jedeme skvělé tempo a za námi už ani nejsou vidět, to už by se mělo i v tom sjezdu udržet. Trochu mám obavy, aby to nedopadlo jako na Sudetech, kdy mě drak Jirus převálcoval těsně před cílem, ale tady je snad už náskok dostatečný. Klukům sděluji, že spurtovat nebudu, přece jenom oni tahali nejvíce, díky Martinovi jsme se dotáhli do skupiny před námi, a navíc to náměstí ve Štítech je můj psychický blok. A je to tady! Další alpský sjezd za námi, Štíty na dlani a stopky svítí pro mě zlatou září, bude to pod 6 hodin!!

V cíli k bufetovému stolu, narvat do sebe chleba se salámem, škoda jen, že to počasí se ani odpoledne neumoudřilo, dává se do mě docela zima a tak po rychlém gulášku se pakuji s Léňou do vařící sprchy do Heroltic. Tímto se chci omluvit Šlapkám, že jsem neřval v cíli při jejich dojezdech, mám tu atmosféru moc rád, ale dnes to prostě nešlo, zahrál jsem s Rampušákem riskantní hru s oblečením a bylo by to o zdraví.

Ležíme s Léňou pod peřinami a znovu a znovu si projíždíme tu skvěle vymyšlenou a zabezpečenou trasu, náročnou trasu, ale čitelnou trasu, prostě buď se jelo do kopce, nebo z kopce a nebo po rovině, žádné bezejmenné brdky či stojky, které tolik berou sil třeba na Mamutu. A navíc ty oddělené starty, prostě Rampušák má letos u mě velkou jedničku s hvězdičkou!

Další oříšek jsem slupnul a chuť je čím dál tím větší, doufám, že oříšky nedojdou a nebo se mi z nich neudělá špatně

Léňa – Cyklistika je spravedlivá

Rampušák společně s Tatrami je jediný maratón, který jsem v životě nejel v žádné verzi. Po příjemném absolvování Mamuta, jsem se rozhodl, že Rampušáka ze svého seznamu neabsolvovaných maratónů vyškrtnu. Dopravu si na poslední chvíli domlouvám s Diablem a Kolíkáčem, ubytko zajistil Hanato, takže vše bylo připraveno a v pátek jsme mohli vyrazit za doprovodu týmového Jaguára, Iva J.

Co se týká mých nějakých ambicí, či cílů měl jsem jasno. Při pohledu na mé najeté tréninkové kilometry za poslední měsíc, kde se na mě mračila nula, jsem doufal, že hodiny, které jsem najezdil přes zimu v mínusech, vánicích a na válcích mi tento handicap smáznou. Tajně jsem doufal, že dojedu s tento rok s našlápnutým Kolíkáčem, s Dreamrem, který poslední dva měsíce nejde pod 2000km za měsíc jsem vůbec nepočítal o ufonovi Honzisevi ani nemluvě. Jak to u cyklistů bývá, tak mým řečem, jak nejezdím, jen závodím nikdo nevěří, včetně Kolíkáče, kterému své cíle sděluju přes ICQ, prostě cyklisti jsou jak trefně popsal Kajman, herečky a čím víc naříkají, tím jsou na tom lépe. Prostě jak jsem na tom jsem věděl jen já, nikdo jiný mi nevěřil.

Na start se již tradičně řadím do první lajny, pozdravím usměvavého Čerta Tomáše, Zahradu s jeho konvemi i na ten dres si zvykám, soustředěného Petra Nováka (o něm jsem ještě nevěděl, že na mistráku ČR v časovce, dojel na výborném 8. místě!, je to borec) u kterého nezapomenu okomentovat už nevím v jaké souvislosti jejich „popisek“ na dresu – Trénujeme chytře. Ještě stihnu vyzkoušet, pravdu o herečkách cyklistech, tak se ptám Petra Zahrady jak je na tom, překvapivě mi odpověděl, že se necítí moc dobře.... Vnitřně mě to dost rozesmálo a potěšilo, že to je prostě správný cyklista. Teď se mi také vybavuje, že se této rovnici vymyká Tomáš Č., který mi s úsměvem říká, že by chtěl vyhrát.... Asi jiný druh cyklisty, ten by se měl chránit J.

Tratě jsou rozděleny takže start probíhá naprosto v klidu bez tlačení, tempo je zahřívací, nikdo se v mém okolí nemotá, můžu si užít společnosti raketáků, kteří v klídku kompenzují, chválím se, že visím v dvoukilometrovém kopci se Zahradou a ani se nezadýchám, což raketák komentuje: „Máš rostoucí formu“. Jo to kdyby byla pravda Petře... Odvětim jen, že už netrénuju, jen závodím, tak si tak nějak vzpomeneme na Radka Procházkou, který vyznává podobné tréninkové pojetí. No prostě první kopec nebyl vůbec cítit. Až mi bylo líto, co za pár chvil následovalo. Začalo přšet....

Pro lidi co mají skoro šest dioptrií, nenosí čočky, ale brýle s dioptrickou vložkou to znamená konec závodu. Pro vidoucí zkusím popsat, jak takový člověk v tomto počasí vidí. Nasadíte si sluneční brýle, dýchnete na ně tak aby obě skla byla kompletně zamlžena a dejte si před obličej šedou látku, tak aby prosvítaly jen mezírky mezi vlákny, pak budete vidět úplně stejně jako já asi po dvou minutách deště, který se na nás snesl. Jak jsem již v nějakém reportu zmiňoval, viděl jsem jen barevné fleky. Již ze zkušenosti, vím, že je musím mít od sebe tak dva metry abych netrefil zadní kola kohokoli v mém okolí. Jet takhle z kopce vůbec nejde, naštěstí začínáme stoupat na Hoblovnu, výhoda je, že se nejede rychle a případný pád by nemusel být likvidační, jelikož mé orientační schopnosti jsou omezené, neustále musím měnit rytmus šlapání, čímž se propadám a to má dvě stránky. Nikoho neohrožuju, protože za mnou nikdo v dohledu moc není, druhá je, že se mi vzdalují záchytné body tak nevidím kudy jedu a hrozí, že zajedu do příkopu. Naštěstí před vrcholem mě zachránili dva raketáři. Nejdříve to byl Petr Novák, který se nejspíš zapletl do nějakého klínce s někým a díky tomu si musel na špici dotahovat a tím jak mě míjel, mi na pár stovek metrů poskytl bílý záchytný bod, když jsem si z jeho háku vystoupil, mihnul se kolem mě červený záchytný bod a to Tomáš Větrník Čer, díky těmto bodům, dojíždím na vrchol na chvostu první skupiny. Bohužel následný sjezd mě odděluje definitivně. Jedu snad 20km/h, uprostřed silnice, balík mizí a jsem definitivně rozhodnutý, že jej nechám jet a jen to slaňuju dolů, hlavně se nesmotat. Postupně mě předjíždí tak dvacítká závodníků, na konci sjezdu už tolik neprší a začínám vidět krajnice silnice. Znamená to, že serpentýny jedu krokem a v každém výjezdu ze serpentýny spurtuju čímž si lidi před sebou vždy do další serpentýny dojedu, po zatáčce mi zase poodjedou a stále dokola. Od skupinky asi deseti lidí mě oddělují doprovodné vozidla, které mě berou v zatáčkách a na rovinkách mě před sebe nepouští. Pustili mě až na dlouhé rovince před Červenou Vodou, kde si dojíždím jednoho borce, který mi pomáhá s dojetím do balíku. Jistě by to bolelo méně, ale borcovi nějak došlo a posledních asi třista metrů, které mě dělily od první skupiny byly jen na mě. Využívám závětrí doprovodných aut, doprovodné motorčky až se mi daří docvaknout se mezi raketáři.

Už neprší, vidím, zdravím se s Kolíkáčem, už jen zregenerovat. První kilometry se i daří, ale je jasné, že když já regeneruju, tak raketáři vlastně jdou jen pěšky a pohoda končí. Z balíku vzniká lajna a začíná boj o co nejlepší hák v této větrné loterii. Párkrát zhlédnu na špici, Větrníka Tomáše, a hned si vzpomenu jak mi v zimě vyprávěl, jak mu na moravě říkají Větrník (myslím, že to vymyslel Petr Swaczyna), protože ve větru jezdí rád a docela mu to i jde. Tímto způsobem jsme prolétli několika polskými vesnicemi, kde jsme nedodrželi povolenou 50km/h rychlost, přeješli jsme polské asi dvoukilometrové kostky, časem mě to v tom háku i bavilo. Když se větrníci uklidnili, jel jsem Tomášovi poděkovat, že mi opět vzal dost cukrů. Jak jsem jej v tom balíku hledal, ocitl jsem se najednou, tak kolem desátého místa a to pokušení dojet si až na špic, bylo tak silné, že se jsem neodolal a to volání Rampušáckého balíku : Pojd' Lěno, potáhni mě! vyslyšel. Tomáš na mě ještě pokřikoval něco o úniku, ale to byl jen žert, být na špici maratonu jsem si užil už na Mamutu, ale to bylo na pátém kilometru, tady jsem byl na padesátém třetím kilometru, to mělo větší sílu. Musím říct, že dost foukalo, zvýšil jsem tempo tohoto závodu z 35km/h na 42km/h, šlo by i víc, ale mačkat jsem se nechtěl, ikdyž Luboš Kejval na mě pokřikoval ať do toho dám všechno. Ne, mě stačilo si to užít a zase se zakuklit.

Ještě následovali asi dva nástupy raketáků, každý nástup mě pobavil, nástup vždy začínal tím, že bylo jen slyšet, cvak, cvak, jak ti co nastupovali nebo sjížděli ten nástup, přehazovali na 53x11, ty jejich vysoké ráfky do tohoto cvakání přidali takový šelest a hučení, prostě to byl takový cyklistický orchestr, nádhera, kluci se bavili. Když se raketáči vyřádili, někdo už nevím kdo nebo jak to vzniklo nevím, zavelel, že bude čírací pauza. Poprvé jsem zažil tuto pravidelnou přestávku prvního balíku, o které jsem slyšel jen z vyprávění. Opravdu se sebral celý balík, obsadil obědvě krajnice a začal označovat polské území českou DNA. Po této nové vlastní zkušenosti, se začalo stoupat na první pořádný polský kopec.

Kopec začínal na krásném asfaltu velmi pozvolně, jelo se kolem 28km/h, dalo se pokecat, nepršelo. Vše změnilo až ztopoření tohoto kopce, které bohužel nezpůsobilo zpomalení, ale selekci. Čelo mi začíná mizet, Dreamer se ještě stačí s Honziséem docvaknout, já si vystupuju a jsem rád, že Kolíkáč s Jirusem také. Docela jsem i rád, že nám to ujíždí, jediný kdo pořád špačkuje je Kolík, jen slyším: Stačilo tak málo, Ten Dreamer mě mrzí apod. Jo, je to závodník. Na vrcholu nás je asi deset. Následný sjezd má pro mě obvyklý scénář, po každé serpentýně ztrácím tak sto metrů na člověka přede mnou a vše dojíždím ve spurtech mezi nimi. To, že jsem se propadl až na konec naší skupy to je jasné, v zatáčkách je šterk, silnice není úplně suchá, prostě neriskuju. Závod jsem si už užil a nechci aby skončil špatně. Sjíždíme se až ve vesnici, kde začíná krásný kolotoč, kde hlavní slovo má neúnavný pronásledovatel šlapek Kolíkáč. Střídám vždy po něm a ještě než dojedu na špic jsem vždy prošitej, začíná to být zase ten fialovej hnus. Polské silnice jsou na tom dost podobně jako ty v našem Středočeském kraji, samá díra. Musím říct, že způsob jízdy naší skupiny mi začíná lízt krkem, jede se na mě dost ostře, Kolíkáčovo hecování to ještě zhoršuje a jelikož s tímto mám už bohaté zkušenosti začínám vážně uvažovat o opuštění této skupy. Mému rozhodnutí dost pomohla následující událost. Takhle si jedu v klidu absolutní kreffff za Kolíkáčem, kterého nemám sílu ani předjet, takže mě předjíždí borec za mnou, aby nebyla díra, pokračuji tedy v absolutní krvi za ním a po jeho odstředění, táhnu už s mlhou v očích grupu já, rychlostí kolem 35km/h na kostkách, když odstředím, nestačím se divit, střídá mě myslím Citroen Crosser s přilepeným borcem z Kolokrámu a dalšími vagónky, to že jedou tak 45km/h způsobuje, že už nejsem schopný tento vláček zahákovat. Super, jsem sám, v nohách 82km a 400m, před sebou 110km, polsky neumím, pojištěním nemám, zloty nemám, telefon nemám, nezbyvá než to nějak dotočit. Jedu na rovince, shazuju na malou, rychlost mi osciluje od 18km/h do 22km/h, prohlížím si polské domy, zahrádky, stromy, značky jen ty polky jsou někde schované. Začínám spekulovat, kdo tak by mě mohl asi sjet, doufal jsem ve skupiny s nějakou šlapkou nejvíce myslím na Diabla, Mišutku to jsou lidi s kterým si najednou dovedu představit, že bych se svezl. Časem, ale začínám pochybovat i tom, že bych je uvisel a začínám myslet dál, kdo tam ještě je, Myšák, Mike jo to by šlo. Mike by pustil svou MP4 a bylo by veselo. V tomto duchu jedu až na devadesátýtřetí kilometr, kde mě v závěru druhého, rozbitého polského stoupaní míjí tři borci: Petr Nagy z Trénuj chytře, Václav Jehně z BSPkola a Jiří Balcar z Dobrušky. Jirka jen pronese: „Pojď se přidat do sběráku“. Tak teda jdu. Kochačka končí, musím z rychlosti 12km/h, zrychlit na 22km/h a jedu ve sběráku.

Musím říct, že kluci jeli opravdu skvěle, především Petr, který trénuje chytře, perfektně tahal roviny, ostatní zase kopce. Já jsem se jen vezl, špice tahal poskromnu a tak od 130 do 150km nestřídal vůbec. Kopce na Rampovi byly jetelné, na krásných silnicích, sjezdy začínaly osychat a díky mým třem lokomotivám, které náš vláček po rovinách hnali stále kolem

50km/h kilometry ubíhaly. Je teda fakt, že jsem si každý kilometr prožil, stále jsem myslel na to, že si opět vystoupím, v každém kopci jsem čekal, že zůstanu sám, na rozdělení tras jsem na chvíli zatoužil zatočit vpravo a vše zabalit, ale ty body do Šlapky roku by prostě chyběly.

Když mě ta hlavní krize přešla, začal jsem zkoušet na kluky mluvit, podařilo se mi dostat pár jednoslovních odpovědí a v kopcích navýšit tempo naší grupy. Přeci ještě zbývalo do cíle přes 40km, tak jsem radši zmlkl, aby mě někde „náhodou“ nevytrousili.

Děšť se nám vyhýbal až do stoupání na Kosov, kde nás zasáhla pravá průtrž mračen, co jsem měl suché, jsem mohl zase ždímat. Naštěstí na Rampušáku jsou kopce tak dlouhé, že když do kopce najedete mokří, tak na vrcholu jste suchý. Stále hypnotizuju tachometr, počítám kolik kilometrů chybí do cíle, snažím se o nastavení optimální vzdálenosti, kterou jsem ochoten dojet sám, ale pořád ne a ne odpadnout. Kopce se dají s klukama ujet, na rovinách díky jejich toleranci taky uvisím, prostě s nimi nakonec absolvuju něco kolem 90km. Nebylo to víc, protože nám naši šikovní pořadatelé do cesty dali na stoosmdesátý kilometr kopec s několika příběhy.

Začíná asi takto: Na tachometru mám 180km, stáčíme to z hlavní do kopce, který už na první pohled vypadá, že za první zatáčkou nekončí, zprvu když na silnici vidím červeně napsanou čtyřku nechci věřit, že to označuje délku kopce, přece 4km je moc. Přitom mám zkoumání, co ta čtyřka znamená mi kluci začínají odjíždět. Vůbec nemám snahu je nějak sjíždět. Prostě jsem si vystoupil, dle vzoru našeho nejlepšího silničáře a jen točil svého kašpárka. Asi po pěti minutách kdy jsem už na červenou čtyřku zapoměl vidím na krajnici, červenou trojku. Aha, tak to asi budou kilometry na vrchol. Bohužel brýle i tachometr mám tak špinavé, že nevidím na údaje o metrech, nemůžu proto ověřit, zda-li neudělali silničáři v označení chybu. Jen ta doba, kterou potřebuju na zdolání vzdálenosti mezi čtyřkou a trojkou mi přijde nějaká dlouhá, proto to zavahání. Dvojka už mě utvrzuje, že to je označení délky kopce a zároveň mi říká, že už jsem v polovině! Kluky už ani nevidím. Mezi třetím a čtvrtým kilometrem je krásný výhled na Orlické hory, paseka, která se nachází po mé pravici, mě láká abych se k ní přivinul a začal sledovat nádhernou, pročištěnou oblohu, vlastně nechápu, proč jsem tam neslezl a této nabídky nevyužil. Když přijde na řadu červená jednička, začínám vyhlížet vrchol, ale ten nepřichází, ale po pár stovkách metrů přichází žlutá jednička, hm to bude asi označení nějakého jiného závodu, možná bikového, proto ta jiná barva a vzdálenost. Jenže když šlapu dál, objevuje se žlutá 500, pak žlutá 200 a nakonec označení VP, fajn a kde je ten konec kopce? Asi za zatáčkou, tak šlapu dál a po asi dvou minutách již známá, žlutá jednička! Nějak si nevybavuju, že bych se vracel, ale jsem v takovém stavu, že je to docela možné, jen jsem to zapoměl, či potlačil. Ok, zbývá mi tedy ještě 1km na vrchol. Pak klasika, 500, 200, VP. Supr, tak už jsem zdolal i tuto vrchařskou prémii, ale kde je konec kopce? Aha ten bude nejspíš ve vesnici. Tak šlapu dál, kopec tam na chvíli končí, dokonce jedu chvíli i z kopce, že by už sjezd do Štítu? No nevím, vidím regulovčici tak se ptám, jak to je ještě daleko? Odvěti: „Teď to je už jen z kopce“. Fajn, jen pohled dopředu, kde vidím klikatou zvedající silnici mi to vše nějak kalí. Že paní nemluvila pravdu mi potvrdily další metry, kde jsem v dáli zahlédl trojku svých kolegů ze sběráku, jak si to šinou po té stoupající silnici dál a dál. No, nebudu to natahovat, čekal mě dobrej další kilometr do kopce. Suma, sumárum ten kopec měl přes 7km, jel jsem ho tak 40minut až jsem se začal loučit s průměrnou rychlostí 30km/h.

Následný sjezd, byl úchvatný, na krásném asfaltu, bez aut, paráda. Do cíle jsem to dokvedlal

za 6:14hod. Kolegové ze sběráku mi v posledním kopci nadělili 5min, prostě jsem si to krásně vyžil, ale průměr nad 30km/h jsem udržel J a co Tomáš slíbil to splnil, vyhrál.

Suma, sumárum to byl úžasnej závod a ukázal, že cyklistika je naprosto spravedlivý sport. Prostě kdo netrénuje, nemůže být vepředu a když to jen zkusí, pak si to musí protrpět. Výsledky dopadly tak jak měly. Dreamer v posledních dvou měsících najel o 3000km víc, proto mi dal půl hodiny, takže v pořádku, Kolíkáč o 2000km víc, dal mi 20minut, tak to má být, prostě bez kilometrů se maratony jezdit nedají, jako dají, ale jen výletně. Pro tento rok se musím ještě rozhodnout, jestli ještě absolvuju nějaký ten výlet nebo už jen zůstanu u krátkých UAC distancí, kde ten handicap není tak znatelný. A jelikož nám Policie ruší jeden závod za druhým, začínám mít vůbec obavy, jestli si tento rok ještě někde zazávodím nebo budu už jen výletovat.

Mirek – Rampušák 2011

Úvodní 3km kopec byl v pohodě, moc se nejelo, ne že bych se ani nezahlávil, ale kdyby se jelo pořádně, tak už bych tam nahoře nebyl. To loni byl ten úvod podstatně ostřejší, to jsem přežil se štěstím (loni průměr v kopci 23,5km/h, letos jenom 21km/h). Ale i tak jsem se trochu procedil dozadu, v následujícím sjezdu začalo pršet, sem tam stojící auto u krajnice, takže se balík řádne natáhnul a v následujícím stoupání přes Výprachtice se to začínalo dělit, absolutně nemám nato, abych alespoň chvíli bojoval o přežití. To je můj letošní problém, vůbec se neumím zmáčknot, ve chvíli, kdy se rozhoduje o výsledku, by to chtělo se pořádně kousnout a na tepáku mít minimálně 180, vždyť pak bylo 40km z kopce a rovinka a dalo by se krásně odpočinout, já ten kopec ale jedu na 175 tepech, víc mi to nejde, prakticky stejně rychle bych ten kopec dal třeba po 150km. No ale jel jsem tak nějak, abych se nahoře zabudoval do nějaké solidní skupinky. Po odbočce na Červenovodské sedlo (nahore 7 stupňů a déšť, velice příjemné bez vesty nebo pláštěnky) už jsme ani před sebou balík neviděli, jenom pár lidí a ty jsme sjeli v 7km sjezdu do Červené vody. Docela mi ty sjezdy na mokru ani nedělaly problém, ne že bych ostatním ujížděl, ale pěkně na jistotu, žádné riskování a v pohodě jsem stačil a docela mně to i bavilo, vzpomínal jsem na loňský Krušnoton, kde mi to se sjetýma špalkama nebrzdilo vůbec a v každém sjezdu jsem chytil 300m díru a pak to musel sjíždět.

Následovalo asi 35km po rovině do Polska, bylo nás asi 20 a byli jsme první skupina za balíkem, jak jsem potom zjistil. Celkem se i jelo, ale abychom sjeli balík, tak to ani náhodou, to bysme se museli jinak točit. První stoupání v Polsku (cca 8km a 500m převýšení) se moc nejelo, krásně jsem si to jel v popředí skupiny, pak sjezd a následoval další kopec na Kladské sedlo. Co se dělo tam jsem nepochopil. Dopředu si vlezl Venca Zimmer ze SOSu a rozjel takové tempo, jako by se jelo do cíle. On je ten kopec spíš takový magnet, 5,5km průměr 4%, ale jelo se tam průměrem 22km/h, navíc silnice dost rozbitá, takže nahoru jsme dojeli po jednom. Ve sjezdu se to ještě nějak sjelo, ale z původní skupiny tam byla tak polovina lidí. Snažil jsem si trochu pošetrřit síly, na bufetu ve Starém Městě musel zastavit pro pití, většina lidí nestavěla, takže jsme tu díru museli sjet, což se asi po 2km podařilo. Pak už se pomalu mířilo na Zlatý potok. Na začátku kopce nás dojel Krupička co jel krátkou a byl v úniku, sice nás předjel, ale o moc rychleji nejel, my jeli dejme tomu 15km/h a on maximálně o 2km/h rychleji, je to taky jenom člověk. Čekal jsem, že nás v kopci dojede i balík z krátké tratě a prožene se kolem pětadvacítkou, ale ti nás sjeli až na tom nevhodnějším místě, před

Červenou Vodou, tak jsme se s nima pár kilometrů na rozdělení tratí svezli. Pak následoval známý sjezd do Olšan a předposlední kopec na Zborov.

Opět jako na Zlatý potok se jelo hodně svižně, tak nějak jsme se snažil držet vepředu skupiny, ale tempo jsem rozhodně neudával, spíš trpěl. Na posledním bufetu jsem opět musel zastavit pro pití, před tím jsem stihnul naplnit jenom jeden bidon a ten už byl prázdný, takže následovala opět stíhačka. Když už jsme byli skoro zpátky, tak nepochopitelně doprovodné auto jednoho z kluků zastavilo u kraje před zatáčkou do které není vidět a pouštělo nás a naproti se zrovna vyřítit nějaký Passat, bylo to o fous... Před závěrečným kopcem byl ještě nějaký brdek, tam se taky jelo hodně tvrdě, regulerní závodění a mně síly pomalu opouštěly, přežíval jsem tam silou vůle. Pak už konečně přišly Tatenice a začátek závěrečného nekonečného kopce. Okamžitě jsem si vystoupil a jel svoje tempo a čekal na zázrak, že se vzpamatuju, ten ale nepřišel, sice jsem ještě dva lidi dal, ale na čelo naší skupiny tady chytil tři minuty zásek. Závěrečný 4km sjezd už jsem jel najistotu, 10s předemnou člověk, 15s za mnou taky jeden, ale přeci se tady kvůli xx místu nezabiju, takže se stejnýma rozestupama jsme dojeli do cíle. Čas 6:19, 51 flek abs. Z asi 110 lidí co leli dlouhou. Naměřil jsem 188,2km, avs 29,8km/h, a 2906m nastoupáno.

Kolíkáč, kterýho jsem chtěl alespoň chvíli hákovat, tak ten už měl snědžený guláš, dal mi 25 minut Ale jinak dobrý, zase žádný propadák to nebyl, víkend v Herolticích jsme si zase parádně užili a za rok určitě znovu pojedeme. Kluci od nás taky zajeli super, oba pod 7 hodin, takže jako tým jsme předvedli nadstandartní výkon

RiC – Poprvé mi nevadilo, jak mi někdo ujíždí v kopci

Po dvou vynechaných ročnících opět na startu. Oba roky jsem vynechal kvůli zranění. Poprvé to bylo kvůli větším odřeninám, podruhé kvůli zlomeninám.

Letos mě nic takového nepotkalo a já se mohl v klidu do Štítů přijet. No, v klidu, to jsem trochu přehnal. Po to, co jsem se vloni smotal (ne vlastní vinou) v závěrečném spurtu jsem z většího počtu lidí kolem sebe nervózní.

Stojím na startu, asi tak ve třetí řadě. Zdravím se s Kolíkáčem a pár dalšími známými. Konečně je odstartováno. Rozjezd do kopce je ve Štítech pověsný. Velice rychle oddělí zrno od plev. Letos je další vylepšení - zrna a plevy z krátké trasy s námi nestartují, takže žádní divočáci z krátké nebudou kazit nám, plevám z dlouhé, rozumné maratonské tempo.

Výhoda startu do kopce byla zmíněna. Nevýhoda je, že hned od začátku vím, jak na tom jsem. A špatné zprávy já nerad. Propadám se ať dělám co dělám. Teda, já toho moc nedělám, tak asi proto.

Sjezd do Heřmanic, myslím, že tady někde začalo pršet. Mám stejné problémy jako ostatní poloslepí s dioptrickými brýlemi. Brýle se mlží mezi vnější vrstvou a vnitřní dioptrickou vložkou. Nezbyvá, než jet rychle, aby vítr orosení rozehnal. Ono se to řekne rychle, že, ale zkuste jet Vyprachticemi na Hoblovní rychle! Moc toho nevidím, ale nějaký průzor na orosených brylých vždy najdu a doufám, že ve sjezdu do Čenkovic mi brýle zase zprůhlední celé. Prvních pár metrů jedu po paměti, ale pak je to už dobré.

Ve stoupání z Čenkovic na Červenovodské sedlo se pokouším obléknout vestu. Vytrvalý chlad a dešť si o to přímo říkají. Vše je už mokré a jde to obtížně. Občas na kole vrávorám a mám co dělat abych nespádl. Naštěstí se tak nestalo a do sedla dojíždím se skupinou.

Sjezd do Červené vody jedu co nejrychleji, ale opatrně, hlavně v zatáčkách. V hlavě mi ještě straší dva roky stará bouračka. Vše přežito a vyrážíme směr Polsko.

Sjela se pěkná skupina, hádám tak 15-20 lidí. Terén příznivý pro rychlou jízdu. Jenže projevuje se zde slabost hobíků. Dost lidí nezná zásady jízdy ve skupině, střídání, kolotoč. Nerovnoměrné tempo, zmatky při střídání apod. Nevím, co to do mě vjelo, ale vzal jsem si do hlavy, že pojedeme kolotoč. V tolika lidech to musí letět! Najedu dopředu a snažím se vysvětlit, jak střídat. Pár lidí ví o co jde, pár jich to pochopí a někdo to prostě nepobere a kazí to. Vždy, když se kolotoč pěkně roztočí, objeví se na špici někdo, kdo ho rozbije. Po jednom takovém zastavení kolotoče se sprostými slovy rezignuji a jdu dozadu. A najednou se kolotoč roztočí sám od sebe a i když to není úplně ideální, jede se. Vypadá to, že jsem byl na obtíž.

Dostáváme se pod první kopec - Černá Hora. V počátečním magnetu se ještě držím, ale pak už rezignuji a odpadám. Letošní Rampušák odhalil moje nedostatky v kopcích. Malé objemy a téměř žádný trénink v kopcích. Na vrchol přijíždím sám. Stejně tak sjíždím pískovištěm (protože silnice to nebyla). Pod kopcem zahlédnu skupinu a pokouším se ji sjet. Kupodivu se mi to podaří a tak se zase pár kiláků svezu. Bohužel udělám strategickou chybu a ještě s jedním zastavuji na čůrpauzu. Myslel jsem si, že ve dvou si je sjedeme. Jenže kolega má podstatně lepší fyziku a jeho tempu nestačím. Udělal jsem stejnou chybu jako na mém prvním maratonu - na čůrání prostě nestavět. Raději do kalhot...Kladské sedlo jsem zdolal sám a v následném sjezdu mě dojelo čelo krátké trati a brzy mě zase opustilo, stejně tak ostatní skupiny z krátké. Na mě byli moc rychlí. Na cestě do Hanušovic jsem byl dojet nesourodou dvojicí. S jedním z nich jsem spolupracoval, ten druhý nás přespurtoval a jel celou dobu asi dvacet metrů před námi. Nějak jsme to nechápali, ale nechtěli jsme se nechat vytrhávat z našeho tempa. Z Hanušovic začínáme stoupat ke Zlatému potoku. Dojela nás další, tentokrát početnější grupa z krátké. A ejhle, kdopak to přijel? Kromě Roberta z KC Brno a mnoha dalších neznámých i můj vlastní syn. No, dnes to vypadá na prestižní záležitost. Nesmím se nechat zahanbit klučinou, co jezdí na kole teprve třetím rokem. Na starýho maratonce nemá! Tyhle myšlenky mi vydržely jen na začátek Zlatého potoku. Pak můj drahý syn práskl do koní a svého starého otce nechal daleko za sebou :-). Poprvé mi nevadilo, když jsem viděl, jak mi někdo ujíždí v kopci.

Sjezd Orlicí, nájezd na hlavní a opět se pozbíralo pár korálků a utvořilo grupu, která vydržela až do Klášterce, kde začíná stoupaní na Zborov. Samozřejmě jsem odpadl. Teprve těsně pod vrcholem jsme se sjeli do dvojce a sjíždíme do Heřmanic, kde je ve sjezdu bufet. Nešťastné umístění. Já jej projíždím a sjíždím tak ztrátu, protože ti, co mi odskočili zde stavěli.

Tady už jsem ve své tréninkové oblasti. Jedu známými místy. Svěbohov, Kosov, Tatenice, Lázek. Známa místa, dnes dosti bolestivá. Pod závěrečný Lázek přijíždíme opět ve skupině, která se pozbírala na cestě z Kosova.

Lázek je dlouhý kopec, někdo odjíždí, někomu odjíždím já. Každý sám za sebe. Lázek znám téměř jako své boty, proto mě na něm už nic nepřekvapuje. Několik falešných vrcholů může zkazit náladu, tomu rozumím. Mně ji poprvé také kazily. Dnes už ne. Jen mě deptá vědomí, co vše mě ještě čeká.

Naštěstí sebedelší kopec jednou skončí, i Lázek. Jsem na vrcholu a vím, že mě čeká jen luxusní sjezd do Štítů. Už mi trochu otrnulo a zase zkouším svoje štěstí v zatáčkách, co guma udrží. Díky Bohu, udržely vše a já šťastně dojel do Štítu pod cílovou rovinku.

Poslední vztyčení se ze sedla a závěrečný spurt. Je tu cíl.

Strejda – R-A-mpuř-A-k 2011

Rampusak nam letos přichystal novou trat, a tak jsem ani poradne nevedel, na co se mam pripravit a jakou zvolit strategii, pokud nejakou vřbec.

Rano před zavodem prohlizim radar a je mi jasne, ze kratce po startu prijde dest. Nasazuji blatnik, беру ten nejtepleji telnik s membránou proti vetru a jdeme na start.

Skupina A zaziva letos velkou renesance, na startu cita 8 hlav: Lenka, Laco, Yetti, Kamion, řnek, Hraboř, Fousař a ja. Pekna sestava. Startujeme v relativnem klidu, v prvni kopci udavam tepmo, nikdo se ani nesnazi mne predjet. Obcas se otocim, a nestařim se divit, jak velkou gupu vezeme. Ono je to spravne, marathon je dlouhy a není radno plitvat silami.

Hned po prvni sjezdu zacina prset. Vim, ze by to nemelo trvat vic, nez hodinu, ale i tak nalada je na bode pokud ne mrazu, tak hodne blizko. Urcite ne vic, nez na +7C. Stoupame na Cervenovodske sedlo a to jeřtě jede. Ve sjezdu je to horsi. Mokro, a ja se tech serpentinu trosku bojim. Ruce mam ztuhle, spatne se mi brzdi a radi, jedu s nejvetsi opatrnosti. Před sebou ve vzdalenosti cca 200 m mam nas balik – za sebou Lenku, která se asi boji jeřtě vic. Pak se davame zase dohromady, ale nejede se mi dobre. Dostava se do mne zima, svaly jsou ztuhle, mazivo v kloubech hustne, a zda se mi, ze vynakládám podstatne vic sil, nez by to odpovídalo naší rychlosti. Proste na ohrev musim dat vic energii, nez je zdravo.

V Polsku kupodivu neprsi, a i silnice jsou suche, ale porad se nemuzu zahrat a klepu se. Najednou slyřim vzadu: Pssss.... Komu se to stalo? Někdo z prichozich. Tak nic, smula, jedeme dal. Cca na 55 kilometru slyřim: Pssss... Tentokrat je to řnek. Tak tam posilame na pomoc Laca a sami jedeme na bufet, kde cekame. A tu chvili se nam balik pochopitelne rozpadava. Lence a Fousaci narizují, at jedou napred, a my je bud dojedeme nebo dneska nas porazi. Po cca 7 minutach prijizdi Laco, a ze opravit to neslo, prilis velka dira v plasti. A tak vyrazime dal jiz v sestave: ja, Laco, Yetti, Hraboř a Kamijon. Prichazeji dva polske kopce, a Lacovi se nejde dobre. Cela ta nase skupinka se rozdeluje, zustavam s Lacem vzadu. Ani z kopce to mne nejak nejde: silnice jsou mokre, vsude v zatackach plno naplaveného sterku, mam velkou rodinu, na mne zavislou, a tak jedu radej opatrne. Vřak se nakonec sjizdime. Akorat nekde ztracime Kamiona. Skoda... Na druhem bufetu mame zpatky Fousace. Ale Foucas se zastavuje na curaci pauzu a nechyta se. Nu nic, nase ctvice funguje skvele, Laco se konecne dostal z krizi, stridame a nabirame do baliku i Baru. Kratka ale vyzina přeháňka. Blizime se k duverne známému Zlatemu Potoku. Nacez slyřim zvuk tipu: Chrust'... (ačkoli nektere expti tvrdili, ze to byl spise Cvak), a Yetti ma rozpuleny retez. Holt se zastavujeme a oprava probiha celkem rychle. V tu chvili nas dojizdi i Fousac a borec s cislem 100.

Po kratke porade mame dohodu, ze Zlaty potok pojedeme tak, aby nam Fousac neodpadl, pac pak bude dlouhanska rovinka a nechat tady nekoho na samotku by byla velka skoda. Konecne uz je mi teplo, jede se svizne, ale citim, jak ubyvaji sily.

Jsme u Zborova. Fousac predem rezignoval a ani se nesnazi drzet skupiny. Laco se zveda ze sedla a mizi v dalce. Premyslim, zda to mam brat jako zradu, nebo jen jako blbost. Vřak drzime se ve 4, a vzorne si pomahame. Ačkoli sil ubywa katastroficky. Na Laca jsem nasrany, verejne prohlasuji, ze dneska mu nekoupim ferneta. Před zacatkem posledního stoupani vidime před sebou i Laca. Nasleduje kratka vymena nazoru a jedeme do kopce. Z propozici vim, ze je nekonecny. A je tomu opravdu tak. Tradicne v zaveru nejvic sil ma Yetti, nastupuje a odjizdi nam. Laco je naopak mrtvy, jede cim dal pomalej, a na vrcholu se musim zastavit a pockat na nej, pac neumim tocit kadenci mensi, nez 50.

Ale všechno se jednou konci, a v cíli nás vítá Sutrik a celá skupina.

Výsledek na můj vkus a na to, že jsem tuhle trasu jeli poprvé je velmi slušný, pod 8 hodin jsme to zvládli s přehledem. A jako základ do budoucna je to dobrá zkušenost. Myslím, že za rok, pokud vyjde aspoň trochu lepší počasí, si to dame pod 7:30.

Yetti – Po třech letech

Poslední léta jsem upřednostňoval dvanáctihodinovku dvojic Modrou Míli, která se jezdí ve stejném termínu jako vládce Orlických hor Rampušák. Těšil jsem se na šlapkovskou sešlost, která na poslední chvíli byla ochuzena o stálíce jako jsou Quit a Jestřáb. Obětoval jsem modromílské selátko zvlažované pěnivým mokem a pódiové umístění, které jsem přenechal našemu zástupci Josefovi.

Po dvouleté pauze se v pátek večer objevuji v kultúrňáku ve Štítech. Krásné zážitky vyplouvají na povrch mé mysli. Před třemi roky se mi podařilo přesvědčit Mirindu na dlouhého Rampu a jako domestik jsem to s ní odjel.

Po prezentaci odjíždím do Heroltic, kde už probíhá orange tiskovka. Do půlnoci probíráme vše, ale ta obsluha je „volajako čudná“. Ty knedlíky ne a ne donést... Taktika pro zítřek je jasná. Startuje se do kopce do Heřmanic, za chvíli je stoupaní do Čenkovic a hned za ním se jede na Červenovodské sedlo. To mi moc nevyhovuje, neboť jak říká děda Lebeda: „Mě rychlé vstávání nedělá dobře.“

Ráno je veliké dilema: v čem jet. Dost se ochladilo a od západu se k nám blíží dešť. Přesto volím krátký rukáv a kraťasy, jen na ruce natahuji návleky s membránou.

Před osmou odjíždím s Mikem do Štítů. Jsme tam za chvíli a tak si dáme zlehka první kilometr trati. Pak už na náměstí. Ještě si odskočit a do startu je pár minut. O půl deváté peloton vyráží vstříc dlouhému Rampušáku. S obavou, zda to uvisím, se držím chvostě oranžové skupiny A. Odjel mi Mike i rival Honza Mrnušík, kterého jsem většinou v druhé třetině loňských maratonů dojel.

Ve sjezdu do Výprachtic se dostávám na čelo skupiny A, kde se střídám se Strejdou. Začíná pršet a ve stoupaní do Čenkovic už lijí. Ještě horší je to ve sjezdu. Voda je snad všude kolem, čvachtá i v botách. Naštěstí to netrvá dlouho. Na Červenovodské sedlo je to už dobré, neprší. V klesání do Červené Vody je mi ještě chladno, ale v mírném stoupaní k hranici se to zlepšuje. I boty vysychají. Na špici to vcelku pravidelně točíme. Jen se mi zdá, že Strejda tam bývá zbytečně dlouho. Mile mě překvapilo, jak polští řidiči jsou k nám ohleduplní.

Držíme poměrně slušný balík, který se trhá na kostkách, aby se po chvíli zase spojil. Kilometry ubíhají. Laco nemluví, což značí, že není v pohodě. V mírném stoupaní asi dva kilometry před prvním bufetem jsem na špici a v tom slyším pššššš. Zastavuji. Předjíždí nás čelo z krátké trasy. Smůla. Šnek má na zadním kole defekt. Zůstává s ním Laco a my se Strejdou pomale jedeme na bufet. Po občerstvení Fousáč pokračuje. Zde je množství všeho včetně gelů. Pořadatelky nám nutí buchty a banány. Snad ze strachu, že to budou muset sníst sami. Po chvíli přijíždí bohužel sám mechanik Laco. Šnekovi to po chvíli bouchlo opět. A tak to balí.

V Plawnici, kde začíná první polský kopec, jedeme v sestavě Strejda, Laco, Hraboš, Kamion, má drobnost a starší cyklista v modrém. Na špici se střídám převážně s Hrabošem a Strejdou. Občas udělám nějakou momentku, což mi vezme trošičku sil.

Laco sice stále nemluví, ale začíná se usmívat. Za Bialou Vodou před vrcholem kopce jede Hraboš s malým odstupem já s Kamionem a kousek za námi Strejda dělající společnost Lacovi. V následujícím sjezdu se trháme. Vzadu zůstává Laco a Strejda. V druhém polském stoupání jedu s Hrabošem a Kamionem.

Ve Staré Moravě se s Hrabošem domlouváme na taktice. Zvolňujeme tempo, aby nás nerozluční souputníci Laco se Strejdou mohli dojet. To se stává skutečností s matematickou přesností na Kladském sedle. Bohužel ale bez Kamiona. Ze sedla sjíždíme ve čtveřici a u Starého Města, kde je druhý bufet nabalujeme Fousáče a později i Báru, která je povděčná za tento oranžový kolotoč. Toto tempo před Hanušovicemi neustává Fousáč. Za Hanušovicemi se stáčíme západní směrem a pravidelným střídáním úspěšně zápasíme s protivětrem. Momentálně tahám špici a v tom tuto idylku přerušuje jemné cvaknutí a já tahám řetěz po asfalt. Vynucenou zastávku neakceptuje Bára, ale za to nás dojíždí Fousáč a Tomáš Fořter.

Zlatým potokem stoupáme v pěťici. Jedeme volnější tempo, abychom nevytrousili Fousáče. Už delší dobu nemám náladu, bolest hlavy momentálně kulminuje. Kdybych neměl helmu, tak se mi snad hlava rozskočí. Všimá si toho Laco, který naopak ožívá. Trápím se, ale přesto se snažím občas tahat špici. Dost se oteplilo a po druhé přeháňce není ani památky. A je tu odbočka na Zborov.

Snažím se, co nejvíce pít. Bolest hlavy ustupuje, ale začíná mě bolet žaludek. Na kostkách v dolní části zborovského kopce chytají Lacovi saze a mohutným nástupem nám odjíždí. Strejda to komentuje: “Ferneta mu večer nekoupím.“ Ve Zborově ucukávám kousek i já. Na vrcholu kopce má Laco náskok necelý půl kilometr. Nestíhám ho, ale čekám na naše grupeto, neboť cítím ve vzduchu bufet. Ten je v následující dědině u zastávky autobusu. Laco zde nestavěl. Vykonávám nutnou potřebu, naplňuji bidon a беру něco na doplnění energie. Ještě do sebe liji ionťák z kelímku, což mi nedělá nejlépe. Hlava přestává bolet, ale v oblasti žaludku mě chytají křeče. Po chvíli se pouštíme do osmikilometrového mírného sjezdu, za kterým následuje krátké stoupání na Kosov. Po sjezdu do Holštejna to pravidelně točíme a po osmi kilometrech proti větru před Tatenicemi dojíždíme uprchlíka Lace. Ten s úsměvem háší, že to chtěl zkusit.

V Tatenicích sjíždíme z hlavní silnice vstříc devítikilometrovému stoupání na Cotkytle. Na prvním kilometru stoupání zaostávám. Křeče v žaludku jsou hrozné. Nechci to zabalit. Už jen jeden velký kopec a je cíl. Zvyšuji kadenci i tepovou frekvenci, aby bolest v nohou a kyslíkový dluh rozmělnili bolest v žaludku. Dotahuji se za hlášky: “Yetti je zpět.“ V následujících serpentínách držím tempo a odsakují dopředu. Žaludek už tolik necítím, ale nohy bych nejraději vyměnil. Před Strážnou čtu na silnici V P 1km. Po chvíli VP 500, pak VP 200 a už čára a na ní VP. To si myslím, že to bude jen z kopce. Opak je pravdou. Za Strážnou se to stále zvedá do kopce. Poprvé se ohlížím zda mě někdo nedojíždí. Mám docela slušný náskok. Lacovi asi došlo po předchozím úniku a Strejda se mu asi pomáhá.

Snažím se nepolevovat a držet tempo. Jsem na nějakém vršku, snad už vrcholu. Sjíždím do Cotkytle. Hrbatou silnic cítím nejvíce v žaludku. To co se mi intenzivní jízdou zklidnilo, to mi tento sjezdík znovu rozbouřil. Za dědinou se silnice vine opět do kopce. Opět nápisy VP 1km...VP 500...VP 200 a konečně VP s čárou přes vozovku. Ještě kousek a už mě čekají čtyři kilometry sjezdu serpentínami po velmi pěkné silnici.

Štítý. To už mě čeká jen cílový kopeček. Dává do posledních metrů co ve mně zbylo. Nyní už závodím jen sám ze sebou. V posledních metrech mi i ostatním dělá doprovod Šutřík. A je tu

cílová brána. Slyším jen píp píp a už holky mě odbírají o čip a číslo. Čekám a fotím v cíli. Napřed dojíždí Hraboš s Tomášem a po chvíli za Šutříkova doprovodu Strejda s Lacem. Společně jdeme na baštu. Na trati jsou ještě Fousáč a Kamion.

Vše se rozebírá na večerní tiskovce, kde zlobíme obsluhu stálým objednáváním toho, co není. Ovocných knedlíků. Jednu porci dostává D!ablo, který se s námi podělí.

Strejda kupuje Ferneta nejen Lacovi, ale i mě.

Díky

BESKYD TOUR

Čert – Taktické hry

Tak jak bych začal, asi tím, jak mi v pátek ve dvě hodiny dovezli kluci firemní Fabii, kterou jsem měl odevzdat o dvě hodiny později v Brně a naložit se k šéfovi teamu. Měl jsem tedy zmiňované dvě hodinky na kafičko, dobalení věcí a cestu. No cestu po dálnici asi tu komentovat nebudu vzhledem k mojí povaze a lásce k ostatním řidičům, kteří si myslí, že právě on je ten nejlepší řidič v Česku a ostatní jezdí jak magoři. Po příjezdu do Brna s půl hodinovým zpožděním (což nevadilo, protože se klukům jednání protáhlo) jsem si přeložil kolo a věci do jiného auta které pokračovalo směr Frenštát. Po příjezdu do Beskyd mě přepadl jakýsi skvělý pocit, že jsem zpět tam, kde to miluji a znám tam každý kamínek, proběhlo ubytování, zamluvení večeře a vyrazili jsme se rozjet.

Rozjetí neprobíhalo zrovna moc dle mých představ, jednak jsme začali moc rychle a pak nás tlačil i čas ukončení prezentace takže tempo a vzdálenost rozjetí nebylo ideální, ale řekl jsem si co už. Po prezentaci proběhla na pokoji očista a šlo se na večeři, docela vydatnou až jsem se divil, kolik toho udělali. Po večeři klasika na pokoj, chvílku telka a spánek. Snídani jsme si také domluvili o půl hodiny dřív než u nich bylo zvykem, ale paní byla milá a moc ochotná takže nebyl žádný problém nachystat královskou snídani na 7h ránní. Po snídani jsme se nachystali na závod, paní byla milá a ochotná nás tam nechat do odpoledních hodin i když do 10h musí být pokoje prázdné. Po dofoukání kol a setkání celého týmu což činí Horác s Vokrem a já jsme sjeli na start dolů do Frenštátu, tam jsem pozdravil kluky ze Šlapek a jel na náměstíčko si sednout na lavičku kde seděli kluci se kterými se dobře a dlouholetě bavím, proběhlo pár vtípků o závodě a prohodili jsme pár slov, jak jde život atd.

Na start jsem se nikterak moc netlačil, věděl jsem, že mám na to 180km abych se dostal dopředu, ale hned po startu se vypálili docela kule, jedinci se pokoušeli odjet a uskutečnit nějakou tu skupinku, kterou by balík nechal jet, ale balík ne a ne žádnou skupinku nechat jet. Takže nástup střídal nástup. I já což není mým úplným zvykem hned na začátku v takto dlouhých závodech pokud se tedy nejedná a závody jiné úrovně jsem se snažil odjet s nějakou tou skupinkou, ale Kolokrámníci byli zjevně proti a hned jsme po každé v obležení minimálně dvou bodyguardů s lebkou na dresu. Situace se uklidnila až někde za Hukvaldama, ve skupině, které se podařilo odjet máme zastoupení Horáka, takže tým je to pro nás dobré a můžu se v klidu zašít do balíku a nechat pracovat jiné, přece si nebudem sjíždět svého borce, no ne? Peloton se dostal k Frenštátu a začal stoupat pomalu na Pustevny a v tom signalizace vlaku. Balík staví, i když někteří pitomci byli rozhodnutí, že to snad projedou??! Náskok první skupiny v té době činil 7minut což bylo i nebylo ohrožující, nevěděl jsem přesně, kterým lidem se podařilo do první skupiny dostat a jak je silná, takže i ve mě panovaly docela obavy. Po celkem ostřejším výjezdu Pusteven se balík řádně redukuje, pro některé zde závod končí

(krátká trasa), jiní se spouštějí na druhou stranu. Sjezd jsem si užil, kdyby měl 30km myslím, že se svýma znalostma tamních zatáček a svou bezmozkovou jízdou ze sjezdů bych si do té první skupiny i dojel. Ono záleží především na závodčákovi, jak až moc je ochotný riskovat, ale zase na druhou stranu, když máte pod zadkem něco jako já, tedy špičkový stroj BMC, který svou geometrií a vedení stopy je bezkonkurenční není čeho se bát, prostě si myslím, že jsme jedno tělo a jedna duše. Po každém průjezdu zatáčkou jsem nemusel ani šlápnout a získal jsem si několikametrový náskok před hlavními rivaly jedoucími na kolech italské výroby slavného profesionála z 90let. Holt ti Švýcaři umí snad všechno a potvrdila to i letošní Tour de France.

Po sjezdu z Pusteven se dostáváme na hlavní cestu, která vede z Makova do Rožnova, následuje občerstvení z mechanických vozů, neboť je zde cesta široká a v dobrém stavu. Po pár km se stáčí doleva a jedem pod další vrchol-Soláň. Pod Solání se na nás nepochopitelně směje Martin Horák, který jel v první skupině a byl bez zjevné známky defektu nebo krize, prostě asi nějaký blok nebo co. Nestačili jsme se divit, ale od té doby pro nás začaly galeje a museli jsme s Vokrem sjíždět 4minutový náskok první skupiny, Kolokrám ani Alltraining nejeli, protože tam své zástupce měli, takže to nezbylo na nikom jiném než na nás. Najíždíme do Soláně a Vokr ne a ne sundat velkou, takže Soláň absolvujem docela v rychlém tempu. Mě pořád střílí kazeta, neboť jsem byl nucen dát nový řetěz, který byl tvrdý, holt Shimano jsem neměl po ruce. Takže jsem byl limitován ve volbě optimálních převodů, buď jsem musel jet málo nebo moc těžký převod. No sjezd ze Soláně jsem Vokrovi řekl, ať nechá tahat i někoho jiného, ale jak tu bývá zvykem každý ten závod jen ODVISÍ a v cíli se bije do prsou, že s náma přijel ve skupině, ale za celý závod udělal velké ho*no, na tento typ lidí jsem vysazený, klukům, co měli své zastoupení v první skupině tím samozřejmě nevyčítám nic, je to pochopitelné, že nebudou sjíždět své lidi, dělal bych to tak taky.

Přijíždíme pod Kasárny, kde jsem chtěl zaútočit a dojet si do první skupiny sám, ale jak jsem viděl, že už je máme na dostřel, tak jsem raději netrojčil, protože stejně bych si tam dovezl Svobodáka, což byl hlavní soupeř. Po cestě na Kasárny jsme sbírali lidi z první skupiny, která se taky očividně redukovala jednak tempem a náročností profilu. Při nájezdu do poslední zatáčky pod prémii na Kasárnách už první skupinku vidíme, ale ta se ne a ne vzdát. Odtáhnou celé Kasárny a brdky na vrcholu, které lemují hřeben a dostáváme se ke krásnému sjezdu po krásné cestě, kde nechám opět ůřadovat svůj speciál a získávám si opět náskok v zatáčkách, který se snažím využít k doskočení první skupiny, ale vždy připravený Svobodák je v mžiku za mým zadním kolem. Po sjezdu se dostáváme na hlavní cestu spojující Slovensko a Česko k hraničnímu přechodu Bumbálka, při nájezdu do kopce sjíždíme první skupinu a v ten moment pro nás začíná peklo. Už značně unavení po sjíždění chytáme i nespočet nástupů odpočatých lidí. Nejvíce řadí pan Svoboda, který za každou cenu chce jet sám, ale ataky vždy nějak pochytám sám. Jediní dva jedem na velkou, zbytek kvedlá ty své vajíčka na malou placku. No sláva jsme na vrcholu Bumbálky a je před náma dlouhý sjezd přes Bílou až k Šanci. No ale ono se naplno závodí i ze sjezdu, nástup opět střídá nástup, až před Bílou zůstáváme ve předu jen já, Petr Zahrádka a Svobodák. Ze zadu nás dojíždí osamoceny Vokr, tak přestávám střídat a čekám, až nás sjede, abych následně mohl opět střídat. Za Vokrem jede Novák, takže přestává střídat i Zahrada a čeká na Nováka, po jeho doskočení jsme my s BMC i s Alltrainingu v zastoupení po dvou lidech, tak přestává střídat Svobodák. Dostáváme se přes poslední občerstvovačku na cestu, která vede podél přehrady Šance a já začínám cítit, že není

něco v pořádku a dneska z toho nic nebude. Nedávám klasicky na sobě nic znát a ponechávám si pokerový výraz, který mám pořád

Ze zadu nás dojíždí Swačina s (nevím, jak se borec jmenuje) a začíná vše od začátku. Po trase kolem přehrady je několik prudkých, né nikterak dlouhých stoupání, tak jsem očekával ataky i tam, ale trasu už absolvujeme v poklidu a začínáme sjíždět zpět k hlavní silnici, která nás po pár km navádí pod poslední vrchol-Smrček. Tam už jsem věděl, že nastal můj čas a závod tam pro mě končí. Kluci si tam začali opět nastupovat a já si začal vystupovat. Jedu si svoje a jsem smířený se svým výsledkem.

Závod jsme nezvládli po taktické stránce tak ani pro nás jinak dopadnout nemohl. Sjíždím ze Smrčku a dole mě dojíždí Marian Hajzler a mladšas z Kolokrámu, tak jim dělám gregária a dovážím je až do cíle přes poslední dva brdky, kde sklídím velké poděkování za odtáhnutí. No prostě jsem se přesvědčil, že nejde na to jen mít, ale musí člověk mít i tým jinak se dostane do taktických her, kde ho i o třídu horší lidi dokážou porazit jen díky větší početnosti týmu.

D!ablo – TOUR se 66kou na zádech aneb blýskání na lepší časy

Kontrolní otázka na úvod: „Kdo jel Tour s číslem 66 na zádech?“ Ať už víte nebo ne, čtěte dál.

Po Rampušáku jsem začal opět jezdit na kole poněkud pravidelněji. V týdnu před Beskyd Tour jsem absolvoval i dva kratší, „přípravné“ závody, které ukázaly, že výkonnost stoupá.

Do Frenštátu jsem se tedy těšil s tím, že napravím nejen výkon z Rampušáka, ale i „procházku po dně“ jak jsem nazval loňského Beskyda.

Po ubytování v apartmá 33 jsem na registraci jel kolmo s Yettim a Mišutkou. Pořadatelé přiřazovali čísla podle dostavení se na registraci. Na dlouhé trase na mne “čekalo“ číslo 66!

Na večerní “tiskové” konferenci Vinohradských šlapek jsem zveřejnil výkonnostní cíl držet se ve skupině kolem Hanky Doležalové, RiCe a borců z CK Záluží. To jsem podpořil dvojitou večeří – pizza Diavolo a bryndzové halušky se slaninou.

Sobota nás přivítala ideálním cyklistickým počasím, polojasno, 17°C. Takže všechno v krátkém a pod dres noviny. Krátké rozjetí a pak do “balíku” na náměstí. Start se kvůli jízdniému řádu vlaků posunuje o 6 minut. Po krátkém zaváděcím úseku se vyrazilo svižně. Na rozdíl od Rampušáka se startuje pohromadě, to se neukázalo na Beskydu jako velký problém, protože mírně zvlněný terén a svižné tempo, nasazené čelem balíku, jej rychle natáhlo a vytvořily se přirozené skupiny, byť zpočátku bylo třeba si dát pozor na borce, co projíždějí zatáčku jak při formuli jedna – začnou zvnějšku, líznou krajnici ve vrcholu zatáčky a končí na vnější krajnici. To opravdu do balíku nepatří.

Na Beskydu je větší výzvou cíl krátké uprostřed závodících z dlouhé, doplněný na tomtéž místě společným bufetem – ale o tom později. Stávám se předmětem “třídění”, nijak to nehrotím, na nástupy přehnaně nereaguji. Dreamer a Kolíkáč zmizí s čelem. Za nimi Mišutka. Po chvíli se mi v dalším stoupaní začne vzdalovat Mirek Zbuzek. Kopce typu Pustevny či Kasárna to nejsou, ale k nadělení balíku to stačí. Hlavně čelo nezvolňuje, takže vše proběhne pouze jednou. Výborně. Postupně se tvoří asi 40-členná skupina. Tvoříme si vlastní závod. Zatím jsem nezaregistroval nikoho z mých dnešních cílů. I nadále se snažím jet úsporně, v kopci se spíš cedím dozadu tak, abych na horizontu nebyl bez kontaktu.

Skupina poměrně slušně spolupracuje, občas někomu chytnou saze a nastoupí, chce to zachovat klid a zase ho sjedeme. Projíždí se krásnými cestami mezi pastvinami. Šířka na

jedno auto, ale vesměs prima asfalt. Zpestřením je kratinká stojka v Hukvaldech i delší dvouschod ve Štramberku po projetí Kopřivnicí. Ten jedou všichni s respektem tak to, ani moc nebolí. Je to nádherný závod. Jsme tu mezi „svými“. Ve stoupáních bez problémů, rovinky pod kontrolou, V rychlých sjezdech se hodí i 11-ka vzadu, na tu mi to dnes nějak nepřehazuje, ladím lanko, čímž situaci spíš zhoršuji. Nakonec nacházím trik, shodit na malou, dát 11 a zpátky na velkou.

Prvním bufetem jen proletíme, obsluha je nepřipravena, vše je na stolech, nikdo nic nepodá, banán by se hodil, tak do sebe házím aspoň gel z kapsy. A už je tady 70.km a Frenštát. Začíná se stoupat směr Pustevny. Ti z krátké začnou jančit. Ve skupině registruji i Hanku Doležalovou, která se sem přihnala zezadu. Okamžitě se zvednutím kopce se mi začíná i vzdalovat, zachovávám klid a jedu si svoje. Postupně se začínám těm, co mne dole předjeli a ujeli zase blížit. 3 km před vrcholem Hanku dojíždím a jedeme spolu, nijak to nehrotím, před vrcholem trochu odskakuji.

Po přejetí cílové čáry krátké trasy mne málem sejme borec, co projel cílem, šlajfuje a jde se objímat s rodinou, další tvoří chumel a trousí se kolem bufetu, zastavovat nemá cenu, stejně bych se k jídlu a pití nedostal, ani tady se nepodávalo. Určitě by pomohlo odklonit ty z krátké aspoň do koridoru a občerstvovačku dát o kus dál. Takto je to dobrý happening pro ty, co dojeli krátkou, ale místo zvýšeného nebezpečí pro ty na dlouhé.

Následuje krásný dlouhý sjezd. V první zatáčce je šterk, snažíme se mu vyhnout a jedu až do šotolinové krajnice, uff. Vzpomínám na Romana Kreuzigera na Giru a daří se mi sjet skupinu 3 jezdců, dole na hlavní se pak dostávám až na číslo 6. Odbočka doleva, ještě pár kilometrů po rovině a začíná stoupaní na Solán. Stejný scénář. Kontrolovaný výkon, nejit do červených, zůstat na dostřel a ve sjezdu se docvaknout do větší skupinky. Na Solání podávali ionťák. Výborně, díky!

Ve sjezdu ze Soláně mjíme i sanitu, která, jak jsem dozvěděl v cíli, vezla Dreamera, který havaroval. Mně se daří opět pár jezdců dojet. Skupina se konsoliduje a už je tady stoupaní do Makova – Kasárna. Letos ho jedu v lepší pohodě než loni. Dole mi zase všichni ujedou, ale nahoře jsem v kontaktu. Na bufetu stavím, je potřeba naplnit bidony, kapsy banány a zhltnout kus melouna. Za bufetem se ještě musí kus vystoupat po rozbité cestě, to je tedy zákeřné. Nějak to vylámu.

Ve sjezdu se opět formuje skupina, která na sebe nabaluje další lidi na hlavní směr Bumbálka. Jsme na Slovensku, zezadu se opět dotahuje i Hanka. A v kopci zase začíná zlobit. Bumbálka je nekonečná, ale ve skupině to jde, nahoře jsem tam, kde mám být, ne že by to nebolelo, ale dalo se to vydržet. Dlouhý sjezd k přehradě je doplněn nabráním banánu na občerstvovače a krátkým „výšvihem“ na cestu kolem přehrady Šance. Na cestě poprvé neteče asfalt. Skupina jede celkem kompaktně, byť ne zcela rovnoměrně. Každou chvíli někdo nastoupí, ale vždy se to zase sjede. Měla by to být rovina, ale spíš se to vlní.

Pár kilometrů po hlavní a doleva na Smr(t)ček. Ten začíná stojkou. Začnu opět disciplinovaně, ale jak kopec trochu zvolní, dělám první dnešní chybu. Docvaknu si odejeté čelo a místo, abych se vrátil na normální tepy, pokračuji dál v „nástupu“. Jako bych nevěděl, že se ten kopec ještě jednou a na dlouho zvedne. Takže zvadnu a musím to sjíždět ve sjezdu a na rovině. Sjezd je oproti loňsku nějak lepší, nebo mi to prostě dneska lépe jde. Blížíme se k Frenštátu. Odbočka ke golfovému hřišti, vlny, vlny, vlny. Tady to bylo loni peklo. A je i letos. Skupina se trhá, zůstávám vzadu. Nepochopitelně přichází druhá a poslední dnešní chyba. V

jedné stojce nastoupím, docvaknu odjetou skupinu a pokračuji s tím, že už těm ostatním odjedeme. Po kilometru je jasné, že jim neodjedeme a já s nástupy dnes skončil, i jízdou ve skupině. Ze skupiny potupně odpadám, další dvě stojky jedu tak, abych nespádl z kola, i když slézt bych tedy chtěl.

Poslední 3 km jedu sám. Z kopce do kopce. Morál je pryč, totální vytuhnutí. V posledním stoupání mne dojíždí další 2 jezdci. Hmmm. Tak co teď. Na spurt už bohužel nemám, všechny síly jsem nechal v bezhlavých nástupech na Smrčku a u golfového hřiště. Ten závěr mě stál pravděpodobně umístění v top 100. Nu nevádí, stejně je to zlepšení. Cíl splněn, Varta Králův Dvůr i CK Záluží dojíždí za mnou. RiC také. Také další, co se mnou jeli na Mamutu a ujeli mi na Rampušáku. Nejlepší letošní výsledek v 53x11. Že by blýskání na lepší časy?

Celkově dobrý dojem ze závodu byl doplněn i horou špaget v cíli i večerní „tiskovkou“ Oranjes (CK Vinohradské šlapky) s rozbohem úspěchů a příležitostí ke zlepšení.

Dreamer – S celem na Pustevny a pak sanitkou smer nemocnice Vsetin

Jak asi vetsina vi, nebo tusi, na Beskydu jsem spadnul a skoncil v nemocnici. Hodne jsem premyslel jestli vubec nejaky report psat, ale nakonec proc ne, alespon to bude pouceni pro ostatni. Do Frenstatu jsem vyrazil v patek po praci, bohuzel sam autem, protoze muj letosni dvorni spolumaratonec Astral jel prozretelne na dovolenou k mori. Uz tohle jakoby byla predvest moznych komplikaci, na maratony kde se prespava jsem nikdy jeste sam nejel. Ale cestu jsem zvladl v pohode, ubytko kousek od cile take, dokonce i veceri ve Frenstate se slapkami, kde do me Misutka hustil ze ceka ode me TOP10, proste tak nejak jsem ve vzduchu citil ze team ode me ceka velky vykon, i to byla predzvest moznych komplikaci a melo me to varovat. Sobotni rano je jako vymetene, teplota akorat, v klidu se pripravim, nasnidam a jdu na start. Potkavam se s Kolikacem, davame rec, opet trochu hecovani jake se ode me cekaji vysledky. Je pravda ze Kolikac ted moc nejezdil takze ani necekam ze by se mnou dlouho udrzel, cyklistika je v tomto bohuzel neuprosna.

Start par minut po devate a uz se jede! Proti lonsku jsem poucen a tlacim se co nejvice dopredu coz se vyplaci, jsem kolem 50-60 mista a zahy se peloton v prvnich brdkach deli a razem koukam ze je nas tam kolem 50ti a za nami uz nikdo, to vse cca 10km po startu. Pak se jede docela pohoda, drzim se v druhe pulce a jsem se sebou spokojen, jak jsem se krasne udrzel v celnim baliku a i kdyz jsem obcas jel nadoraz, nebylo to o moc jine nez SUAC, atd. A toto uspokojeni bylo tretí a posledni varovani, protoze jsem se najednou citil jako profik co ma vse pod kontrolou a konecne se dostal tam kam chtel, tedy jezdit „v pohode“ spici s celem na maratonech!

A od te doby to se mnou zacalo jit z kopce, jak uz to tak byva, aneb zadny strom neroste do nebe. Jak byly ty brdky kolem Kozlovic, tak nevim kde presne to bylo, ale byl tam takovy uzky sjezd po nejake cyklostezce snad, kde se ten nas 50 clenny balik roztahl protoze se muselo sjizdet jeden po druhem. Pak nasledovala ostrá prava a hned dalsi kopec. Ja byl tak 45. Koralek a udelal jsem chybu jako pred rokem, v te zatacce do kopce jsem opet jako pred rokem spatne preradil a uz to bylo, koralky vepredu se spojily ale ja uz mel diru asi 20-30m. Zacal jsem to nastvane rvat na velkou, zklamany ze mi to ujelo a asi ujede uz tady a nee az na Pustevnach! Rval jsem cely ten kopec na velkou tusim ze 50x21 nebo 23m cili jsem byl prvni za balikem, par lidi jsem predjel, ale balik jsem nesjel a nahoru prijel v maximalni intenzite a

opet nastvany protoze balik mi samozrejme stale ujizdel. Nasledoval sjezd a rovnejsi usek, kde me dojel nekdo z Alltrainingu a jeli jsme ve dvou.

Pak prislo dalsi varovani, uz ctvrte pocitam spravne? Chytil jsem mensi krec do leveho lytka. Ja, který na krece nikdy netrpel, noo zajimave. Jedu chvili ve stoje, v sede to moc nejde. A bum, krece do praveho lytka. Hadam ze to byl nasledek toho rvani kopce na velkou. Mimochodem ty lytka me boli trochu jeste ted . No a zahy tu nasi dvojicku sjela asi 20 clenna skupina, coz jsem privital. Ale znate ten pocit, to byla dalsi ma chyba, kdyz mi ujel prvni balik a jeli jsme ve dvou, mel jsem vygumovano a rikal si ze to je prusvih, ze ted budu muset jet do cile ve 2 a to je nemozny! Obcas zapojit hlavu ve vypjatych momentech by to chtelo. Takze jedu ve skupine, krece nastesti ustoupily ale lytka jsou trochu zatazena. Snim konecne banan hodinu a pul po startu a zacnam pit, muj stav se lepsi.

Dojizdime indiana Pavla Kudu s kterym jsem jel Rampusaka tak si rikam super, jeste par kousku sjedeme z cela postupne, ona tahle skupina nakonec neni spatna. Kdybych to vedel, nehnal jsem tamten kopec na velkou jak idiot a setril sily, no ale forma byla, proc se setrit, ach jo. A svete div se, ve Frenstate sjizdime prvni balik, protoze tam byly zavory. Takze loni byly zavory 2x, letos jenom jednou. A razem jsem zpet ve hre a jak se ukaze i toto posledni varovani si neberu k srdci, protoze kdyz najedeme do Pusteven a ja vidim ze lidi jako P. Kuda nestaci uplnemu celu, misto abych se vykaslal na celo a uz si jel svoje, jedu opet na plny plyn a az nahoru se drzim na konci prvniho baliku dlouhe trasy, par lidi samozrejme odpada, ale ja to zvladam, jojo forma krasna a nebezpecna vec. Takze vysledek je, ze na poslednich 300m mi celo o 50m ujelo tim jak se tam spurtovalo jeste z kratke trasy (i kdyz uplne celo kratke asi uz bylo odjete), ja prijizdim nahoru a opet situace takova ze za mnou skoro nikdo, prede mnou par koralku a uplne celo uz o kus dal. No cekal jsem ze ted se tempo zvolni ale ouha, kdyz jedete kolem TOP15 na dlouhe trase, tak se jede furt! Z kopce me dava jeden clovek co jede fakt dobre a hned mam na nej diru 100m. Jednoho predjizdim i ja, ale proste nejsem tak zdatny sjezdar a preci jen tu trasu do detailu neznam.

No Pustevny jsem sjel jeste bezpecne, i kdyz zpetne vim ze ty serpentine na zacatku byly taky dost na hrane. Co je ale horsi, jsem opet sam, je krasny ze jsem jel krev na Pustevny a najel dejme tomu 3-4 minuty na skupinu za mnou, ale co s tim kdyz ted mam jetna Solan sam? Jedu tedy naplno an a rovince pred odbockou na Solan dojizdim toho rychlosjezdare. Solan jedeme nahoru spolu, pred nami dvojicka, o kus dal dalsi asi ctyrka, vim re tohle jsou lidi co jedou realne nekde kolem TOP10-15 dlouhe trasy. No dvojicku nakonec nesjedeme, na Solan prijizdim opet ve stavu ze jsem si daval naplno, beru vodu a iontak za jizdy a uz valime dolu. Muj kolega sjezdar se napije, 10vt si odpocine, zalehne a zacne mi zase ujizdet stejne jako z Pusteven. Tentokrat je ale Dreamer rozhodnut nenechat si ho ujet, za zadnou cenu! Za mnou nikdo, co bych delal pod Kasarnama sam? Jenze ten muj kolega je opravdu ve sjezdu nekde jinde a tak jsem frustrovane vidim jak se vzdaluje az ho pak uz nevidim. Zacnam resit ze to teda vzdam, protoze proste na nej nemam, ale v ten moment jsem si to jeste plne nepripustil. No a prichazi osudne misto, velka pravotociva zatacka, viz. Odkaz na google mapy pod reportem. Dle dat z Garmina tam mam rychlost 58kmh. Najizdim tam asi blbe, asi malo u stredu, ale proste brzdim, ale kolo mi odmita zatocit do prava a uz me to vynasi na svodidla. Pribrzdim jeste vic a sokovane zjistuju ze asi jako spadnu?? A taky ze jo, zadni kolo do smyku, samotne kotrmelce si samozrejme nepamatuju, jen jak to bouchne a lezim na zemi. Pri plnem vedomi, hned se zvedam, z cela mi zacina tect krev. No tak to je sila, ja se vyflakal na

Beskydu, co teď? Jak se dostanu do Prahy, kolo skončilo za svodidly nevidím ho ani v tom srazu, to bude na dve pulky nejspis.

Vytahuji kapesnick a prikladam si ho naranu na cele, jinak se hybat muzu. Sedim a cekam az neco pojede kolem nic lepsiho me nenapada. Projizdi auto, mavam, stavi, volaji zachranku, vytahuji mi kolo ze srazu. Jsem pri vedomi, zacina me bolet levy kotnik. Asi skoro az po 5min projizdi prvni skupina kolem 10 lidi. Jsem maximalne nastvany, proc jsem nesjel Solan v poklidu, nenajedl se nenapil a nepockal na ne? Proc proc proc? No dulezite je ze se se muzu hybat takze zlomene na prvni pohled nic. Lide mi vytahuji kolo z rokly, jeste jim rikam at vezmou i bidon i bryle, nechci tam nic nechat! Garmina nachazim pod svodidly na asfaltu, jeste ze tak, v te rokli bych ho asi tezko lovil. No kolo vypada docela v poradku, neni na dve pulky jak jsem myslel, tak apson ze tak ze nemusim brect v sanitce ze jsem si rozmlatil kolo. Sanitka prijizdi s policii, nakladaji me i s kolem, ikdyz moc se jim nechtelo, pry je to proti predpisum. Odvoz do Vsetina do nemocnice, kde mi asi 7 stehy sesiji ranu na cele v oblasti leveho spanku, pry byla docela oskliva a budu mit na pamatku jizvu. Ale doktori tam byli super a sestricce jsem se asi libil, protoze mi pak rikala ze se doktor snazil sesit to co nejlepe. Komplet rentgen tela, kotnik zaplatpanbuh zlomeny neni, ale otekl mi dost a pri doslapu boli, pohyblivost omezena, uvidime za par dni. Odreniny minimalni, leve koleno, levy kloub u jednoho prstu, jinak nic, lokty, zuby, vse ok, no asi stesti v nestesti! Pousti me tedy domu, hodny pan z penzionu pro me prijizdi, protoze se potrebuji dostat ze Vsetina do Frenstatu. V 18h odjizdim opet sam do Prahy, ve 22h prijizdim a jsem stastny ze jsem doma, uff! V nedeli rano jdu na prevaz cela, tak zatim zadna infekce a vse vypada na dobre ceste. Kotnik hodne otekly, leduju, mastickuju. Kolo necham zkontrolovat, ale snad na Canyonu jeste neco odjedu. Zhodnoceni: I kdyz mate formu a vykonnost na to jezdit cast maratonu s TOP10, nesmi clovek podlehnout sebeklamu a verit ze je vsemocny, porad je potreba pokora. Par dnu pred Beskydem jsem narazil na tento citat „Mistakes can usually be corrected later; the time that is lost in not making a decision can never be retrieved“. Prave jsem resil jestli ma cenu jet na Beskyda sam, jestli si nemam dat pauzu od zavodeni a tento citat mi pomohl v rozhodovani. Stejne tak pri zavode jsem udelal par rozhodnoti, ktera nakonec mohla dopadnout tak, ze uz by se pozdeji nedala napravit. No a to je asi tak vsechno, cyklisticke pouceni je, nesnazit se udrzet ve sjezdu vyrazne lepsiho sjezdare, zvlastne pokud tam krome vas dvou nikdo jiny neni a nejde tak sledovat stopu a styl prujezdu zatacky. A jestli a kdy sednu na kolo ted az tak moc neresim, asi nejak nekdy jo, zrovna jsem koukal na vcerejsi etapu z Tour, kde se Voight zase 2x smotal, tak nevim, padaji i profici, proc by nemohl spadnout i Dreamer nakonec.

Josef – Beskyde, Beskyde, kdo po tobě ide /jede/?

V letošní cyklistické sezóně jsem dal silničnímu Beskydu velkou prioritu. V tréninku jsem mydlil kopečky víc než kdy jindy a tajně jsem doufal ve vylepšení loňského času na krátké trati 2.48. Na blátivém a namáhavém Drásalovi jsem se cítil výborně, navíc jsme v sobotu 9. 7. dali s kamarády Luďkem, Jirkou a Vítou poctivých 115 km v Orlických horách s převýšením 2 000 metrů. Tam jsem si ty Šerlichy a ostatní krpály opravdu užil a cítil jsem formu jako hrom. Ještě v úterý lehký trénink na horáku po Hostýnkách a pak to přišlo. V noci na středu jsem nemohl spát, křeče v žaludku, trnutí nohou, oslabení. Ve středu ráno lékárna, nasazuju Wobenzym, ale vím, že na sobotu je to už pozdě. Prostě nějaká střevní viróza. Stav

je čím dál stejný, ne-li horší. Při opakovaných návštěvách soc. zařízení přehodnocuji své aktuální cyklistické cíle. Je to prostě - nevím, jak to slušně nazvat.

V sobotu v 5.15 hod do sebe bez chuti nasoukám svou pohankovou kaši s vločkami a za další půlhodinu nasedám k Ludškovi do auta. Jedeme na to, v mém věku se už závodí za každé situace.

Před půl osmou se prezentujeme a zatímco trpělivý Luděk čeká v autě, já testuji hotelové sociální zařízení. Přejíždíme vozem k místu startu, převlek, opět WC, krátké rozjetí a jde se na start. Začínají se objevovat další Šlapky, zdravíme se, přejem si dobrý závod bez karambolu a řadíme se. Před startem prohodíme pár slov s Ivčou, start a jedeme.

Od začátku pojmám závod méně agresivně než loni. Bolí mě stehna, což se mi nestává a necítím se nejlépe. Ivča jede jako k ohni a mojí prioritou je, aby mi neujela. Náš vláček se různě trhá a opět sjíždí, začíná se mi dobře dýchat, akorát ty nohy mám jak ze dřeva. V jednom táhlém kopci odjíždím a předjedu pár lidí, v dalších hrbolatých sjezdových pasážích mě zase sjedou. Ve stoupání na Hukvaldy ale odjedu a mydlím to sám. Je to už lepší, ale špice mojí kategorie je už asi hodně vpředu. Z úvah mě vytrhne Lacův hlásek: Pepíku, že ty jsi nám chtěl ujet. Doskočil mě Šlapkovský balík v režii Strejdy, Laca, Pedra atd. Na jednu stranu jsem rád, že si s nimi trochu dáchnu, když si ale uvědomím, že jedou dlouhou, trochu se stydím.

Balík, který hoši přivezli, je dosti početný. Stoupáme na Štramberk a začíná se to trhat. Doskakují ke Strejdovi na špici a za Štramberkem to pěkně mydlíme. Strejda táhne jako lokomotiva a dojíždíme vláček před námi /s jednou Šlapkou/, který já jsem sám dlouho stíhal. Laco si šmejdí chvíli vpředu, chvíli vzadu, zdá se, že má sil na rozdávání.

Po sjetí obou skupin ale nikdo nechce jet, tempo kleslo pod turistické hodnoty a je tu značka 500m bufet. Přemítám, budou či nebudou stavět. Staví všichni. Já nestavím, jedu dál. Chvilku jedu volněji, třeba nás pojede víc, když se nic neděje, pokračuju na samotku. Všimám si ale, že si vezu za sebou holku v bílém /Lenka Hellerová, pozdější vítězka žen 40+/. Tyto pasáže se mi jezdí vždy dobře. Přes Veřovice stále mírně do kopce a do kopce až do cíle. Tady mi už ve sjezdu nikdo neujede. Dostáváme se na dohled nějaké skupince před námi, vyzývám ženu k vystřídání, po několika km skočí na špici a pak už makáme společně. Před Frenštátem zas tahám, ale mám obavy ze zakufrování, tak ji radši pouštím. A pak už nahoru k Ráztoce. Oběma nám vrtá hlavou co s námi dnes udělají Pustevny. A opět slyším Lacovo štengrování. Šlapkovský vláček nás asi 1,5 km před hotelem dojel. Zůstal jsem vedle Strejdy na špici, vzpomínám si jenom na nějaké Lacovy řeči a pak to bylo velmi akční. Naproti parkovišti vyskočil z balíku Polák /Pijanowski/, který byl celou trať schovaný a za ním ta Lenka Hellerová. Jel jsem za nimi. Polák to valil jako o život, naštěstí asi po 300 metrech zvadl a já jsem si ho svým tempem doskočil. Ta holka se za mnou držela jako klíště. Polák zkoušel asi 2 kilometry nástupy a já jsem si ho vždy doskočil. Předjížděli jsme fest a bylo to místy o hubu. Cesta jako brambořiště, shora jeli ti, co už odzávodili. Za studánkou to vypadalo, že už má Polák dost, ale na metě 500 metrů mi odjel a už jsem ho nestíhal a dojel si svým tempem do cíle. Lenka Hellerová pár vteřin za mnou, za další 3 minuty Ivča a celý Šlapkovský balík. Je to paradoxní, ale od úterního večera se cítím nejlépe teď.

A nyní strohé údaje. Můj čas 3.03.51 byl přesně o 15 minut horší, než ten loňský, který by mi byl letos stačil na 1. místo v kategorii. Letos to byl pouze 5.flek. Ten pomalý začátek byl prostě znát.

Na druhou stranu oceňuji svezení se Šlapkovským balíkem, které mi umožnilo zregenerovat své poněkud chabé síly.

Pro příští rok vážně uvažuji o startu na dlouhé trati se Strejdovou partou. V tom závětrí se dá pošetřit hodně sil, těch stoupání bych se nebál. Pouze ty sjezdy neumím jako vy. A už se to nejspíš nenaučím.

Kolíkáč – Desátý Beskyd - unplugged

Na letošního Beskyda jsem vyrazil v očekávání velkého průšvihů, snad jen neporušit tradici a svůj jubilejní desátý ročník v řadě objet se ctí, to byl jediný můj motiv leštit kolo a mazat řetěz. A samozřejmě ta orange parta, která posouvá maratónské víkendy o level výše. 14 dní bez kola a stále mírně zahleněné dutiny nedávaly moc nadějí na slušný čas, takže zkoušet zopakovat rok 2010, kdy jsme to s Dreamerem v tropickém vedru zajeli na jistotu a dali za 6:30, to byl časový plán.

Cesta do Frenu rychle utekla díky Atamanově spolujízdě a intr už nás vítal svojí otevřenou náručí. RiCovci, CK Záluží, Mišutka, Diablo, Yetti a pak další a další Šlapky, večerní tiskovka měla grády, kdo už jel Kasárna, Smrček, tak barvitě vyprávěl, co nás v sobotu čeká.

Ráno startů jako blázen, s Atamanem si to prožíváme na oněch místech, počasí se vycajchovalo, cyklistický ideál, letos se na něj prostě nemůžeme vymlouvat. A hned po startu pěkná sodovka, jedou se kule a to je dobře, žádné špunty a smrad ze seškvařených špalků, hned první magnety pěkně zhurta, hlídám si své výkonnostní soupeře, hlava samozřejmě zapoměla na zdravotní problémy a furt věří, že se udrží lidí, se kterými jsem jel třeba Rampa nebo Sudety. Je tu Jirus, to je už druhým rokem jistota, že s ním by se to mělo dát objet. Ale překvapivě i Mišutka, který hned dodává týmového povzbuzení. Čelo i s Dreamerem nám ujelo, ale jsme v hodně velkém chumlu, brdky zatím vcelku stíhám přejet, horší je to na rovinách či ve sjezdech, nějak nejsem schopen se správně zabudovat a furt vlaju na ocase. A hele doskočil si nás i Mirek, tak toho už nesmím pustit, za Mniší se gumujeme bok po boku do prvního delšího brdku, aby jsme do magnetu mezi domy v Hukvaldech najeli společně, náš balík je už pěkně natažený, ale stále je šance se tam vrátit, kapitán ze Záluží ale svěšuje nohy, já se nerozumně znovu práším, přeci mi Mišutka nemůže ujet. A znovu do plných, brdek za brdkem, Mišutka na dostřel, pomalu stahuji ztrátu a před Kopřivnicí jsem zpět, uff, tak teď zregenerovat, ale ono to nejde, safra dávám si jako zvíře i v závětrí.

Poprvé se stíhám napít, kdyby tady bylo poblíž zrcadlo, tak bych se nechtěl vidět, cítím, že jsem rudej jako rak, strhané rysy, toto je opravdu hezká sobotní zábava. Za chvíli tu bude Štramberk, zkouším se narvat do předních pozic balíku, ale nejsem schopen udržet svoje místo, registruji i Czendu a Štramberk je tu! Tak teď nebo nikdy, kopec se mi ale jede vcelku dobře, Mišutka na dohled, mělo by to klapnout. Překulili jsme se přes horizont, ale žádný odpočinek se nekoná, hezky zase do plných, sjezd se musí šlapat, přelítnout koleje a zase mám díru, no do háje! A zase ze sedla a zase špurtovat. Jsem docela na kaši a najednou cvak. Proč ty woe nespíš nohy? Čeká Tě dalších prasáckých 140km a takhle to nemůžeš vydržet. Prostě dnes na Mišutku, Jiruse a spol. nemáš no! Je třeba udělat papááá a hezky zčistajasna si vystoupit. Jééé to je úleva, nemusím šlapat, najednou je ta cyklistika tak krásná. Sám samotinký, na bufetu si chytnu banánek a výletním tempem pokračuji dál. Stále se otáčím, kdo přilítne zezadu, je to pěkných 5 minut, kdy nejede nikdo! Hmm, slušná díra

Nejdříve přijede osamocený borec, skáču mu do háku, po chvíli se otáčím a už vidím mnohačetnou grupu, a tak si vystupuji a nechám se spolknout. A hele Mirek, Czenda, Kajman, jo tady bude taky pěkně veselo. Domrskáme to do Trojanovic a začíná první vážnější zkouška na Pustevny. Už jsem se docela srovnal a začínáme s Mirkem jet naše tradiční maratónské tempo, i když chvílemi Mirek trochu ztrácí, v závěru Pusteven už tvrdí muziku a mám co dělat, abych tam zůstal s ním. Zastavujeme na bufetu, po chvíli doráží Kajman, ještě nás povzbuzuje do dalších kilometrů, on už si užívá slastného cíle. No docela mu dnes závidím. Mirek hlásí teplotu pod 15 stupňů, takže rychle se sbalit do vajíčka a sletět do údolí, kde se zcukneme asi do 8 lidí, pod Soláň se párkrát protočíme a již můžeme zase drásat další kopec. Docela se jede a začíná se mi i zvedat nálada, třeba někde za zatáčkou by se Mišutka mohl zjevit. Ale ve sjezdu do Karlovic zatrne, sanitka, policie a jen zahlédnu kolo Canyon a v hlavě bleskne myšlenka: Dreamer ... (nakonec to byl on, ale vše naštěstí dobře dopadlo). Z Karlovic pod Kasárna se znovu pěkně protočíme, je tu s námi nějaký nadějný junior, který měl defekt a má velkou bláhovou snahu si ještě dojet čelo. Ona to moc rovina není, stále se to mírně zvedá a už je to tu, první ostrá zatáčka, s Mirkem začínáme parkovat a pro mě přichází další kritický úsek. Do pravého stehna se začíná zakusovat křeč, nemůžu točit lehké převody, ze sedla drtím těžší převod než bych si přál, aby se křeč nezakousla úplně. Naštěstí Mirek taky prožívá slabou chvíli a jedu mu za zadkem, pěkně mě to vytáčí, tady už mě nikdo nikdy neuvidí! Tak Kasárna nás zase pěkně dostaly, dostali jsem pořádný časový zásek.

Na bufetu doplnit bidon, dát banán do kapsy a přisát se do formující se grupy, teď to bude potřeba. Grupa ještě dává močící pauzu, já raději rychle do sjezdu na prvním místě, ať si to můžu v klidu projet. Začínáme stoupat na Bumbálku, tady jsem většinou každý rok na odstřel a nejinak je tomu i letos. Cpu do sebe gel a piluji těžší převody, jen aby křeč znovu nepřišla. O přijatelné tempo se stará Mirek, je to kamarád a tak až překvapivě v pohodě se vydrásáme znovu do výšky nad 800 metrů nad mořem. Je to dobré, díky spolupracující grupě nabíráme pěknou cestovní rychlost, na bufetu v Bílé ještě naposledy stavíme na rychlé doplnění suplementů a vjíždíme na rozbitý úsek okolo přehrady. Díky Anticrampům se křeč uklidnila, safryš, ještě vydržet Smrček, údajně na stopkách taky věští vylepšení času z minulého roku, no ještě tak zakousnout Mišutku a on by ten Beskyd dopadl vlastně dobře.

Chacháááá, to by ale nesměl být pro mě (pokolikáté již??) ten Smrček takový zabiják! Křeč je tu znovu, Mirek si nastupuje a odjíždí celé grupě, ano, je to tak, jak jsme si to představoval v těch nejčernějších snech. On mě snad ještě řízne kapitán, no to se kluci ze Záluží zase jednou pomějou! Nedá se nic dělat, vystupuji si a bojuji jen se svými křečemi a Smrčkem. Je to jen transfér do cíle, soupeři jsou mi ukradení ... sice na vrcholu Smrčku jsem na dohled skupině, ale po sjezdu je tu jen jeden, celá grupa ulítla. Po chvíli míváme v Cancelarre zatáčku sbírajícího se borce, který nás pak ještě trochu opticky potáhne, prďák k Maraláku, U-turn a magnet do cíle, letos dokonce na velkou, to už je labutí píseň letošního Beskyda.

Mišutka v cíli o 6 minut dříve, jel od Kasáren povětšinu sám, prostě musím vyseknout poklonu, zajel jsi to Petře parádně a myslím, že jsme všichni moc rádi, že hájíš orange barvy!

Mišutka – Beskyd Tour - můj vrchol sezony

Po nepovedeném třetím dílu maratonské serie Rampušák jsem se k čtvrtému pokračování v Beskydech díval se strachem a obavama. Trenink jen do práce po rovině, kopce žádné a

závody na UACu a Masters připomínaly spíš letecký dný amerických F16. Stejně asi jako většina jsem si i já určil nějaké cíle a vrchol. Cíl v mém případě je objet celou maratonskou serií a vrcholný závod jsem měl jet v nádherném prostředí Beskyd.

Do Frenštátu pod Radhoštěm vyrazím kolem pátečního poledne a po přibrzdění na předměstí Vídně, kde jsem nabral Yettiho se kolem 16:00 hlásím v Ráztoce půvabným slečnám k prezentaci. Pak rychle něco nakoupit, ubytovat a kolem 19:00 zodpověď pár dotazu na tiskové konferenci ve Staré Škole.

Sobota ráno, moc jsem se nevyspal. Mám strašný start'ák. Tak nervozní jsem dlouho nebyl. Na startu zjišťuji, že mám slušně prodřený zadní plášť, to mi na klidu taky nepřidává.

Start jako loni v 9:06, kvůli vlaku. Po výjezdu na hlavní se hned jedou slušné kule. Startujeme společně s krátkou, tak cíl pro první část je dovez se pod Pustevny s balíkem a průměrem 35km/h. V celku v pohodě se držím v jedné skupince, ve které so občas objeví i Kolikáč. První vážný problém mám ve sjezdu na ouzské silnici, před Kopřivnicí, kde děda s fabii způsobil, že skáču i s kolem do škarpy, abych se vyhnul narazu do ležícího borce. Následnou díru v balíku stahuji blaznivou jízdou, zakončenou sjezdem ala Nibali, kdy jsem letěl 78 km/h. Před Štramberkem se přizene Kolikáč a huláká, že tohle všechno se nám vrátí. Je na vidět, že si musel hodně hrabnou, aby se dotáhl také do balíku. Ve Štramberku se do kopce jede brutal a za ním už Kolíkače nevidím. Nasledně sjíždíme ještě nějakou grupu a tak pod Pustevny přijíždíme v grupě cca 40 lidí a průměrem 37km/h. Jestli je cyklistka opravdu spravedlivá, jak tvrdí jeden spisovatel, tak zde musím odpadnout. Není prostě natrénováno. Dávám 52x19 a ženu se balíkem vpřed, po první ostré zatáčce dávám malou a točím. Stále se posouvám vpřed. Na vrchol ještě pár jedinců беру a protože téměř všichni měli modrá čísla, tak parkuji před bufetem, kde si rázně odsunu jednoho modráka se slovy, že já ještě pokačuju a беру jont'ák. Sjezd do Prostřední Bečvy jedu ve dvojici s jedním borcem z Trenuj Chytře. Před hlavní ná dojíždí další a tak se na Solaň vydáváme v grupě cca 10 lidí. Kopec se jede v klidném tempu. Během stoupaní si všímám, že tu všichni mají doprovod a tankují plné bidony. Po zjištění, že na vrcholu je občerstvovačka si kilometr před vrcholem přišlápnu a jedu šrot, abych měl čas si doplnit bidon a balík mi ve sjezdu neujel. Bohužel naskok jsem nevytvořil dostatečný a všichni mi ze sjezdu ujíždí. Do toho ještě v jedné zatáčce stojí favorit a měl jsem co dělat, abych se mu vyhnul a zároveň netrefil proti jedoucí felicii. Ještě jsem na poslední chvíli zahlédl sedícího cyklistu. Ano byl to nejspíš smolař dne Dreamer.

Do Velkých Karlovic se přizenu a v dalce vidím dva jedince. Fouká dobře vítr, tak roztáčím velkou pilu, ale odstup je furt stejný. Ohlednu se za sebe, jestli se někdo neřítí, ale nikdo. V tento moment jsem si porvé řekl další slavný výrok jednoho borce z loňského Krušnotonu „Žádné třeba, žádné kdyby“. Od této chvíle nebudu spoléhat, že se třeba někdo přiřítí a pomůže. Od této chvíle jedu svoji časovku a už se neohlížím. Kasárna, to je slušný hnus. Vidím, že grupu před sebou stahuji. Dost trpím, ale vidina, že alespoň část docvaknu mi nedovolí svésit nohy. Bohužel na vrcholu je silnice dost rozbitá a jsou tu příšerné pave na kterých neumím. Na bufetu stavím a ženu se do Makova. Bumbálka mi přijde po to všem jako lehce nakloněná rovina. Když jsem byl asi v polovině a díval se po pravé straně do údolí, tak vidím dvojiku. Jeden borec, co táhne Lenku Sýkorovou. Jedu si ale stále svý. Sjezd do Bílé je v pohodě a před čtvrtou občerstvovačkou mne docvakávají. Borec slušně tahá, tak nestřídám. Sbíráme ještě jednoho a společně přijíždíme pod Smrček. Tu první ostrou část jedeme ještě pohromadě, pak přitlačím a odjíždím. Sjezd na rozbité silnici jedu s respektem, protože se

nechci smotat pár kilometrů před cílem. Jedu 55km/h. Po nájezdu na hlavní zjišťuji, že Sýkorová s jedním tím borcem jsou už opět vedle mne. Ti jeli slušného Nibaliho v těch dírách. Dva kilometry před cílem odpadá borec a tak jedeme do cíle se Sýkorovou společně a nechávám ji vyhrát.

V cíli je po chvílce Míra Zbuzek a Kolikáč. Přijímáme gratulace od Rainyho, Čmeldy, Šneka Jana. Společně se plácáme po ramenou, protože čas ukazuje, že hranice 6:30 padla. Jedeme na hotel a pak Rainyho autem zpět do prostoru cíle, kde právě finišuje Ataman s Kvitem. Taky jsou spojeni. Nejdojemnější byl ovšem příjezd Skupiny A. Hlavně Laco zářil jak slunéčko. Celkově to byl nádherný víkend zakončený parádní tiskovkou a s parádní partou.

Svůj vrchol sezony musím hodnotit kladně. Čas 6:07:39 je něco o čem se mi ani nesnilo. Samozřejmě mohlo to být lepší, nebýt kiksů na Soláni. Několikrát jsem si musel vyslechnout, že jsem borec, když jsem porazil Kolikáče, ale vždyť byl po nemoci. Je ale pravda, co řekl Pavlík Kvitu a hotelu. „Před rokem si jezdil s kolegou v teniskách a teď porazíš Kolikáče. No pokrok jsem nepatrný za ten rok udělal. Dokonce se dá i změřit oproti loňsku. Je to přesně 2:13:00

Mirek – Asi můj nejlépe zajetý Beskyd

Na startu včas, ale většina se sprostě nacpala před startovní bránu, takže po startu jsem až tak kolem 200 místa, jede se šrot, balík po pár kilometrech potrháný. Dává se nás dohromady asi 40, je tu Kolikáč, Jirka Zárybnický, ale jede se fest, po 20km průměr 40km/h. V jednom úzkém sjezdu proti auto, jeden člověk tam lehnul, takže skoro zastavujeme, v následném brdku se snažím dojet zpátky, ale ve sjezdu mi to zase odjíždí, v Hukvaledch už na to kašlu a čekám na další skupinu. Jsem KO, po 32km máme průměr 37,5km/h. V další skupině se snažím dát dohromady před Pustevnama, dojíždíme Kolikáče. Frenštát, 62km, 1:45 a máme průměr přes 35km/h. Pustevny se mi jedou docela dobře, první půlku za Kolikáčem, druhou už vedle něj a nahoře jsme za 2:27. Soláň dáváme bez problémů, ve sjezdu do Velkých Karlovic sanitka a policajti, až v cíli se dozvídám, že v ní už ležel Dreamer. Rovinku (ono je to spíš 2% stoupání) pod Kasárna jedeme svižně v osmi lidech a poctivě se střídá. Na začátku kopce odpadám, tyhle stojky mi vůbec nesedí, Kolikáč kolem mě občas chytne křeč, takže jedeme podobnou rychlostí. Nahoře na bufetu se našťestí přisáváme zpátky do původní skupinky, takže po sjezdu do Makova další táhlé stoupání na Bumbálku jedeme společně. Většinu kopce jedu na špici a radši opatrně, našťestí si dopředu nevlezl nějaký šílenec a nejel ten kopec dvacítkou, toho jsem se bál. Sjezd k přehradě letíme, střídá se pravidelně, kolem přehrady se taky jede slušně. Kolikáč tam v jednu chvíli odskakuje, chvíli to kotvím na čele a pak si ho zkusím doskočit, ale že bysme ostatním odjeli, to je utopie, za chvíli nás mají. Závěrečný kopec na Smrček se cítím dobře, jedu tempo a ujíždím asi o 200m, závěr ale když se to znovu pořádně zvedlo, tak to už melu z posledního, jeden mě dojel ještě v kopci a pár ostatních ve sjezdu. Do závěrečných 10km najíždíme ve dvojicích, prudké brdky hodně bolí, v jednom sjezdu se tam ještě někdo vyválel a do posledních 1,5km najíždíme v pěti. Do kopce jdu na špici a jedu šrot, dva jsme odpárali, Příbramák mě ale dal ve sjezdu a už jsem ho do cíle nedojel, ze skupiny tedy druhý. Kolikáč bohužel zůstal na Smrčku, škoda, přál jsem si dojezd společně, no ale je po nemoci, kdyby byl OK, tak určitě dojel 20 minut předemnou s Jirkou Zárybnickým. Celkově 82.místo z 211 lidí, čas 6:11, ztráta na prvního těsně pod

hodinu. Asi můj nejlépe zajetý Beskyd, naštěstí bylo super počasí, v tradičním vedru by to asi vypadalo úplně jinak.

Strejda – Nečekaný vrchol sezony

Po Rampušakovi jsem cítil potřebu provést malý restart. Tak přišel týden relativního odpocinku a pak týden, kdy jsem jezdil vyhradně ZDV, ale v kopcích. Ale co v kopcích, byly to nefalšované hory (Dachstein a Taury). A tak týden před Beskydami už to bylo lepší, a cítil jsem se celkem klidně a vyrovnaně a žádný nekonečný kopec už mne nemohl vyvest z míry. Letos to poprvé jedu zavodně (Honza to jet nechce, o nikom jiném, komu bych mohl dělat domestik, neznám).

V týdnu konverzuji s Lacem po ICQ, stezuje se, že je na tom mizerně, slabý, a všeho mu bolí a je na dne nejen s psychikou ale i po fyzické stránce. Hodnotím to velmi pozitivně, pac vim, že pokud se Laco postaví na start plný nadšení – tak mu to dojde velmi rychle. Vůbec nemám tušení, kdo se k nám do skupiny A připojí, průběh diskuzí je nějaký vlnitý, jen nová posila Schneck je jistota. Ale podstatný to není, vim že i v této sestavě to zvládneme. Tady je důležitá vzájemná důvěra. Kdo nejede s námi, ten pro nás stává soupeřem, vid, Laco?

Na startu se cítím, jako ve velké rodině. Nějak za těch 10 let zavodění na silnici jsem získal tolik známých, že ani nestačím odpovídat na pozdravy ze všech stran. A co je tu slápek!!!

Stavíme se suverénně úplně dozadu, jsme přesně skupina A, a nemáme důvod se michtat mezi zavodníky. Navíc lidi je houf, a pády nepotřebujeme. Hlásí se k nám Kamion. Nu to je radost! Ve třech už to bude pohodicka.

Cca minutu a půl po startu projedeme koberec a už se to může začít pomalu rozjíždět. Balík se kolem nás formuje docela slušný, jedeme přesně podle plánu v klidu. Máme tu zname tvare: otec a syn Polnarovy. S oběma jsem už jezdil, přeji radi by jeli s námi. Ale zřejmě takovou důvěru v nás nemají, takže docela často nám odjíždějí a vnášejí zmatek, a abychom nezkazili tempo, raději se s nimi přestávám počítat. Schneck dneska není ve své kůži, a drží se vzadu. S Lacem a Kamionem zatím bohatě vystačíme. Kupodivu za chvíli dojedeme Pedra, ale taky ho rychle ztratíme. Na úzké klikatě silnice mne z cesty vytlačuje auto. Nic se nestalo, jen jsem chvíli jel po sterku a trávě. Byla to ale jediná kaňka dneska. Vepředu vidíme Josefa. Ale jede téměř stejně rychle, jako my, přestože jede sám. Trvá nám to aspoň 20 minut, než tu 200 metrovou skvirku ztahneme. Je to prostě borec! Ale pak už na chvíli jde do haku.

Na prvním bufetu Laco má nějaký zasek, čekáme na něj, balík nám přechá, ale dojedí nás Pedro. Jsme jen 4, Laco, Pedro, Kamion a já, silnice je pěkná a přehledná, a tak navrhuji cvičně zkusit kolotoc. Nenene!!!! V zadním případě!!! A začínáme to pěkně točit. Rychlost nám stoupne, a ve Frenstatu jsme zpátky v balíku. Jem pěkně rozjetý, jdu na spící a udávám tempo až k Razoce, zase sjedeme Josefa v úniku.

A pak přichází první vážný kopec, Pustevny. Jedeme v klidu, rozvrch je standardní: vepředu Pedro a já, Laco kousek za námi, Kamion ještě kousek vzadu. Josef – bojovník telem a duší, vyrazí dopředu bojovat o každou vteřinu. Dojedeme Fenixe, ale už není schopná se nás chytit, a po krátké zdvořilé konverzaci s Lacem odpadává. Na vrcholu Kamion má cca minutový zasek, ale to nic, ve sjezdu na něj čekáme a jsme zase 4.

Ve stoupaní na Solaň před sebou vidíme Slapku. Hadam to na Quita. Pedro přeji ne, je spíše široký, než dlouhý. Nu jo, to já jsem krátkozraký a proto jsem hned nepoznal Yettiho. Ve

sjezdu zase chvíli čekáme na Kamiona, ale když už ta doba překračuje unosnou mez, jedeme dál (později se ukázalo, že zastavili ho policisté, protože fotili místo pádu nějakého závodníka). Blíží se obávaná Kasárna. Boli to, ale zvládneme to. Ani Laco nemá nějak velký zásek dneska. Zvěda se mu nalada, začíná se svými typickými zerty. Však Yettiho ztratíme. Holt vymluvy na koleno se neuznávají, od začátku jet s námi nechtěl, dneska mu to nevyslo.

Zbytek trasy už byl převážně v režii Pedra. Je radost se dívat, jak tenhle chlap slape. Kulatě, lehce, ekonomicky, na velkou kadenci, a jde mu to čím dál, tím lépe. Jen tak, mezi recí se ho ptám, zda by nejel s námi taky Tatry. Nu, nevyloučil to. :)

Bumbalka – hračička.

Prujezd kolem prehrady – musí se opatrně, v zátočkách je všude sterka.

Smrček – nějaký nekonečný, ale i ten máme za sebou.

Dojezd – naprostá prasárna. Od Smrčka do cíle jsme se nastoupali na těch brdkách ještě 250 m (jako na Smrčku samotném). Ale to mají všechny stejně těžké. My to dokonce máme jednodušší, protože nemusíme v těch úzkých silnicích se spoustou zatáček zavodit.

Finiš má standardní průběh: narovnaváme se do lajny, poradně jecíme, a on koberec nějak rozhodne, kdo z nás zvítězil. Pocit je velmi blízko euforickému. Chtěl jsem to dát pod 8 hodin, nakonec vyšlo 7:33 (ačkoli časomíra nám neznámo proč ukázala skoro o půlminuty víc).

Na závěr: hlavní srůjce taveho úspěchu podle mne byli vynikající počasí a Pedro ve skupině. Spolubojovníkům moc děkuji za krásný pozitek.

OKOLO TATER

D'ablo – Aqua Tour

Je něco málo před 10 hodinou ránní a já jakožto člen doprovodu cyklistického týmu Vinohradské šlapky sedím ve voze a vyrážíme směr Štrbské Pleso, abychom měli náskok před polem závodníků. Poměrně dost prší, nikdo z místních, ani turistů by psa nevyhnal, cyklistických šílenců jsme však na startu ve Starém Smokovci viděli dost.

Chvilími je mlha, že je vidět maximálně 10 až 15 metrů před sebe. Teplota se pohybuje kolem 11 stupňů. V uších mi zní hláška Laca, Vinohradské šlapky z Popradu: "Vitajte v Tatranskem létu, však áno". Obdivuji všechny, kdo se v tomto počasí postavili na start a jsem rád, že jsem v doprovodném voze.

Okolo čtvrt na 11 dorážíme na vrchol prvního stoupání – Štrbské Pleso. Loni zde byly hojné zástupy fanoušků a doprovodných vozů, avšak letos jsou tu díky počasí pouze dva týmové doprovodné vozy, z toho jeden náš. Za pár minut doráží vedoucí skupinka závodníků, čítající tři jezdce, kterou se snaží jeden jezdec doskočit. O pár vteřin později nás míjí první větší skupina startovního pole. Bystříme, jestli se někdo z našeho týmu drží v této skupině, a podle předpokladů jeden dres našich barev vidíme – je to Kapr. Pár desítek metrů za touto skupinou bojuje další náš jezdec Mišutka. Poté projíždí několik menších skupinek a jednotlivců, kterým se nepodařilo zachytit čelo. Přibližně minutu po hlavní skupině doráží další velmi početná skupina, v níž máme hned dva naše zástupce, Kolíkáče s Diablen, kteří se prezentují na špičce této skupiny. Rozhodujeme se počkat i na zbytek našeho týmu, abychom je podpořili. Střejda a spol. doráží zanedlouho a v čistě šlapkovské, již legendární skupině A zdolávají vrchol prvního stoupání.

V tuto chvíli čeká doprovodný vůz velmi těžký úsek, kdy se v téměř 20 km sjezdu budeme proplétat polem závodníků a doprovodných vozů, abychom se dostali na ideální pozici poblíž našich jezdců. Opravdu nic příjemného. Musíte být pořád v pozoru na namoklé silnici a mezi rychle jedoucími závodníky. Kousek pod kopcem se nám daří dojet skupinu, ve které se pohybují již tři naši jezdci, Kolíkáč, Diablo a Mišutka, který už v tuto chvíli na skupinu lehce ztrácí a snaží se jí zuby nehty udržet. Sledujeme dění ve skupině a chvíli ji následujeme. Kapr stíhá čelo závodu. Jede se na poměrně frekventované silniční komunikaci, a to nám nijak neulehčuje naší jízdu za balíkem, jelikož za námi se tvoří velmi dlouhá kolona netrpělivých řidičů, kteří mnohdy provádějí nepochopitelně riskantní předjíždějící manévry. Po chvíli se tedy rozhodujeme skupinu předjet a počkat na ni o kus dál.

Děšť se trochu zmírnil, teplota lehce stoupla na něco okolo 15 stupňů. Pole jezdců minulo město Liptovský Mikuláš a pokračuje dál údolím směrem k dalšímu stoupání. Jede se po rovině, ale jízdu znepríjemňuje protivítr. V těchto chvílích velmi početná skupina, včetně našich dvou jezdců (Mišutka se kolem čtyřicátého kilometru zařadil o skupinu zpět) nepochopitelně zabočuje k Aquaparku Tatralandia. Po závodě nám naši zástupci potvrdili, že tam čelo skupiny zatočilo za jedním z doprovodných vozidel, jehož navigátor zcela selhal. Pohoda prázdninového výletu do Aquaparku skončila ve chvíli, kdy u vstupní brány chtěli po jezdcích vstupné. Peloton se tedy obrátil a po pár minuách se vrátil zpět na trasu. Posádka doprovodného vozidla měla dost rozumu na to, aby ji už nikdo ze skupiny neviděl ;-).

Za několik desítek minut skupina doráží na úpatí nejdelšího stoupání dnešního závodu – Huty. Zde dochází k dělení balíku. Kolíkáč kontroluje špici a naopak Diablo, který úřadoval především ve sjezdu a posléze na rovině, parkuje o skupinku dále. Těsně před vrcholem a prvním bufetem je mezi nimi rozdíl přibližně 2 minuty. Po přejezdu sedla se závod posouvá do fáze „nahoru, dolů“. Profil trati připomíná dobře nabroušenou pilu.

Kolíkáč se zuby nehty drží své skupinky a prohazuje vtípky se členy doprovodného vozu. Diablo jede mlčky o skupinku dál se ztrátou přibližně 2 a půl minuty. Při nástupech na začátku stoupání se zdá, že lehce ztrácí, ale v průběhu stoupání se pravidelně vrací zpět, často po „důrazné domluvě manažerky“ z doprovodného vozu. Výraznou část času naše doprovodné vozidlo strávilo cestami mezi Kolíkáčovou a Diablovou skupinou. Kapr se stále drží na špici závodního pole.

Úsměv na tváři jsme měli ve vesnici Hladovka, lepší název pro místo bufetu se dá jen těžko najít.. Tato vesnice je postavená v “prvním schodu“ dlouhého kopce, všichni naši borci si s ním poradili bez problémů. Po Hladovce přichází sjezd do Polska. V tuto chvíli mají jezdci za sebou přibližně 120 kilometrů. V Polsku je organizace a zabezpečení závodů úplně jiná liga. Na každé křižovatce stojí policisté nebo hasiči a nekompromisně uzpůsobují provoz potřebám závodu. Navíc stojí i podél trati, kde pouze kontrolují bezproblémový průběh. Dalším velmi pozitivním faktem je, že před většinou větších skupinek jede policista na dobře osvětlené motorce. Jedna věc je ale stejná i v Polsku– stále velmi hustě prší.

Bereme od Kolíkáče bidon, doplňujeme ho a pohotově mu jej vracíme. Mezi Kolíkáčovou a Diablovou skupinou je něco kolem tří minut. Kapr je stále v čelní skupině. Po klidnějším, asi 20-kilometrovém úseku přichází horské centrum v Zakopanem. Jestli si někdo dosud nevěšiml polské skvělé organizace, tak v Zakopanem mu to nemohlo uniknout. Trasa se linula krásnými uličkami Zakopaneho, chvílkami to připomínalo závod Formule 1 v Monaku. Všude plno policistů a hasičů, kteří výtečně zajistili bezproblémový průjezd celým městem.

Jedinečný moment se cyklistům naskytl při průjezdu ulicí, mířící k mistrovskému skokanskému můstku.

Za Zakopaným Kapr odpadá z vedoucí skupiny, Kolíkáč a Diablo jsou ve svých skupinkách pevně zabudováni a Mišutka táhne skupinu kousek za Diablem. Skupina A si standardně drží své strojové tempo o něco zpět. Po dvou nepříjemných stoupání, které naši jezdci zvládají ve svých balících se pole závodníků vrací zpět na Slovensko.

Po několika kilometrech přichází delší stoupání na Prislop, kde je třetí a poslední bufet. Kolíkáčovi se stále daří udržet ve své skupině, která už ovšem čítá pouze tři jezdce. Na bufetu musí trochu zdálky zorganizovat obsluhu bufetu, aby dostal svůj zasloužený přísun kilojoulů. Naopak Diablo má krizi a i přes důrazné hecování členů z doprovodného vozu projíždí bufetem osamocen se ztrátou.

V tuto chvíli přichází důležitý a nelehký úkol a sice dostat se zpět do skupiny. Po velmi dlouhém sjezdu z Prislopu už to chvílemi vypadá nadějně, když se podaří překonat i kolonu aut, která se za stíhanou skupinou vytvořila a přiblíží se skupině na něco okolo 10-15 metrů, ale nejde to, začíná stoupání směr Tatranská Lomnica a skupina zrychluje. Při stoupání na Bielu Vodu prožívá Diablo peklo. Chvilku se mu podaří jet v malé skupince, ale po několika minutách z ní odpadá. Po přehoupenutí Biele Vody doufáme, že přijde v Tatranské Lomnici druhý dech, ale místo toho přichází defekt zadního kola. Ve chvíli, kdy doprovodný vůz chtěl jet v závěru podpořit Kolíkáče, se musí vrátit a provést rychlou operaci výměny zadního kola.

Po rychlém servisu se podaří dokončit na 12. místě v kategorii v čase 6:18. Do top 10 chybělo pár minut. Kapr vybojoval v kategorii výborné 6. místo (čas 5:39). Kolíkáč (6:04) skončil na 37. místě ve své kategorii, Mišutka (6:27) 53. v kategorii. Skupina A pak došla ruku v ruce v čase 7 hodin 45 minut.

Aqua tour (závod ve vodě kolem Tatranských aquaparků, ty byly na rozdíl od známého Slovenského pohorí vidět i v mlze) máme za sebou, všem účastníků gratulujeme k síle, odvaze, vytrvalosti i nadšení. Vzhledem k psímu počasí a předpovědi na neděli se namísto nedělního plánovaného relaxu v Aquaparku Tatralandia přesunujeme hned večer a v noci zpět do Prahy.

Iceman – Nad Tatrou sa blýská II

Dát letos alespoň jeden maratón. S touto myšlenkou jsem si začal pohrávat před dvěma měsíci. Čekal mě desetidenní pobyt v slunné Itálii. Passat mé manželky vezl samozřejmě spoustu věcí. např. plavky, plechovky plné piva a na střeše jako bonus i mého Spešlíka, kterého jsem tam chtěl trochu potrápít. A jak to bývá, zvítězil Spešl. Po 900 km najetých za 10 dní jsem byl orvanější jak Tatry po vichřici, můj karbonovej zázrak zato vypadal spokojeně a v dokonalé kondici.

Letos jsem absolvoval tři závody. Papírově to vůbec nevypadá zle, jednou jsem dokonce stál těsně pod bednou. Komu to stojí za to, ať si teď vyhledá kde to bylo, ale pravdou je, že po Doksech jsem se utvrdil, že závodnické instinkty se u mě zcela vytratily. Kdyby slovo "turista" nebylo tak zprofanované, díky Orle, použil bych ho teď a byl by to věru přesný příměr.

Ale jak začne alkoholikovi chybět chlast, tak i Icemanovi začal chybět ten rumraj kolem závodů. Zás se setkat s tou oranžovou bandou pro které jsou ty štafle vším. Zás se opít po

závodě,zas poslouchat ty stokrát omílané story,zas slyšet celé části reportů, které zlidověly jak Cimrmanovi hry.

Italské kilometry pomohly přetavit snění v možnost.Beskyd se jevil jako první šance.Bohužel,rodinné povinnosti jsem rád vyměnil za maratón.Další šanci poskytovaly Tatry.Ono zúčastnit se otevřeného mistrovství střední Evropy má určitou prestiž.Když se na netu objevila Igorova nabídka na zajištění dopravy a Laco s Pedrem nabídli ubytování,byl jsem zpola rozhodnut.Ještě asi týden jsem lavíroval ,Tatry mě jednou nehezky pokosily,ale pak přišel krásný slunečný a teplý pátek a já se musel definitivně rozhodnout.Tak jsem hodil minci a pak zvěstoval tu věc do světa.Jedu a poprosil Igora ať mi ten lístek koupí.

Ten týden před Tatrami se mi krutě nedařilo.Akce Zlat'ák byl poslední podařený příspěvek v přípravě.V neděli jsem odpočíval,v pondělí jakbysmet.Úterý mě vyhnalo vyhnat pavouky ze zapletenců.28 km ukázal computer.Tak takhle by to dál něšlo kamaráde,pokáral jsem se v duchu a nařídil budíka na 6.30.Computer ukázal tentokrát kilometrů deset.Co už zamlčel,ale Vy máte šanci se to dozvědět,byla ona příčina takovéhohleho masakrálního tréninku.Ale nezbláznil jsem se,jak si teď myslíte.Oním masakrem nemyslím oněch 10 km,ale těch druhých,taky deset,ale pěkně po svých,v tretrách S-Works Specialized.Obutí je to super,zvlášť ve spojení s pedály,přímé spojení s asfaltem NEDOPORUČUJI.Paty se brání.Všeho příčinou byla zadní nába mých zbožňovaných Ksyrií .A tak kilometry najeté v středu a čtvrtek na trase Praha-Říčany bylo možno zaznamenat jen do knihy jízd podnikatele.Specielně pro úředníky z FÚ: " Autor čestně prohlašuje,že poslední věta byla napsána ve snaze udělat tento text čtivějším." Ostatně knihu jízd ani nevedu,neb odepisuji auta paušálem.Fanda,můj nový dvorní mechanik,ano,to je ten trasér z Koloděj,mi naštěstí v čtvrtek napasoval do Spešla zadní kolo ze zimáku.Žádnej šrot to teda není,s Fulcrumama jsem něco maratónů obkroužil ale červeney drát to není.Zručné ruce Fandy navíc pohladily Spešla i na jiných místech.Podobné ruce se však nenašly pro mou hlavu a tak jsem v pátek,nic na sebe ovšem nedávaje znát,nastupoval do vlaku směr Poprad poněkud psychicky nabourán.K tomu všemu na peróně zřu pana Astrala.Kdo sem tam zabrousí na diskuzi,jistě si nemohl nevšimnout,pro někoho jistě zajímavých,jeho příspěvků a jednu moji reakci a následných nespočet dalších,zas jistě pro někoho zajímavých,jinak by to pan Astral zřejmě nepsal,reakcí výše zmíněného pana.Tak jsem se začal modlit,aby mi v kupé dělali společnost jen Igor s Kolíkáčem a nějaký pánbů mě jistě vyslyšel,měli jsme místenky.V této souvislosti zde velmi děkuji Igorovi za perfektní zajištění dopravy.

Kolíkáč s Igorem mi okamžitě zlepšili náladu.Igor nabídl i nějaké časopisy,pít i jíst bylo co a i jídelňák nabídl kuřecí prsíčka v přijatelné kvalitě a ceně.Na nádraží již čekal na svém časovkářském speciálu náš hostitel,celý v černém a navrch zakuklen,bez helmy ??? Laco .Po nezbytném přivítání si nás nakvartýroval k sobě a i Pedro z nás měl neskrývanou radost.Snad.U těch dvou nikdy nevím.Kombinace nepublikovatelných slov,vzájemného špičkování,tváří, které neprozradí co je a co není myšleno vážně, mě pokaždé dostává do kolen.A tak jsme raději sedli na kola a zajeli do Smokovce zaplatit startovné.Nepršelo kupodivu.A další div,těch 38 km na kole mě vrátilo radost z cyklistiky.Dráty vrněly,computer ukazoval,oblečení vonělo,pláště měly svých 140 psů a to je kombinace která mě pokaždé dostává do kolen.

Hlad jsme ukojili zcela netypicky doma,ručně udělanou krmí z Igorovi dílny.I víno, které přinesl nemělo chybu.Chybu neměly ani zbývající hodiny do půlnoci.Témata byla jsmě

daná, bulvár soutěžil s počasím a cyklistikou. Moje technika třeba získala od Laca titul propadák roku. Víme, i kdo a kdy naposledy souložil. I pár pixelů bylo obsazeno a nedivil bych se, kdyby se něco z nich objevilo jako foto týdně.

Ráno už na bulvár nebyl čas. Vše válcovalo počasí a co na sebe. Bylo zkrátka nádherně hnusně. Přesně tak, jak to má oranžový mor rád. Alespoň tak mi to připadalo, tak strašně jsme se těšili. Vylézám ven jako první a těšení dostává první trhliny. Zás tak nádherně hnusně není. Označení hnusně je správnější výraz. Aspoň není zima. Zatím. Částečně nepromokavavá větrovka drží teplo a i tretry mám ještě ve Starém Smokovci suché. Návleky na tretry od Dres.cz fungují parádně, však jim dělám reklamu i bidony. Pane Doležale, číslo účtu za reklamní služby Vám na požádání rádi sdělíme! Z Popradu do Smokovce je to 19 km pořad mírně do kopce. Skvělý na rozjetí. Přijíždíme na čas. Zbývá pět minut do startu a tak nestačíme ani vychladnout. Ještě stačím zaregistrovat Kapra, Diabla, letmo se zdravíme a já si pokorně stoupám úplně dozadu. Dopředu to stejně nejde. Panuje tam slušná tlačenička a chvíli trvá, než se podaří odstartovat. Holt otevřený mistrák střední Evropy dovede poškádlit nervovou soustavu mnohých závodníků. Celkem nás je asi 150. Start.

Startuje se netypicky cca 200 metrovým padákem. Kdyby bylo sucho, v pořádku, takto mohu leda hned zkraje konstatovat: "brzdí mi to, to nemohu říct". Ale jsme na tom všichni stejně, alespoň všichni ten krátký kousek tak jedou. Pak už ne. Ostatní jsou na tom o hodně lépe. Naše skupina A, zatím ji tak směle mohu nazývat, parkuje zcela na konci a na Štrbské pleso jedeme skutečně rozvážným tempem, které mě plně vyhovuje. Tempo jak na vyjížděci na Zlatáček. Sem tam jdu na špic polechtat tepy, nejvíce určuje tempo Igor a nikomu jinému se do toho nechce kecat. Nahoře nás La Zora povzbuzuje: "já myslela, že už jste to vzdali". Na takovýhle slovní doping se nedá nereagovat. Následný, bezmála třicetikilometrový sjezd, tak jedeme jako kdybychom snad ani neměli brzdy. Pedro dokonce šlape. Já ne, ale i tak sjíždíme nejméně tři nešťastníky, kteří zaspali na startu. Dva z nich pekelné tempo nevydrží, jeden se drží jak klíště. To obdivuji. Já zimou neudržím ani myšlenku. Prochcaný jsem tak, že zbavování se jiným způsobem přebytečných tekutin než do vložky je mrháním cenného času. Laco dle svých slov tak činí. Já se orálně uspokojuji tyčinkou. Však všeho do času, přichází rovinatější část, je tepleji a víc fouká. A to já nerad. Zvláště, když je mi blbý se jen vézt. A protože hlava pomalu rozmrzá, začínám špekulovat, jak se skupinou A, kde by od mě jistě chtěli i nějakou práci v prospěch všech, vyjeb... Omluvám se za používání tvrdších výrazů, ale cyklistika je tvrdý sport tak co. Než stačím něco kloudného vymyslet, jsem přinucen okolnostmi chvílemi i tahat. Dost to bolí. Míjíme prvního nešťastníka jak cosi hledá v příkopu. Asi našel nějaký doping a nebo to nebyl nešťastník. Připojil se k nám a řádově zdvihl tempo. Skupina A se nedala zahanbit a každý z nás co přišel v tu chvíli na špic tempo nenechal upadat. Nemohl jsem než obdivovat Laca, Pedra a Igora. Řekl bych, že i Laco šel přes svou bájnou hranici 161 tepů. Bočák ohýbal i vzrostlé borovice. Já vpředu vydržel řádově vteřiny, což však stačilo k otupění tak, že se mi podařilo jednou odstrídat po větru což mi bez poznámek sice odpustila skupina A ale ne ten nešťastník od pangejtu, alespoň tak jsem si ho pojmenoval. V Kolodějích by mě za to ujeli. Pelášili jsme tak rychle, že jsme sjeli početnou, zřejmě ambicióznější skupinu, než jsme byli my. Snad osm jich bylo, včetně jedné dámy a poskytovali tak náádhernej stín, že jsem se opaloval až k Hútám a bez krému, totiž gelu. A jako bonbónek k tomu, ze skupiny A jsem tu byl sám. První část ďábelského plánu, totiž ujet skupině A jsem si mohl spokojeně odfajfkovat. Teď hlavně aby mě nedojeli. To byla druhá část rafinovaného plánu. Ale

jak je známo, žluťák dává křídla a já Húty doslova letěl. Ambicioznější skupina proti mě svésila nohy. Aby ne, když jsem chvílemi točil i 34/24 ! Navrchu jsem po způsobu profíku převzal na bufetu půl banánu aniž jsem slezl z kola. Dával jsem do toho vše a aby byl žluťák vidět, svlékl jsem si i větrovku. Taky za jízdy. Počasí se přeci jen na druhé straně Tater poněkud umoudřilo, nepršelo, jen poněkud mžilo a i teplota vystoupila nad 10 stupňů. Taky jsem poprvé využil vložky jako nočníku a musím říci že je to opravdu opojný pocit. Zas to musím někdy vyzkoušet.

Přede mnou už byla ta snazší část mistráku. Sice delší ale prakticky samá rovina. To, že jsem jel sám jsem považoval za výhodu. Mohu si tak určovat své tempo a nikdo mě nemůže peskovat že kazím tempo. Poprvé kontroloji avš a radostí jsem málem spadl z kola. Průměr 29,9. Málem. Ne ten průměr. Ten sedí. Málem jsem spadl. Opravdu jsem si ustlal až na 107 kilometru. Opatrně lezu z pangejtu a ejhle. Krev ze mě necrčí, kosti nikde nečouhají a bolest žádnou necítím. I kolo je jetelné. Trochu jen poupravit ohlou páku a vzhůru dál neb jedu přece mistrák. A tak vzhůru na tu svou Lacem haněnou plečku a vzhůru nebo dolů ? do Polska. Předem říkám, že Poláky mám rád. To aby nedošlo k nedorozumění. Ovšem to co mi předvedli hošani za volantem svých svých polonezů a polských fiátek to mi ještě teď hlava nebere. Jediné vysvětlení, které připadá v úvahu je, že v Zakopaném byl tou dobou trh s halucinogeny. Navíc jsem v Zakopaném zabloudil. Super značení a zajištění trati z SR se vypařilo jak aceton. A nebyl jsem v tom zdaleka sám. Na to, že jedu blbě mě upozornil až podobný nešťastník. Škoda, že jsem mu neuvěřil rychleji. No zanádal jsem si. O to rychleji jsem ze Zakopaného spěchal. Pořád se mi jelo dobře. Až s podivem. Zpětně nedovedu pochopit, že me ten pád nijak víc nerozhodil. Hlavě se pořád chtělo jet, jen v sjezdech jsem se mírnil. Ale jako každá pohádka má svůj konec tak i ta moje. Defekt. Nechtělo se mi tomu věřit, odmítal jsem ho dlouho brát na vědomí ale když ke slovu přišel ráfek nedalo se nic dělat, musel jsem vytasit montpáky. A udělal jsem to zřejmě na tom vůbec nejhorším místě. Kousek od mě parkoval polský autobus. V něm se zřejmě velice nudila pánská část a tak s jástem přivítali možnost pobavit se na účet nešťastného Iceman. Iceman se obává, že došlo z jeho strany i k urážkám na cti a doufá, že se tímto nezhorší Česko-Polské vztahy. Snad i to přispělo k tomu, že se skoro brečícím Icemanovi nepodařilo v plášti objevit střípek, který pak následně dílo zkázy dokonal. Během té doby okolo profrčela ambiciózní grupa od Hút a netrvalo dlouho a já slyšel jak zní Óda na radost z Lacových plic. Kalich hořkosti tak byl dopit až do dna. Oprávněně rozhořčen jsem pak vztekle dupal nožkami po krajnici až mi totálně došlo. Pak přijel sběrák. Zažil jsem tak potupu největší. Až teď jsem si uvědomil že je po všem, je konec, víc kilometrů už dnes nebude.

K dovršení hanby mě sběrák vyvrhl přímo před Kaprovou zapnutou kamerou. Vůbec, ani na chvíli nepochybuji, že normálně by už odpočíval v spacáku. To nebyla náhoda. Alespoň jsem se snažil přetvařovat. Odpovědi ze mě šly jen ztěžka, marně jsem hledal slova. Kdybych byl rváč, šel bych se někam poprat. Nejsem a tak jsem alespoň vrátil čip a pokorně poprosil zda něco nezbylo k jídlu. Kupodivu ano.

A pak, pak se stalo něco nečekaného. Laco, můj přítel z pod Tater mi nabídl své zadní kolo, abych mohl dojet dolů do Popradu. Díky chalane ! A další díky, že jsi mi bez výčitek opravil i moje zadní kolo.

Konec dobrý všechno dobré. Po rychlé sprše jsme zašli do místní pizzerie. Tři Kozlíci do mě jen zahučeli a všichni jsme si připili na kamarádství a den, na který já dlouho

nezapomenu. Vlak přijel na čas, u průvodčí jsem zakoupil na dobrou noc ještě jednoho trkacího kamaráda. S pomocí Kolíkáče jsem vylezl na palandu a očekával spánek který vše zahojí. Ten se ale mrcha ne a ne dostavit, co se naopak dostavilo byla bolest celého těla.

Jestli tenhle report projde naší cenzurou a nebudu kamenován a návrh mě ponecháte v šlapkách, pak už tenhle skvělý klub přežije všechno. Díky bejci !

Kapr – Kolem neviditelných Tater

Tatry Tour jsme spojili s rodinnou dovolenou. Po víkendovém Zlatáku a Svijanech vyrážím s manželkou a synem v pondělí ráno. Na Moravě začíná pršet a voda nás provází až do Staré Lesné. V úterý přepadovka Laca a Pedra v jejich cykloprodejně v Popradu. Odpoledne túra na Hriebenok, po které mě parádně bolí nohy. Na kole jsem nesesedl dva dny. Středeční ranní cyklopremiéra v Tatrách se odkládá, protože lijí jako z konve. Před obědem dávám 40 km, kdy na chvíli oschly silnice. Odpoledne opět déšť. Ve čtvrtek ráno konečně slunečno. V sedm vyrážím na projetí trati závodu od posledního bufetu na 170 km do cíle – to ještě netuším, že v sobotu ten samý úsek pojedu znovu sám – celkem jsem dal 60 km za 2 hodky. Potom dlouhá túra do nadm. výšky 1966 m. V pátek ráno 30 km na pohodu a pak opět túra na Skalnaté pleso. Navečer sraz se Šlapkama a společná prezentace ve Starém Smokovci, asi 35 km.

V sobotu k ránu slyším déšť a je mi jasné, jak to dnes bude. Vstávám v půl sedmé, venku pěkně prší. Hlava to bere velmi rozumně, vůbec mě nenapadne, že bych nejel. Dobře se nasnídám, na sebe беру moiru s dlouhým rukávem, návleky na ruce, dres a pláštěnku. Nechce se mi na start 8 km do kopce v dešti, tak mě rodina veze autem do Smokovce. Mohl jsem se postavit do první lajny, bylo tam volno. Chvilka zaváhání a stojím někde kolem 70 místa, vpředu vidím Mišutku, vzadu Diabla, Kolíkáče, a úplně vzadu skupina A se svým šéfem Strejdou. V 10. hodin start, startovní pole se natahuje, borci za to nějak vzali. Na konci Nového Smokovce předjíždím Mišutku. Vůbec jsem se nerozjel a hned jedu kaši. Rychlost neklesá pod padesát, postupně hákuju několik borců a na pátém km jsem v balíku. Mišutka by to mohl zvládnout, ale začínám tušit, že Kolíkáč to nesjede. Plánované objetí Tater s Kolíkáčem dostává trhlinu hned na prvním km. Chčije, tretry durch, kraťasy durch, ještě že mám pláštěnku, má pro mě cenu zlata. Stále nevím, jestli už dorazili Mišutka s Kolíkáčem. Bojím se ohlédnout, abych nezavinil pád. Stejně není vidět, voda stříká ze všech stran, před ní není úniku. Nejhorší je sprcha od zadních kol přímo do ksichtu. Míjíme odbočku na Štrbské Pleso, kde registruji Diablovic klubové auto. Začíná dlouhý sjezd, kde se ke všem problémům s vodou přidává zima a projíždění kluzkých zatáček. Kolem 30, 40 km se třesu zimou, je to šílený. Nechápu, jak to zvládá pár borců, kteří jedou v krátkém rukávu.

Může nás být kolem 70ti, ale Kolíkáč s Mišutkou tu nejsou! Před Liptovským Hrádkom je suchá silnice, je to nádhera. Začíná se zase jet a konečně je mi teplo. Následuje cyklokrosová vložka. Nevím, jak se to stalo, ale při podjezdu dálnice jedeme v protisměru. Pořadatel na nás z auta v pravém pruhu křičí, že se musíme vrátit. Balík zastavuje, vycvakáváme tretry a přelézáme svodidla na správnou stranu silnice. Za Liptovským Mikulášem svlékám pláštěnku, která mi moc pomohla. Cedím se dozadu a přemýšlím, do kterého auta ji odložím. Najednou je vedle mě mechaničák Kolokrám, který mě neodmítne. Ve stoupáních bych se v ní uvařil a klesání už nebudou tak dlouhé. Třeba ani nezačne znovu pršet. Začínáme stoupat na

Kvačanské sedlo. V mírném sklonu se balík drží pohromadě. Jak se silnice postaví, tak je balík na cucky. Na čele je početná skupina, ale korálky z ní vypadávají. Nesnažím se zůstat v balíku, jedu si své tempo a ono to nějak dopadne. Několik borců, kteří to přehnali, předjíždíme. Je nás asi pět, jedeme v koloně mechaníčáků, kteří nás předjíždějí. Držím svoje tempo, táhnu čtyři borce a najednou vedle v Oktávce paní Krupičková. Opravdu kus přede mnou jede osamocený Krupi, za chvíli mu dýchám na záda a hákuji ho. První schod je za námi. Kopec pokračuje, dva borci jdou před Krupiho, jdu za ně. Ani nevím, kdy začalo přšet. Stoupání je nekonečné, jedeme výborné tempo, nikdo nenastupuje. Jede se mi dobře, ale bylo by to daleko lepší, kdybych si mohl odskočit. Už hodinu potřebuju na záchod, ale nemám čas zastavit! Konečně jsme na vrcholu, na bufetu nikdo nestaví, jídlo mám a na 83 km jsem ještě nevyopil celý bidon! Sjezd je brutální, jedu jako druhý, borcovi přede mnou nechávám 30 metrů. V každé druhé zákrutě vycvakává nohu a jede to jako plochou dráhu. Po nejprudším sjezdu jedeme na kreff ve čtyřech (Krupi je kus za námi) časovku družstev.

Na 93 km v Zuberici skáčeme doprovodná auta ala Tour de France a jsme tam. Pár kousků i s Krupim dorazilo také. Je nás asi čtyřicet, trochu se to uklidnilo, tak se pokouším močit za jízdy, ale nejde to. Je zde pár magnetů, občas se po krátkém úniku zrychlí. Na čelo, které okupuje hlavně Kolokrám, nejdu, jenom ho ze zadních pozic pozoruju. Na 111 km je nějaký zmatek - někdo říká, že se na někoho čeká, někdo zastavuje na záchod, někdo jede dál a já konečně, poprvé v životě, močím do kraťasů, uff, to je úleva. Stejně jsem promočenej skrz na skrz. Ani to pořádně nestihnu, hákuju skupinku s Jakubem Svobodou a po několika minutách je roztrhaný balík opět pohromadě. Přejíždíme hranice do Polska. Na nakloněné rovině do Zakopaného jedu skoro pořád šrot. Nástup střídá nástup, jedeme lajnu, motám se mezi 20 až 30 místem, vteřina zaváhání a 5ti metrová díra v 50km/h stojí strašně sil, skoro to nejde sjet. Minutu je klid a potom se znovu závodí. V Zakopaném projíždíme celkem v klidu, jenom si pamatuji, že jsme pořád zatáčeli z ulice do ulice a všude byly davy lidí. Nedivím se, že někdo bloudil, kdybych nejel v balíku, tak bych taky netrefil domů. V první polovině kopce za městem ještě na konci skupiny visím, ale vím, že končím.

Když začíná druhý schod, tak definitivně na 144 km odpadám. Hlavně, že nejsem sám. Jsme ve čtyřech. Dva Poláci, Kolokrámník a já. Rychle nás míjí doprovod v autech a pak šlapeme v přijatelném tempu sami. V dlouhém stoupání na Poroniec nám pomalu odjíždí jeden Polák. Ve třech přejíždíme hranice na Slovensko. V kopci za přechodem odpadá Polák. V následujícím sjezdu si musím znovu ulevit do kalhot, v dešti nemá cenu zastavovat. Kolokrámník zpomaluje a čeká, až ho sjeďu. Společně zdoláváme stoupání na bufet a poprvé prohodíme pár slov. Ví, že jedu kategorii C, že vepředu je Pavol Polievka a ptá se, jestli jedu na bednu. Dodávám, že je tam taky Standá Prokeš a určitě nějaký Polák. Ptám se ho na jméno – on odpovídá: „Netík, Ivo Netík“. No to je gól! „Ty vole, co děláš tady, vždyť jsi to vloni vyhrál?“ „No to víš, počasí na pendrek a tak“. „No to je pro mě čest jet s loňským vítězem“, říkám. A on na to: „Příští rok už přestupuji do tvé kategorie“. Trochu trapas, že jsem ho nepoznal. Za rok to bude zase těžší, ročník 72 je hodně silný - Netík, Kolíkáč,...

Kopec je pěkně dlouhý, domlouváme se, že nahoře zastavíme. Potřebuji nutně doplnit pití, na dva sedmičkové bidony jsem dal 170 km, asi jsem dlouho chlatal vodu ze zadních plášťů soupeřů!!! Konečně jsem se dočkal. Pípnutí nám odměřilo mezičas na 170 km, těsně před bufetem. Zrovna se chystá odjet Filip Endler, ale rozmyslí si to a čeká na nás. Pořádně se

napiju, plním jeden bidon a dávám si dva kusy melouna. Ivo říká, abych jel sám, že do cíle doprovodí prošíteho kolegu z týmu, který byl v úniku.

Nasedám a jedu s cílem nenechat se dojet nějakou skupinou. Tento úsek znám ze čtvrtka a vím, že tady by se skupina hodila. Nejdříve mě čeká 10ti km sjezd, jedu naplno, užívám si rychlost, občas přes šedesát, to by se Lěňovi líbilo. Ve Ždiaru dojíždím kolonu aut, která jede dle předpisů. Pětapadesátkou předjíždím několik aut, také minibus. Z oken cestující nevěřicně koukají, co tady v tom dešti vyvádí nějaký šílenec na kole bez blatníků. Za vesnicí mě zase všichni motoristé předjíždí. 17 km do cíle, odbočuji z hlavní a už vím, že mě čeká dlouhé nepříjemné stoupání, ve skupině ideální na hákování. Trápím se sám, nevím, jak to aspoň trochu rozjet. Každých 500 metrů se ohlížím, jestli za mnou někdo nejede, ale přede mnou nikdo, za mnou nikdo. Protože jsem měl melouna, prší a od bufetu jsem vypil skoro celý bidon, musím pořešit záchod. Sláva, jsem na horizontu, odlehčit si ve sjezdu už mi nedělá žádný problém. 5 km do cíle, tento úsek za celý týden dokonale znám, jsem si jist, že mě nikdo nesjede. Jede se mi výborně, těším se do cíle. V cíli jsem za 5:40, nad očekávání výborný čas.

Za cílem dostávám horký čaj s rumem, to je nádhera. Domlouvám se s Janou, že pro mě dojede na chatu. Vyzvedávám si pláštěnku od mechanika Kolokrámů a vyrážím na chatu. 8 km jenom sjezd, cestou povzbuzuji Kolíkáče, který to má ještě asi 3 km. Doma si dávám vynikající vařící sprchu. Teple se oblékám a hurá do Starého Smokovce. Jídlo, pivo a pokec s kamarády, ještě stačím natočit pár záběrů do kamery. Zajímavé bylo srovnávání časů v cíli a mezičasů na 170 km, samozřejmě jsem největší ztrátu nabral při posledních 27 km na samotku! Jel jsem asi 5 hodin v dešti, zima, strašný počasí, jsem moc rád, že jsem nelehnul a nedefektil, promrzlýma prstama bych to snad ani neopravil.

Jinak to byl výborný závod, někdy se sem určitě vrátím.

Kolíkáč – Nad Tatrou sa blýska, hromy divo bijú!

Cesta do Popradu proběhla nad očekávání dobře, díky Strejdovi jsme měli dokonalého průvodce, který vše zajistil, a mohli jsme se tak plně soustředit na sobotní Tour okolo Tater. Soustřeďovali jsme se v kupé, nebo v jídelním voze a nebo při debatě s Astralem, který s námi jel ve stejném vlaku. Cesta velmi rychle utekla a na nádraží v Popradě nás už vítal další průvodce, a to místní patriot Laco na svém vytuněném časovkářském speciálu. Dovezl nás do svého hnízda, kde už nás čekal Pedro, po vřelém uvítání se převlékáme do cyklistického a razíme směr Starý Smokovec na prezentaci. Cestou nabíráme Kapra a Janka, takže 16-ti kilometrové stoupání zvládneme v družném hovoru, bohužel počasí nám nepřeje, Tatry jsou zahaleny v mlze a ve velké oblačnosti. Naštěstí dnes neprší. Ze Smokovce máme kliku, vidíme Poprad a můžeme se vyfotit s panoramatem, zaprezentovat se a vzbudit trochu rozruchu při Icemanově testu objemu plic

Sjíždíme dolů, převléci se a já se Strejdou jdeme na nákup do Hypernovy, Strejda slíbil tradiční cyklo večeři v podobě vynikajících těstovin, které zaléváme červeným vínem. Vládne skvělá nálada, děláme společné foto s čísly na dresech jako za starých časů, jen pohledy na Lacův notebook a zelený radar vnáší trochu nervozity. Uleháme do svých pelechů, spím dobře, jen brzké ranní bušení deště do oken mě značně znervózňuje. A nejsem sám, Iceman již kolem 6hod. chrastí lžičkou a dává si první nálož vloček. V 6,30hod. nás pohled z okna na

neprostupnou vodní clonu ještě uzemňuje do postele, ale v 7hod. již vaříme čaj a debatujeme co na sebe. Astral posílá SMSkovou smršť jestli fakt do toho vodního světa vyrazíme, já jsem též hodně nahlodán, kdyby někdo z kluků řekl, že nejede, asi bych se též přidal. Přece jenom Krušnoton 2010 je stále hodně čerstvý. Ale u všech vládne bojovná nálada, já jen zjišťuji, že funkční triko pod dres zůstalo doma, ale zachraňuje mě Laco, který mi půjčuje svoje spodní prádélko (díky!), na které беру krátký dres, vestu a návleky na kolena, ruce a tretry. Sice jsme si včera s Kaprem říkali, že v 9,30 v první lajně, ale představa, že tam budu 30 minut stát přimražen k zemi, mi tento předstartovní plán hatí a věřím, že nás moc nepojede a po startu se nastolí rozjížděcí tempo, stejně jako loni na Krušnotonu. Vylézáme tedy před dům až v 9hod. a dostáváme první ledovou sprchu, po několika metrech jízdy jsme dokonale promočeni a drápeme se znovu 16km na start. Je 9,50h. když přijíždím na chvost startovního roštu, který je překvapivě docela početný, je 10 stupňů, stále prší

Start, najeli jsme na magistrálu a pálíme to na Štrbské Pleso, bohužel představy o klidném startu vzaly za své, jede se kaše, pole se natáhlo a Kapr s Mišutkou zmizeli někde v dáli a já se bezmocně gumuji v potocích vody. Snažím se dostat co nejvíce dopředu, ale magnet na Pleso se utahuje, tvoří se okolo mě početná grupa, teď už bych jen mrhal silami, čelo je nenávratně v háji. Najednou je vedle mě skvěle jedoucí Diablo, jo tak to o zábavu nebude nouze. Povzbudíme se, a v dáli před námi jako bych zahlédl bílou pláštěnku Mišutky a i dres KC Brno, to by mohl být Jura. Konečně se profil otočil směrem dolů, ale mě se jede neskutečně blbě, respekt z té vody, chvílemi i nerovného asfaltu, prosel jsem se nakonec grupy a dávám si bezpečnostní mezeru, která se chvílemi pěkně zvětšuje, a já nejsme schopen si to sjet. Balík stále šlape jako o život, a já bojuji se svou hlavou, ve které je úplně vymeteno, okolo defektíci borci, kteří se klepou zimou, jsme ve sjezdu, který má délku přes 30km, třesu se jako ratlák a jen očima visím za lidmi přede mnou. Kapr, Mišutka odjetí, Diablo úřaduje na špici balíku a já se trápím a trápím, jsem slušně na odpis.

Světlo do černé mysli vnáší další rozmazaný pohled do balíku, oni si sjeli tu grupu před námi a nahoře mě zrak neklamal, on je tam opravdu Jura a Mišutka! Nálada se začíná vylepšovat, i teplota díky klesající nadmořské výšce vhání do organismu trochu sil, podpořím to gelem a banánem, je to sice nadlidský výkon vytáhnout ztuhlými prsty něco ze zadních kapes, ale nakonec se podařilo. Trochu jsem se srovnal, prohodil pár slov s Mišutkou, Jurou, dokonce mám i síly se dostat na špic této grupy, kde vládne d'ábelskou silou Diablo a též nasát něco té orange energie. Je nás kolem 40-50 kusů, průjezd Liptovským Mikulášem je dost rozbitý, tempo opadlo, každý regeneruje po tom úvodním pekle, a i místy suchý asfalt dává trochu optimismu do prokřehkých duší. Tepovku si vyženeme nahoru díky zakufrování do Tatralandu, kde najednou zjišťuji, že jsme někde vytratili Mišutku. V hlavě si zkusím zafixovat kód JURA, musím to s ním zkusit hned na Kvačanské sedlo, to je dlouhý kopec, tam se to určitě nadělí. Jede se opravdu výlet, nikomu se nechce rozjíždět tempo, a bohužel zase jedeme do mraků a deště, ale už jsem se dal vcelku do kupy. Před začátkem stoupáním mi Diablo hlásí, že svůj úkol domestika splnil a dotáhl vrchaře pod kopec, já ale věřím, že pojede s námi, vyzaruje z něj dnes velká síla, navíc máme doprovod ve formě Diablo's family.

A je to tady, úvodní procenta sklonu, Jura se usazuje na špici a já se zakusuju do jeho zadního pláště. Po chvíli se ohlížím, balík se rozsypal do jednotlivých jezdců, vepředu je nás kolem 7 lidí, kopec je dlouhý a spravedlivý, tak si jen přeji vydržet! A podařilo se, chvílemi jsem sice

trochu zaostával, chvílemi se mi zase jelo dobře, ale nakonec jsem s nimi, vrcholový bufet, беру si banán a spouštíme se dolů mokrým sjezdem. Je nás 7 kusů, točíme se, moje špice jsou tradičně hodně krátké, šetřím síly na další rozhodující okamžiky. Počasí stále pod psa, ale už mi aspoň není zima, člověk si zvykl na vodu, i zadní kapsy občas navštívím, a snažím se přemoci a vždy se trochu i napít, i když žízeň nepociťuji. I anticrampy slupnu, co kdyby náhodou křečci přišli. Přežil jsem to do Zakopaného i díky bidonu od týmového vozu (Díky!), kličkovaná městem je nekonečná a navíc se stále mírně stoupá, to mi vůbec nevyhovuje a jsem trochu v krizi, až serpentinový výjezd nad Zakopané mě zase vrací do hry. V následujícím sjezdu předvedu i natrénované močení za jízdy, i když ten ledový vítr do rozkroku moc hitparáda nebyla. Grupa se pomalu rozpadá, ustálili jsme se na počtu 3, ještě s námi jede Burda Ladislav, začínáme sjíždět i prošívané borce z Alltrainingu (Bouška, Tremel). Kilometry přibývají a začínám se zaobírat myšlenkou o 6 hod., do doprovodného auta Jury odkládám plný bidon, který dnes již nevyužiju, ve sjezdech dokonce jedu chvílemi rychleji než Jura, až si říkám, ty woe neblbni! Odbočka Starý Smokovec 15km, najíždíme na magistrálu do krutého magnetu, kde to vůbec nejede, čas máme 5:32h., kdybychom jeli průměrem přes 30km/h., tak by 6 hodin mohlo padnout, ale v našem stavu již je to nemožné. Láďa je na tom z našeho tria nejlépe a před cílem odjíždí, Jura má menší krizi, ještě ho hecnu, nebylo by spravedlivé být před ním, to on byl povětšinou motorem. Je to nekonečné, těch posledních 5 kilometrů hodně bolelo, závěrečná stojka a převalíme se do cíle. Gratulujeme si navzájem, jsem pěkně popravený, dnes to zadarmo nebylo, teplý čaj a rychle na jídlo do příjemně vytopené restaurace. Uprostřed otevřený oheň, okolo něj nahřívající se účastníci dnešního vodního pekla. Postupně kecám s Kaprem, Mišutkou a Diablem, pak se odhodlávám vyjít ven, ale hned se do mě dává třesavka, že nejsem schopen udržet rovně kolo, od ledového sjezdu do Popradu mě zachraňuje Ataman, který mě nakládá do své káry a dováží mě až do vařící sprchy u Laca. Díky! Konečně jsem se zkulturnil, klukům vařím čaj a očekávám jejich příjezd. Jsou tu, promrzlí a mokří a zážitky se jen sypou. Následuje tiskovka v místní pizzerii s tradičním fernetem, jo, teď už je dobře. Balíme se, loučíme se, děkujeme slovenským bratrům a ve 23:25h. uleháme do lůžkového vlaku.

Strejda – Tatry v plastence

Vždy a vsude jsem veřejně prohlásil, že Tatry Tour je nejlehčí maraton z celého serialu. A vždy se mi Laco u toho posmíval a doporučoval větší pokoru. A měl pravdu.

Počasí v noci před startem se poradně pokazilo, a pohled na aktuální radar nevesti žádné změny k lepšímu. Nicméně ani na chvíli nepochybují, že se tam na startovní lajně postavím. Nasazuji zadní blatník (nic nevadí ale zadek a bederku chrání vyborně), oblekam se do plástenky a jedeme na start.

Do skupiny se nám přihlásili kromě mě a Laca také Pedro a Icenam. Pedro je vynikající domestik, ale s Icemanem příliš nepocítám, nejspíše chytí závodní zapálení a ujede nám hned. Na horní ramové trubce mám tradiční tabulku stoupaní a casy jejich průjezdu z roku 2008. Hned po startu mi to připomíná letošní Rampusak. At dělám co dělám, nohy jsou naprosto ztuhle, otáčejí se, jako by v kloubech zmrzlo mazivo, a tepy nejdou nahoru. A pokud je nějakým úsilím tam vyzenu, tak cítím, že síly ubývají naprosto neúmerne namaze. Skupina se ale drží pohromadě a přibalujeme k sobě Libose Kavalíře, našeho starého známého.

Na Strbském Plese máme ztrátu 3 minuty. Sjezd je dost náročný hlavně kvůli vodě a zimě. Plástenka chrání výborně, takže celkově podchlazený nejsem, ale nohy začínají bolet. A není to bolest ze slapaní, ale z chladu. Nastěti dole je o něco teplej, v Litkovském Hradku dokonce vidíme suchý asfalt. Ale prší stále, zřejmě dest přišel tam spolu s námi. Strídáme se, jedeme docela tempo a dojíždíme několik závodníků. Pak před sebou vidíme i dost velkou skupinu, fouká proti a tak by bylo vhodné ji dojet a schovat se. Nějaké úsilí to stojí, ale máme to. Akorát mě překvapuje, že Iceman místo toho aby se schoval a orávil se po stihací jízdě naopak jde na celo a nastupuje. Zbytečně mrhání sil. Po strídání jdu dozadu a nevidím v balíku ani Laco ani Pedro. Někde při těch nastupech jsme je ztratili. A tak vystupují a jedu odpocinkově a čekám. To čekání se nějak protahuje, dokonce si začínám myslet, že v té skupině byli a jsem je přehledl. Ale přece po nějaké době dorazili a dal už jedeme naprosto nerozlučně. Na začátku stoupaní na Huty zase máme Lubose a ten s námi vydrží až do Zakopaneho, slušný výkon. Na vrcholu máme ztrátu již 20 minut. Sakra, dneska budeme rádi, pokud to zvládneme za 8 hodin. Klukům sdělují, že dneska je budu brzdit, vůbec se mi nejede dobře. Muzu podávat stalý výkon, ale docela nízký. Taký ztrácím v zatačkách. Jedu možná až moc opatrně (zkušenost Icemana ukazuje, že to nebyla nejhorší taktika). Dal už nás tahne téměř vyhradně Pedro. Občas mě z toho začíná trápit svědomí, a když se aspoň trochu cítím líp, tak snažím se ho vystrídat. Hned mě předjede a tahne zas. Tempo je konstantní a ani neda se říci, že by bylo naprosto plazové. Dvacetiminutový zásek se už nám nezvětšuje a dokonce se začíná pomalu snižovat.

Předjíždíme Icemana. Opravuje defekt. Pomoc mu nemuzu, protože nevezu duši, dneska jedu na galuskách. Navíc zvyky skupiny A jsou neúprosné, pokud nám někdo odjede, je z něj souper. A tak pokračujeme ve svém tazeni. Nu, tazeni... Spíše plazení v mém podání. Kluci ale kamarádsky jedou mé tempo a ulkídnouji mě, že přej se nic nejede, v pohode, jed jak muzes. A muzu jen pomalu :). Nakonec dojíždíme v čase 7:45:40. Takže od Kvcanského sedla jsme stáhli něco málo přes 5 minut. Výborně. Čaj, jídlo, je tu do zimního oblečení Kapr. Zberak doveze Icemana. Ve sjezdu do Popradu je sice zima, ale plástenka je výborná věc, aspoň se neklepu. V Popradě mám defekt :). A předvádím, jak rychle se opravuje defekt na galusce pomocí tmelu extrém od Tufa. Není to ani dvě minuty a už jedeme dál.

Celkové shrnutí:

Budu citovat jednoho známého závodníka: Byla to důležitá zkušenost, člověk se musí umět protrápit celý závod. Další citát: byla to tranzitní etapa. Na Krusnotonu zautocíme :).

Laco zpravidla po Tatrách chytí formu a už do konce sezony je na tom líp, než já. A Lacovi a Pedrovi jsem mimoděk vdechny, že mě dotáhli až k cíli.

Doprava vlakem byla výborná. Myslím, že výzkousená kombinace – tam přes den, zpátky v noci – bude optimální i do budoucna. A tak se začínám těšit na Krusnoton.

KRUŠNOTON

D!ablo – Stagnace nebo stabilita?

Loňský Krusnoton zůstane navždy v paměti všech, kdo se ho zúčastnili. Jsem rád, že jsem mohl být u toho. Život jde dál a po roce je tady druhý ročník. Celý týden sleduji předpověď, loňská apokalypsa se snad nemůže opakovat.

Dlouho to ale vypadá, že bude „alespoň“ pršet. O víkendu před Krušnohory jsem si dal vodní přípravu Tour v Tatrách. Noc z pátku na sobotu byla věnována oslavě narozenin na parníku, zakončená i populnočním ohňostrojem. Jak jsem se dostal na start v 7 hodin v Teplicích, nebudu ani popisovat. Snad jen, že jsem za pár minut sedm hledal v paměti, kde, že se vlastně startuje a na kostkách pěší zóny mi při spurtu do startovního chumlu 86 jezdců (ano respekt z Krušnohory je takový, že už jen postavit se na start vyžaduje značnou dávku sebedůvěry a odvahy) odlétl tachometr. Naštěstí ho kolemjdoucí našel a v posledních sekundách do startu se mi ho podařilo vrátit na své místo na řídítkách.

Pořadatelé nám hned na startu vytvořili prostředí symbolicky připomínající loňské počasí – umělý vítr a mlhu, vodní děla naštěstí zůstala mimo hru. Joo, abych nezapomněl, při sledování přípravy profesionálů z Whirpoolu, Kolokrámu a Alltrainingu jsem na nohy v očekávání alespoň trochu chladného počasí nanasl dávku hřejivé masážní emulze. Rozetřít ji nebylo úplně snadné, hádejte proč? Jinak jsem byl oblečen krátké, krátké s vrstvou novin pro začátek. Hřejivka mi pak i během závodu pěkně zatopila.

Startuji tedy úplně zezadu. Po startu a několika zatáčkách je tu první stoupaní. Jede se na mne docela svižně, nechávám ale velkou a držím se v kontaktu s balíkem. Hups a jsme za horizontem. Ve sjezdu a na rovině se to trochu zklidňuje. Favorité jsou v klidu. Trochu se odpoutávám od samého konce, abych měl kam couvnout, kdyby se cuklo. Kolem Olin, Mišutka, Mirek. Prohodíme pár slov, je hodně vlhko, mlha, snad i lehce mží, je třeba utírat pravidelně brýle a mít oči na štopkách. Nohy začínají hřát - a sakra, to ta hřejivka. Najednou kousek přede mnou kleje Mirek. Defekt, škoda, rychle zapomenout a dál držet místo v balíku. Za další zatáčkou na téže rovině, kde jsem byl v úniku loni, projíždím kolem Kolíkáčce a Mišutky v přední části balíku a „vydávám se do úniku“. Tým to nechává bez povšimnutí, zřejmě kotví. Získám asi třicet metrů, pak to balík nevydrží a sjede mne. Hlásím Kolíkáčovi, že mám hotovo a hlásím se „o prémie“. Také se řadím se zpátky do balíku.

Kolem 25. km za to favorité v táhlém kopečku „trochu“ vezmou, najednou se letí, chtějí to trochu „posekat“ před prvním významnějším stoupaním v Neznabozích. A daří se jim. Vytvoří se několik skupinek. Já jsem v té, kde je mimo jiné Hanka Doležalová. Ta stíhá kousek vpředu jedoucí Lenku Sýkorovou. Zatím je to dobrý. Držím se s nimi, nohy se přehřívají, vše je vlhké od mlhy a mžení. Teď přijdou Neznabohy. Tady dochází k dalšímu dělení. Nahoře nad kopcem je to celé potřhané. Sjíždím se mj. s Milanem Brandejsem z Varty. Je tu i borec v německém dresu a pár dalších. Společně dojíždíme k prvnímu opravdu dlouhému stoupaní na Sněžník. Ten má osm kilometrů. Začíná prudkou stojkou a pokračuje serpentinami.

Jedeme po jednom, nohy stále pálí od hřejivky, noviny jsou dávno zahozené. Jedu styl ověřený v Tatrách, stálé tempo, žádný extrém, do cíle je ještě 200 km. Na vrcholu je první bufet, obsluha je nepřipravena, tak projíždíme bez přísunu kalorií a tekutin, zatím to není třeba. Sjíždím se znovu s borcem v německém dresu, před námi skupinka, jedeme své tempo, žádnou stíhačku. Profil jsou teď takové hupy, kromě toho, že mi hřejí nohy a vše je vlhké, mi nic nechybí. Postupně se sjíždíme s dalšími dvěma borci – jedním na Pinarellu v dresu Baleárských ostrovů a druhým s Leader Foxem z Jaroměře. Kolem osciluje borec v kompresních podkolenkách, jedoucí zásadně těžké převody, vzpomínám na záběry Martiny Sáblíkové. Skupina či frekvenční šlapání mu nic neříká, škoda hlavně toho prvního, my nepomohli jemu, on nepomohl nám, v pěti by se jelo lépe než ve čtyřech. Fyzický fond

obrovský, gigantická neefektivita, jel to prostě jako časovku, zřejmě triatlonista, kolo jako nutné zlo :-).

Ve sjezdu a na rovině ho necháváme za sebou a už je tu stoupání do průsmyku Nakléřov - 6 km. Čtyřka se drží pohromadě. Sjezd je poněkud slizký. Připadá mi nebezpečnější než sjezdy loni. Tekoucí voda je bezpečnější než slizký lišejník. V jedné zatáčce cítím lehké proklouznutí zadního kola, to je varování.

Po absolvování stoupání do Adolfova a sjezdu je zde tranzitní úsek směr Krupka. Skupinka jede poměrně volně. Do cíle je ještě daleko a před námi výzvy jako Cínovec, Dlouhá Louka, Klíny, Lukov, Milešov. V Krupce začíná stoupání na vrchařskou premii Komáří vížka. Jedu svoje tempo mírně před skupinou, nechci to hrotit. Dojíždíme pár jezdců. Nahoře formujeme skupinu a pokračujem směr Cínovec. Na Cínovci nepříjemně fouká, ale ve skupině to jde. Po hřebeni dojíždíme na občerstvovačku. Domlouváme se, že stavíme. Těsně před bufetem nás předjíždí čelo krátké trati. Když stojím na bufetu, přičítá se tam i hlavní skupina krátké. Ve zmatku se mi ztratí bidon, chyba. Než ho dostanu zpět, skupina mi odjíždí. Navíc se mi tam pletou doprovodná auta.

Ve sjezdu jedu co to dá, nakonec se dostávám zpět. Skupina drží až na začátek dalšího 7-kilometrového stoupání na Dlouhou louku. Sem jsem jezdil v zimě na běžky. V úvodu stoupání mi skupinka odskočí. Jedu svoje tempo, takže se během dlouhého stoupání vracím zpět až na virtuální druhé místo ve skupině, borec z Jaroměře mi odjíždí, já se nahoře přísávám ke skupině z krátké, kde si pamatuji borce s číslem 2 v dresu Astana na Treku a borce s číslem 20. Kolem opět osciluje borec v podkolenkách i pár dalších osamělých jezdců. Tak projíždíme i bufetem u Fláji a kolem přehrady směrem vzhůru na Klíny. I tady jsem v zimě běhal. Následuje krásný sjezd do Janova.

Po sjezdu a krátkém intermezu po rovině je tu stoupání na Mníšek. Opět každý za své. Stoupání se mi již nezdá nijak prudké, ale vzhledem k najetým kilometrům i času stráveném na kole se nedá hovořit o nějaké procházce. K dalšímu bufetu v Nové vsi je to opět do kopce. Stavím i na tomto bufetu, doplňuji bidony, do koláče s vosami se mi moc nechce, nakrájený meloun se nedá vzít do ruky, natož do kapsy, tak беру nakrájené banány. Na bufetu mne dojíždějí Baleárské ostrovy a ve sjezdu a na rovině se sjíždíme se dvěma borci ze střední trasy. Projíždíme znovu Litvínovem a jedeme do Českého středohoří. Tam by měly být ještě dvě stoupání – Lukov a Milešov-Kostomlaty. Cestou jich je ale několik dalších.

Snažím se udržet ve skupině, dva z jezdců se snaží nastupovat nebo to tak aspoň vypadá. Nakonec v jednom z kratších hupů před posledním bufetem v Mirošovicích právě je ztrácíme. Na bufetu rychle doplňuji od velice příjemné obsluhy colu a ve dvojici pokračujeme dále do stojky v Lukově. Ta je výživná svojí strmostí. Cestou nabere i Kubajze, který jede střední a v jednom z předchozích stoupání kolem mne proletěl kupředu. Odměnou je dlouhý sjezd. Pak stoupání z Milešova do Kostomlat. To je 4 km dlouhé, má takové tři strmé schody. Žádná legrace to není. Rvu to nahoru, nechávám Kubajze i druhého borce za sebou, nechci jim ujet, ale nechci spadnout z kola :-). Ve sjezdu se nechám sjet. S Kubajzem přijede borec, co odpadl před bufetem, takže střídání stráží. Ve třech jedeme směr Teplice. Před cílem nás ještě pořadatelé potrápí kličkami a kopečky. Konečně jsme v Teplicích. Oba kluci ze střední spurtují, já zpovzdálí pozoruji a s ohromnou úlevou projíždím cílem.

Letošní Krušnohon nebyl lehčí než loňský. Je to závod, kdy si každý hrábne na dno. Nedá se jet moc hlavou, ty kopce vás stejně dostanou. Jede se vlastně podél Krušných hor a nevynechá

se jediná příležitost stočit to nahoru na hřeben a zase dolů. Když už to máte všechno za sebou přijde České středohoří se svými stojkami. Loňský tobogán z Milešova byl vynechán, přibylo však 3 km stoupaní do Kostolomat. K tomu celá kapsa za Litvínovem směr Mníšek. Fibich, Neznabohy a Mnichov před Maxičkami (stoupaní na Sněžník) se také loni tuším nejely. Těžko najít těžší závod. Samotné dojetí je výhrou. Je to bezpochyby nejtěžší maratón široko daleko.

Nedá mi to, abych se nevyjádřil též k organizaci. Krušnoton ukázal, co vše se dá udělat pro závodníky. Výborné značení, info tabulky ve stoupaních, ochotná obsluha na bufetech, registrace, podojezdový servis – vše nejen bez chyby, ale bonusem v podobě úsměvu a respektu navrch.

A pohled do výsledků? 9. místo v kategorii (minuta ztráty na 7. místo, v závěru jsem nevědomky stahoval), 50. celkově (loni 9. v kategorii, 32 celkově).

Stagnace? Nebo stabilita? :-)

Dreamer – Krušnoton 2011 bolel, ale byl krásný a poctivý

V noci jsem se moc nevyspal, vstávám ve 4h, v 5 vyjždeme s Kolikacem, v 6 jsme v Teplicích. Je mlha ze by se dala krajet. Naposledy zkouknu přes mobil aktuální radarová data říkám kamarádům, že u Chebu se k ránu formuje menší „bourtíčka“, ale že k nám snad nedorazí. Takže jedu v komplet v krátkem, protože je teplo, 19 stupňů.

Na startu staré známé tváře, moc lidí tu není, necelá stovka se odhodlala na start náročných 250 km. Chybí i podstatná část elity, zato je tu asi 5 lidí z PSK Whirlpool. Po startu se ale moc nejede, takže na cíli se objevují postupně Kolikac, Diablo a dokonce i Astral! :) Je opravdu hustá mlha skoro nevidím, než mi Kolikac poradí, ať si otru břicho zvenku, což se mi daří a rázem vidím asi tak 3x lépe, díky moc za tip Kolikaci! :) Idylka končí v kopečku vedle dálnice, v místě zvaném Na Fibichu někde na 25. km. Tam se už začíná nastupovat no a protože se cítím dobře tak hakuju a docela v pohodě jsem tam. Pak sjezd do Strázek, kde si nás docvakávají další s Kolikacem, ostrá leva a začíná první vážnější kopec, Neznabohy, cca 200m převýšení s průměrem kolem 8 procent. Zde se trhá cca 17 členů celou a já mám dilema dne, zdali jet s nimi, nebo jet s lidmi za tímto prvním balíkem. Zacinám couvat jakože s celým nepojedu, protože to jsem si před startem plánoval, ale pak to měním, protože prostě do kopce na to mám.

Takže párkrát zaberu a jsem na konci cíle, samozřejmě to stojí hodně sil, tepovka někde u 190ti, ale jsem tam. Kus za mnou Vitek Novak, pak nikdo. Ve sjezdu jedu opatrně takže mi celou o kousek odjíždí, ale pak zvolní takže se zase dotáhnou, stejně jako záhy Vitek Novak. Všichni ostatní jako P. Kuda, M. Skopeček, Kolikac nebo J. Zarybnický jsou vzadu, takže rozjete to mám hodně dobře.

Nový cíl je uviset celou do kopce na Sněžník! Zbytek sjezdu přes Cermnou nějak preziju na konci cíle, pak projedeme nějakou mega louží a už jedeme po hlavní ze se chytám do haku S. Prokese a za chvíli jsme opět v balíku. Kopec na Sněžník si chci vystoupit, jenže celou jede tak že to zvládám s nimi, sice jedu na poslední pozici, ale jsem tam. Po vrchole mi celou trochu odjíždí takže už to balím, pak však zase zvolní, takže jsem opět s nimi! Na první občerstvovací chytám do ruky banán (no spíš to chtělo chytnout kelímek s iontákem, proti snad všem ostatním nemám za sebou auto s doprovodem) a jedu po hřebenu.

Nový cíl je prezít sjezd pod Naklerov a vystoupit si až v tomto legendárním kopci! Sjezd do Tise preziju, v rámci kolotoče tam najíždím z první nebo druhé pozice, takže i když se kolem mě v těch dvou serpentínách prezenou, jsem v odbočce na hlavní stále v balíku. Sjezdy po Beskydu prostě jezdím zabrzděné, bojím se naklonit kolo, asi to chce čas, uvidíme co s tím do budoucna. Nicméně sjezd z Tise se mi málem stal opět osudným :(Jak jedu na konci a to celé fakt letí, tak vidím tři vykřičníky a pak vidím že je ostřejší prava. Problém je že je ve velmi prudkém klesání, takže i když brzdím a mám nové spalky, mám co dělat abych to vybral, predek mi začal už trochu vibrovat :(To mě vyleka a zbytek už si prostě nechávám diru 50 nebo i víc metru za celem, smírem s osudem.

Na hlavní pod Naklerovem balík opět zvolní a Dreamer je opět tam. No tak hura, i kopec na Naklerov jedu s nimi, doufajíc že někdo začne odpadat a já se svezu. Před balíkem je jeden člověk odjetý, takže se docela jede i nahoru. Opět vidím na konci, těsně pod vrcholem odpadam, ale pak se zase zvolní a jsem tam, koukám že můj report je dneska nějaký stereotypní, kopce s celem visím, z kopce mi to ujede a pak si to pracně sjíždím. No dal to ale bude ještě stereotypnější, uvidíte sami! :) Před sjezdem do Krasného Lesa si třeba jde pro něco do auta Adam Kauer z Kolokramu a protože někdo nastupuje tam má hned diru. Jenže jakou rychlostí se v tom krátkém sjezdu kolem mě prohnal to bych vám pral vidět. Zjistuju že tady v tom celé jsou vsichni o třídu nebo dvě lepší sjezdáři.

Stoupání na Adolfov opět odpadam a strídavě se vracím do balíku, podle toho jak se nastupuje, nastupy už nechytám, přesně jen po více než 70 km, kde navíc vydávám síly navíc po každém sjezdu, začínají trochu docházet. Protože jsem po Beskydu poctive studoval profil trasy a hledal všechny serpentíny ala Solan :), tak vím že ve sjezdu z Adolfova jich je pozehnane, navíc v tmavém lese, poradatel psal na webu ještě i cosi o pisku. Celé ale před odbočkou na sjezd zvolní, čehož využívám a jdu do krátkého „uniku“ samozřejmě svým cílem je najet tam co nejvíč vepředu, abych měl aspoň nějakou sanci být i dole s nimi. Začátek se mi daří, do první serpentíny jdu první, je tam však mokro, zelený sliz, snad i trocha oleje, takže jedu velmi velmi opatrně a po pár serpentínách jsem opět bezpečně poslední. Cesta dolů se pak ještě poměrně dlouho vine a kroutí, jedu na jistotu, sjezd z Tise mě dostatečně vyucil pro tento den. Když dole najedu na hlavní, vidím balík asi kilometr vepředu, cíli v tom sjezdu mi dali možná dobře dvě minuty, co s tímhle chcete v maratonu dokázat?

A tak jedu sám. Prekvapivě je s tím hlava smířená, vím že přede mnou je max 17 lidí, před dalšími mám asi dost najeto a další kopec na vyjímečnou Komarku bude za chvíli. Nový plán je zkusit dojet na občerstvovacku za Cinovcem sám, v klidu si doplnit bidony, vycurát se a pak jet s nějakou skupinkou co mě dojede. Jestli v Krupce mě dojede S. Prokes který měl asi defekt, takže se asi 2 km svezu v haku. Pak začne stoupání na Komari Vysku a S. Prokes mě odjíždí. Nikoliv ale tak výrazně, takže její skoro do pulky kopce vidím, aspoň to mám jako benchmark, jak jedu, do kopce tedy zřejmě stále slušně. Občas se ohlídnou, ale nikde nikdo. Hodně se oteplilo, mlhy dávno zmizely, je až skoro nepříjemné dusko a horko, ještě že jsem jel v krátkem!

Komari Vysku vyjedu docela v pohode, nejedu naplno, ale ani na udržbu, prostě tak abych vedel že v kopci mě skupina za mnou moc nebude sjíždět. Takže proti minulému roku nejsem z tohoto kopce tak „vyplášený“ je hodně těžký, ale da se jet, občas točím i 34x25, asi poprvé v tomto závodu i když v Naklerove jsem myslím take použil. Na bufet za Cinovcem dojíždím ve slušném tempu, vsichni se na mě vrhnou jestli nechci to nebo ono, doplním oba bidony,

chytnu kolac, vypiju kelimek s colou, ukousnu meloun a jedu dal. Jeste zastavim na WC, celkem tak ztrata tady max minutu nebo minutu a pul to jde. Sjezd dolu pres Mikulov jedu na jistotu ale i tak asi misty brzdim vice nez by se sluselo. Dole opet nikdo za mnou, premyslim co dal.

No co asi, novy plan je zkusit vyjet Dlouhou Louku a dostat se k obcerstovacce na Flajich. A tak i cinim, opet vse jedu sam, svym tempem, ktere je setrvale, ale zvladnutelne, proste to беру tak ze jedu zavod, tak i az me nekdo dojede tam me dojede :) Takze Dlouha Louka opet velmi tezka ale vyjel jsem, nahore velke horko a jasna obloha, pekne vyhledy na hreben Krusnych hor, parada! Pak spojeni s kratkou trasou, ked me dojizdi jeden borec a konecne se svezu z kopce v haku aspon ten kousek k dalsi obcerstovacce. Jeste dojizdime dalsi dva, bohuzel jakmile se to trochu zvedne, jezdcı z kratke mi nestaci. Na obcerstovacce stavim pouze ja, opet doplnim bidony, piju dneska dost, ale je potreba! Kratkare si zahy sjizdim ve vlnach kolem prehrady Flaje smerem na Kliny, jee jak jsem tam chtel jit vykoupat v tom horku :)

Sjezd do Janova tedy opet na samotku, na jistotu. Dole me ovane horky vitr, to dusno zacina byt neprijemne a zacnam citit mensi krizi. No a jedu dal sam a sam, mezi 70 a 170 km jsem tak jel sam. Zacne kopec na Krizatky, respektive Mnisek. Je sice nejmene prudky ze te svate petice Sneznik, Naklerov, Komari Vyska, Dlouha Louka a Mnisek, ale o to vice boli. Zde uz jedu opravdu se zacinajici krizi. Konecne za mnou nekoho vidim, je to Martin Cerny z KC Brno v doprovodu asi manzelky v aute. Kousek ho hakuju ale jede opravdu vyrazne vyssim tempem, kdyz tak clovek vidi to doprovodne auto, napadaji ho vselijake uvahy, co se s nim da delat, kdyz jede clovek sam. No ale nechme spekulaci, proste mi odjel docela vyrazne a ja finalni zjistil ze mam krizi. Po chvili se pririti dalsi dvojicka Vitek Novak a Pavel Sucharda opet z KC Brno. Je kratky sjezdik kde mi zase ujizdi, to je tragedie, mne by dneska z kopce ujely asi i holky! :) Pak se ale hecnu a protoze jsem pred tim do sebe narval gel a tycinku a vse zapil trochu to zabralo a tak je sjizdim a na posledni bufet prijizdime spolecne. Doplnim bidony kdyz tu se pririti dalsi mensi skupinka lidi s Pavlem Sovakem, Tomasem Papezem a Michalem Chadimem, vlastne to asi byli jen tihle tri :) No a nasleduje posledni vetsi sjezd. Desim se mi zas vsichni ujedou, ale nastesti nejedou az tak rychle a tak tenhle sjezd s nimi s mensimi obtizemi zvladam, no hura!

A vyplaci se, pak nasleduje usek po rovine, z mirneho kopce, aby se smerovalo k poslednim kopeckum kolem Lukova. Zjistuju ze hak je opravdu nenahraditelny, proste najednou jim stacim a dokonce stiham trochu odpocivat, kdyz si predstavim kolik sil jsem za ty 4h musel vydat navic, snad nebudou v zaveru chybet, ale vypada to ze ne. Prijizdime na posledni obcerstovacku a hele, tady stoji dva z Whirlpoolu a jeden z Kolokramu. Evidentne maji splneno a tak uz jedou jen tak na udrzbu. A tak jedeme od cca 215.km v deviti lidech, no ale bohuzel uz jen prevazne do kopce takze hak se pouzije jen obcas kdyz jsou kratke sjezdy. Vsichni jedou v poklidu, staci stacim i z kopce. Dokonec i obavany Lukov zvladam, odpada ale Michal Chadim. V Lukove v te stojce koukam na svuj predni plast a asfalt pred nim a najednou vidim, jak se proti me kutali modra svestka! Kde s tam vzala kdyz to bylo mezi baraky vi asi jen panbuh! Sucharda z KC Brno v kopci strasne vzdycha, az je to neprijemne, dela jakoze nemuze, pritom muze, takovy mam nejradsi :)

Sjezd do Milesova a vyjezd nad Kostomlaty zvladam s balikem a tady uz si verim ze s nim dojedu az do cile. Ale ouha, predjizdi nas celo stredni trasy, kde jsou tri lide a Whirlpool s

Vitkem Novakem s nimi asi chteji dojet do cile. Takze se po delsi dobe zacina zrychlovat, no do cile chybi 20 km z kopce. Pred Kostomlaty je opet neprijemna zatacka ve sjezdu, kterou opet vybiram tak tak a celo mi ujizdi. A protoze jedou tak mi ujizdi i pri prujedu Kostomlaty. Jako ja nevim, max. rychlost jsem dneska mel asi 81,5km, sice nevim kde protoze ted nefunguje upload na Garmin webu, ale nevim kolik bych jako mel jezdit aby mi to neujizdelo? :) S vypetim vsech sil si tech 7 lidi prede mnou jeste sjizdim, ale jede se porad a dole je vedro a dusno a mne to uz prestava bavit. V nejake vesnici asi 5km pred cilem navic trefim predkem kulaty kanal zapusteny do silnice, rana jako z dela, no sice jsem necvaknul predek, ale skoro mi spadla zadni podsedlova brasna a protocil jsem rидitka o nejaký cm dolu. To je posledni kapka, nehodlam se na konci prizabit. A tak si vystupuju a zbytek uz dojedu sam, skoda vedel jsem ze kdybych v tehle skupine dojel a zafinisoval, mohlo by to byt dneska i TOP20, ale tohle proste uz neslo, ty 4h na samotku, sjizdeni po sjezdech udelaly sve.

Zhodnoceni: Krusnoton byl perfektne zajisteny, nebyt tech vykricniku v Tise, asi bych tu zatacku nevybral, stejne tak pred temi Kostomlaty pod Milesovkou. Studovani profilu alespon v mape se taky vyplatilo, lepsi nez nic, kdyz to tam clovek nezna. Pavla Cerneho jsme ani v tech 9 lidech nesjeli byl pred nami o 4minuty, nicmene konec toho prvnio baliku nam stejne dal cca 25 minut, takze ja stejne nemel moc jinou alternativu jak to jet jinak, kdybych se nechal dojet rekneme uz na Snezniku, dojel bych prinejlepsim se stejnyma lidma, nebo by mi to ujelo nekde ve sjezdu, i kdyz tihle lide uz nejeli tak na jak se rika kreff! :) Vzhledem ke Krali dobry trenink, Krale zkusim objet se cti, ale uplne celo uz hakovat proste nebudu, na 250km se to spis nevyplati, tot muj poznatek dne! Verim ze se report libil, ahoy na Krali, tedy pokud nebude prset nebo snezit! :)

O narocnosti svedci to ze v cili jsem se svalil do travy ve stinu a asi 20minut nebyl schopny se zvednout, po hodine po dojeti jsem stezi dosel do sprchy a pote do jidelny na testoviny a male pivo, kde jsem oboji do sebe soukal asi pul hodiny, Tak moc jsem byl zmasakrovany, Misutka se testovin skoro nedotkl a sel zvracet na WC, tak takove to dneska bylo, bolestive, ale krasne a poctive.

Honzis – nechte mě umřít ...

Těšil jsem se po dlouhé odmlce způsobené pádem na biku, že si na silniče dokážu, že toho Krušnotona nějak slušně objedu. Nečekal jsem zázraky, ale konec byl nejhorším zážitkem z mé závodní kariéry. Tomu zoufalství se nevyrovnalo nic. Tahle repka bude dost pesimistická, začlo to už tím, že jsem cestou na rychlík defektil - urvala se záplata, tak jsem vzteky zahodil duši a radši i Mišelin plášť a přezul novou Conti duši a starou Tiogu. Přes prahu jsem se nakonec dostal v sedm do Teplic a zašel na tiskovku se skupinou A. Žaludek se na ty špagety moc netvářil, z toho dusna mi nebylo dobře, ale říkal jsem si, že to zaspím. No nocleh - karimatka byla široká tak, že by se tam neotočila ani Twiggy a ta zlámaná žebra se spaní na takto tvrdé podložce dost bránila, což mělo za následek to, že jsem se moc nevyspal a když už bych spal, tak jsem musel vstávat Kolík s Dreamerem okupujou dámský hajzly Já pak teda taky Venku mlha, děsná vlhkost, ale teplo, tak se jenom namažu a jedu krátký - krátký. Na startu asi 80lidí, docela komorní. První kopec dám na velkou, tepy vysoko, ale necítím se úplně špatně. Ve sjezdu se propadám, bojím se, ale během pár minut se srovnám. V magnetu jde dopředu Mišutka, Kolík, je tam i Astral, tak se posunu k nim a stáhnu únik Koloshopáka, který má na říditkách kameru. Tím končí mé účinkování, 180tepů, totálně propocenej a za

mnou 20km. Vystupuji si, mí běžní spolubojovníci jedou s čelem. V kopci totiž Whirpúlák nastoupil a hnedka se přišláplo, na což jsme neměli. Ve sjezdu dolítne i Astral. Stojka Neznabohy, 39/24, Mišutka to tam nástupama láme, propracovávám se dopředu a Kolík je nadohled. Třeba to nebude tak zlý, docela jsem se rozjel, ale tepy děsně vysoko. Dolítáváme do Jílového, kopec na Sněžník, prudkej jako prase, jsem uvařenej, občas tam dám i kašpara - 27ku a ta se stane kamarádem i v dalších kopcích Jak se kopec srovnal, tak mi grupa odjela, škoda. Bufet - musím stavít, čepuju do bidonu, sežeru sladkou buchtu a ve dvou dál. Pak ve sjezdu ztratím, i další se kolem mihne a mě dojede až Mišutka s Doležalovou a Sýkorovou před Nakléřovem. Zas kašpar, asi 9km/h a sotva jsem před Contadorem v modrém Mišutka to vždy nástupama roztáhne, že se hezky větrá \ Mění malá 19 za velká 13, zvláštní styl V mokrém sjezdu se naše skupinka redukuje, ztrácíme Hanku Doležalovou, naopak Sýkorka je v zatáčkách na mokru asi nejlepší z nás! Já se místama bojím, ale přece si to nenechám vodjet! Přes nějaký brdky dorážíme do Krupky, Komárka, kopec jak sviňa, 39/24,27, leje ze mě, nic nepomáhá, všude sůl, vaří se mi hlava. Předjíždí nás Indián po defektu. Nahoře jsem s Mišutkou, pak před Cínovcem dojde Sýkorka, Olin a ještě někdo. Tady nahoře pěkně foukalo, docela studeně, aspoň jsem drobet vychladl. Další bufet, byl nával, tak jsem stihl naplnit jen jeden bidon a to byla chyba. Sjezd jsem valil styl Savoldelli a dokonce mě Sýkorová nepředjela I Mišutka měl co dělat. Kopec na Dlouhou Louku, má zkáza Dole jsem ještě jel, v bidonu jsem měl asi 0,2l, druhej prázdněj, k tomu vedro, somruju pití, na konci kopce sotva pletu nohama, ale vidím Kolíkáče. Má spása! Ne, nedokážu to, od Olina dostanu napít, ale z ionťáku mi je blbě, zeptám se nějaký báby před chalupou jestli nemá vodu. Prej naproti. Kde? Hele, nějaká trubka z louky a teče tam voda! Neváhám, ledová voda do mě, na mě, do bidonu Samo mi všici odjeli Dál sám, sám, samotinka, km 133. A oted' žaludeční problémy, asi ta voda nebyla pitná, ale v tu chvíli mi to bylo fakt jedno. Navíc jsem cítil, jak se mi vaří hlava. Dojel jsem do Flájí, to už jsem nevěděl co si dát, po všem lezly vosy, do kapsy nebylo co dát a banány mi nejedou. Dám si Colu, trošku mě dostane na nohy, ale v kopci na Klíny jedu už jako s hnojem. Nahoře mě dojíždí pětka - čelo ze střední. Nahodím velkou a ten horizont s nima přeletím Koubíka tipuju na bednu a vyšlo mu stříbro! Sjezd do Litvínova trošku s respektem, škoda, ujeli mi. Zas sám, kopec na Mníšek, v lese, nekonečnej, nejím, jen srkám Colu, jedu strašně pomalu a otáčím se. Nikde nikdo a najednou Petr Čechura a druhá grupa ze střední. Prolétli jako motorka a to nijak zázračně nejeli. Čus, já su v řiti A zase sám. Rampa jako prase v Nové Vsi, pak bufet. Vem si magnézium, dobře, dám 3tablety a hromadu melouna. Blbost, je mi ještě hůř, mnohem hůř Vážně uvažuji o zabalení, i když to není můj styl. I toho Drásala jsem přece dojel! Sjezd, pak voprúz úsek do Litvínova, kde mě bere jeden SOSák ze střední, pak nikde nikdo, ohlízím se, až tu najedou Astral! A to jsem už ve stavu, že mě bolí všechno, zápěstí, rameno, žebra, nesnesitelné pálení chodidel, jedu na 125tepech, roviny jenom šmrdlám, nemůžu ani pít. Co tady děláš? Dotáhneš mě do cíle! Ne, já jsem v pr Bufet, Astral jede dál, má doprvod. Nevím co, po všem lezou vosy, něco dám do huby a je mi na blití. Colu, ale ani ta nepomáhá. Předjíždí mě Doležalová, nemám na ni. Hlava stávkuje, nohy taky. Lukov, jedu 8km/h, na 39/27, někdo jde pěšky. Nemám k tomu daleko Sjezd, vlaju za řidítky, další kopec, někdo mě předjíždí. Honzis? Jo, nemůžu se moc soustředit a fakt nemám náladu na rozhovor ani mi nejde moc mluvit a jsem rád, když odjede. Nech mě umřít, nic jinýho nechci! Sjezd, nevnímám, bolest sílí, už nejde vůbec nic. Kolik km ještě? Bohužel to má fakt 250, dva jdou přes - hákni se. Nemůžu, nechte mě umřít. Cíl, skoro

9:45hod, nic horšího jsem nejel, proti Králi děsně prudký kopce, takovej Beskyd s víc Smrčkama Nějak se ospruchuju, ze špaget sním jenom kečup, bolest všeho, je mi blbě. Hodně smutný konec, doufal jsem, že se dokážu po zranění vrátit, ale nepůjde to tak snadno. A pro Laca - Shimano Tiagra řadí vepředu mnohem líp než Sram Force co mám na Treku, ten Sram nehraje ani druhý housle, přesmykač bych používal jenom jako těžítka A co dál? Nechte mě umřít pokračuje i v neděli, vypiju 1l čaje, 0,5l kafe, litr vody a pak se jdu prvně vy* Voda v uchu, napuchlý krk, pomalinku se vracím do normálu. Dostat skoro 2hodiny, to je víc než ostuda

Kolíkáč – V háku za Kolokrámem

Stejně jako před rokem prožívám krušnohorskou brzkou ranní předstartovní atmosféru s Dreamerem, i letos počasí zatím vypadá bůhvíjak, na dálnici mlha jako mlíko, ale srážkové radary ukazují, že je jen malá bouřka někde u Chebu, tak snad si vody neužijeme. V Teplicích pozdravení se starými známými borci, ještě ve sportovní hale se vypustit na dámských záchodech, pánské jsou obsazené, a jde se na to. Věřím předpovědi a jedu jen v tom nejnужnějším, sjíždíme ke startu, kde nás vítá alegorický vůz jako na TdF, odkud místní spíkr a ředitel závodu udělají poslední pokyny. Jaká je to pohoda startovat odděleně, žádný stres a tlačení, přesně víme, že tady těch 80-90 lidí je našimi soupeři, ale i pomocníky, když se s nimi svezeme v nějaké skupince. Přes umělou mlhovou a větrnou clonu, jako připomenutí pekla z roku 2010, se vydáváme vstříc nejdelší trase Krušnohorku.

Přírodní mlha se moc zatím nerozplynula, první brd ve městě si dávám na velkou a dostávám se do popředí balíku, kde je bezpečněji. Odjíždí jeden z Koloshopu, ale nikdo na to nereaguje, ono dalších 245km hodně straší v hlavě. Za městem je mlha ještě větší, někdo už přestává i vidět, ale stačí si otřít brýle a je to hned lepší. Najíždíme na hlavní a širší silnici, Diablo velí k úniku, ale absence fotografa televize, mě přibrzdí, nemá cenu plýtvat silami. Koloshopák už je na dohled a Mišutka ho začíná sjíždět, zkouším ho hákovat a po chvíli ho máme, uááá tvoříme závod. Ale jen jsme píchli do vosího hnízda a rozdráždili největší samce, PSK Whirlpool startuje v levé šarpě a hned po něm jde Alltraining a tempo se zvyšuje. Ale jsme vepředu a tak nás neodpojí, hlídám si hlavně Jiruse, to by měl být můj rychlostní tempomat. Odbočujeme z hlavní, znovu se řítíme do mlhy, ale už nás moc nezbylo, tak kolem 30 kousků, ze Šlapek jen Dreamer a já ...

Na 30.km změna oproti minulému roku, je tu stojka Neznabohy s průměrným sklonem 9%, tak tady už to začíná bolet. Ale stále se mi jede skvěle, dokáží jet s lidmi, se kterými bych si přál jet a se kterými jsem třeba odjel Rampušáka. Je tu Michal Chadim, Pavel Sucharda, Indoš, Michal Skopeček, Pavel Sovák, Jirus, Tomáš Papež. I k nám nahlíží Dreamer, ale když mě uvidí, hned mohutnými tempy odplouvá dopředu. Tak se to rozdělilo, čelo odjelo i s Dreamerem, my jedeme asi v 10 lidech, Indoš má smůlu v podobě defektu.

Po nepřijemném sjezdu zakončeném ohromnou louží jsme sjeli do Jílového a začínáme se drápat na Sněžník, kopec přes 4km s průměrným sklonem přes 8% a max. 17%. A hele docela jsme se flákali, zezadu přilítla grupa, včetně Honzise, kterého zaregistruji, asi tam byl i Olin a Mišutka. Ale kopec je to dlouhý, zase jsme je urvali a točíme v podobném složení, jako po Neznabohách. Na bufetu před Tisou chytout jen banán a sjíždíme do Libouchec, stále se mi jede dobře, až si říkám, že to je nějaké divné, že musí přijít nějaký průšvih. Navíc mlha se rozplynula a začíná nás opékat letní počasí.

Nakléřov, kopec přes 4km s průměrným sklonem přes 7% a max. 15%, tady nás před rokem dojel Malina, vzpomínám na něj, na bejka, co dělá asi v Rusku . V kopcích jednoznačně v naší grupě kraluje Pavel Sovák, díky úrazu zhubnul ještě další 4kg a tak si na převod 39x23 každý kopec vychutnává a tím pádem i nás . Nakléřov jsem ještě hezky vysupěl na ocase grupy, nahoře se zase přísál a sklouzl se s nimi vcelku zadarmo do Krupky.

A zase kopec jako sviňa, na Komárku, 6km s průměrným sklonem přes 9% a max. 16%, tady už začínám hrát druhé housle, lehkost se vytratila, držím se Jiruse a Pavla Suchardy, kteří jsou na tom obdobně, dokonce dávám Pavlovi napít, je už na suchu, což jsem po chvíli i já a bufet v nedohlednu. Na vrcholu Komárky už nedokáži plně reagovat na tempo grupy, která mi odskočila, zůstali jsme ve 4 kusech, ale Jirus+1 se dokáží po chvíli přicvaknout, kdežto s Pavlem marně bojujeme. Profil se ale bohužel stále zvedá, bufet na Cínovci je za cca 10km, stále hore dole, no hlavně hore . Pavel ale, zdá se, má více sil, zvedá se ze sedla a odskakuje i mě, jen bezradně motám nohama, není sil to roztočit. Do prdky! Grupa stále nadohled, jen závistivě koukám, jak se tam Pavel vrátil, mě již to není souzeno.

A co jsi čekal ty wole??!! Že ti na ně bude stačit v červenci jen závodit a jezdit na Zlaťák? A přes týden na to málem ani nesednout? Dovolit si takový luxus a nejezdit Koloděje? Cyklistika je v tomto hrozně krutá a spravedlivá, každý výpadek ti dá krutě sežrat. Co teď? Domlouvali jsme se, že na bufetu se bude stavět, to by mohla být moje spása, mohl bych si je tam dojet, ale to bych musel jet teď nějaké tempo a já se jen stále bezradně motám . A nebo už jen teď budu čekat na grupu za sebou? Stejně v dalším kopci bych od nich odpadl... Cínovec, hlavní silnice, zase brdek nahoru, už je ani nevidím, je to v háji, začínám se ohlížet, kdo přijede za mnou, ale tam liduprázdno .

Bufet 500m odezírám na silnici a heleeee, Jirus si teprve zastrkává bidon do košíku, někdo ještě močí, chrastím se svými vysušenými bidony, banán do kapsy, rohlík do pusy, ale prrr, vždyť sis řekl, že pojedíš rozvážnější tempo, a tady ty borce opustíš. Ale když zařve Jirus pojed'! je rozhodnuto, znovu se gumuji za ním. A je to peklo, sjezd do Hrobu jedu jako magor, nejsem dobrý sjezdař a tady jsou šílenci, co neznají brzdy, kola naklánějí pod úhly, která odporují zákonům fyziky, vzpomínám na Dreamera, jak se vymázl asi v podobném rozpoložení, ve kterém se teď nacházím. Jak příznačný název, Hrob je tu a mám je na dosah, již v mírném klesání ještě párkrát zaspurtuji a jsem zase s nimi. Děkuji Jirusovi, endorfiny jen stříkají, jo kdybych jen věděl, co mě čeká za pár okamžiků...

Aktivně se zapojuji do střídání, jedu druhou figuru za Tomášem Papežem a když odstřídá a jedu špic, začínám cítit, jak se mi pravá noha začíná vařit ... aúúúúú ...křeč!!!, ale jaká, do celého stehna, že ani neotočím klikama Protahuji nohu a prolitnu grupou jak ostrý nůž, bohužel, ale v tom opačném směru, než bych si přál...

Osek, 125.km a jsem totálně na odpis, chce se mi brečet, svaly ve stehně stále zakouslé, grupa odjetá, za mnou nikde nikdo, přemýšlím kudy do Teplic, vždyť jsem teprve v půlce, těch 125 kiláků přeci v tomto stavu nemůžu dojet. Naštěstí se jede mírně z kopce, tak nemusím potupně zastavit, pomalu polehoučku točím, sykám bolestí a nadávám, uáááá, konečně, křeč povolila, jaká to úleva. No nic, Dlouhou Louku zkusím vyjet, co noha nohu mine a třeba mě někdo sjeďe a zkusím to s ním.

7km s průměrným sklonem přes 8% a max. 14%, to je další hřebíček do krušnotonské rakve. A hele Pavel Kuda řečený Indoš je tu po defektu, jaká škoda, že jsem v tomto stavu, na hák za ním nemám ani pomyslení, jen ho hecuji, dávej, nejsou tak daleko před Tebou. Vydrápal jsem

se pod závěrečnou stojku, když tu konečně zezadu někdo přijíždí, a heléé Mišutka je tu. Hned vyzvídám, s kým jede, a hlásí vypečenou sestavu v podobě Olina, Honzise, Lenky Sýkorové a dalších asi 2 borců za sebou. Paráda, s nimi by to mělo jít, hlavně Sýkorka je můj magnet, přeci mě nedá nějaká ženská . Mišutka se s tím ale nemazlí, drtí to nahoru a odjíždí nám, já stále rozvázně očekávám sjetí grupou.

Konečně se to překlopí a zdravím se s Olinem a asi v 5 lidech to valíme k dalšímu bufetu na Flájích. Jo mělo by to jít s nimi, jedu hodně sraβάcky v háku, protože na špici nás nepouští Josef Krönich, který se stal motorem naší grupy, ale mně to vcelku nevadí , ono nás čeká ještě hodně krušných více jak 100km. Fláje zdolány, bidony naplněny, zadní kapsy též a po dalších několika houpácích se spouštíme asi nejdelším sjezdem do Janova. Sýkorka ty sjezdy kalí neskutečně, občas mám vůbec problém ji uvíset na dohled.

V Janově na kruháku doprava a blíží si další kopec na Mníšek, 8km s průměrným sklonem k 6%. A hele Mišutka o serpentinu nad námi, řvu na něj, počkej na nás, potřebujeme Tě na roviny u Litvínova, stejně Tě dojedeme . V každém kopci musím nejdříve odehnat křeč z pravého stehna, aby se nezahryzla jako v Oseku, pak už vcelku bez problémů točím tempo, které stále určuje neúnavný veterán Josef. Navíc je to místní patriot, takže přesně hlásí, co nás ještě čeká. Je to hezký tempový kopec, serpentina zařízle ve stínu lesa, žádná velká stojka. Je tu další bufet, znovu doplnit oba bidony a znovu jen tak tak stíhám v bláznivém sjezdu, vůbec ty sjezdy na Krušnotonu, to je lahůdka .

Projíždíme Litvínovem, je nás asi 6-7 kusů, ale o spolupráci se nedá hovořit, na čele stále Josef, za ním jako stín Sýkorka a ostatní v chumlu za nimi. Nějak nemám chuť ani náladu, se o něco pokoušet, a je to škoda, tady ty úseky kdyby jsme jeli v pravidelném střídání, by jsme mohli získat cenné minuty a možná i sjet hodně zvučná jména, když tak koukám na výsledky. Třeba Michal Chadim nebo Michal Skopeček byli nakonec před námi jen okolo 2 minut. Ale to jsou jen kdyby, poslední bufet, Mišutka stále někde v nedohlednu, už ztrácím veškeré naděje na jeho sjetí, přes nás se přehnal asi dvě skupinky ze střední tratě, určitě se jich háknul... Olin to sice taky navrhoval, ale mě to bylo nějak blbé opouštět naši grupu, když nám to takhle odtáhli a navíc počítám, že z vyššího tempa bych se moc dlouho neradoval a poskakoval bych po chvíli s křečkama ve škarpě .

Lukov na 225 kilometru, stojka zase přes 10% sklonu a co to mé prošívané očka nevidí. Pochodující Mišutka! Uááá, došlo na moje slova Ale ne, nebudu škodolibý, je to kamarád a oranžový borec, jen mu to prostě dnes nevyšlo, ono jet 150km na samotku je hodně vysilující, než se vézt ve skupince. Nabíráme ho s sebou, Olin se nás snaží rozptylovat, ale já moc nereaguji, jen tupě šlapu a odpočítávám poslední kilometry. Promiň Oline

Ještě si vydrásáme poslední vážný kopec okolo Milešovky a pak si užíváme luxusního sjezdu, dokonce jsme dojeli nějaké dvoukolo asi z krátké trasy, které nám z kopce rozráží vzduch nad 80km/h. Josef se Sýkorkou se hákli, já to ještě též stihl, ale Olin s Mišutkou nikde, do háje, tak to naše domluva, kterou jsme si dali před chvílí, že Josefa a Sýkorku necháme v cíli před námi a mi dojedeme v oranžovém objetí berou za své... Ale kluci jsou bojovníci a před Teplicemi jsou tu zpět, cíl je tu najednou strašně rychle, chytáme se za ramena a projíždíme přes koberec jako jeden muž.

Krásné to finále letošního Krušnotona, pro mě možná náročnějšího než před rokem, vedro se na mě krutě podepsalo, ale jsem rád, že jsem doplnil další korálek do náhrdelníku 53x11 marathon cupu.

Lenka – Jen pár kopců...

Krušnoton je další závod maratonské série 53x11, udávaný jako nejtěžší, délkou 252km stejnou jako Král Šumavy, ale převýšení ještě vyšší, 4900m.

Tentokrát jsem do Teplic, kde je start i cíl závodu, vyrazila sama, Tomáš musel na víkend do práce, tak snad příští rok vyrazíme oba. Já už budu vědět... :-)

Cíl byl prostý – dojet, tedy dojet v limitu 12,5 hodiny, abych se dostala do výsledků. Dalo se tušit, že kdo dojede, nasbírání do hodnocení maratonské série hodně bodů, protože přihlášená nebyla víc jak stovka závodníků na dlouhou, a i způsob bodování (poměr délky, času a převýšení) nahrává k získání nejvíce bodů právě na Krušnotonu a pak i na K.Šumavy.

Z pohledu případného umístění v kategorii žen, jsem byla naprosto v klidu. Na start jsme byly přihlášeny jen 3, a to Lenka Sýkorová, Hana Doležalová a já, a protože obě jezdí „trochu“ líp, tak ať bych jela jakkoli budu stejně třetí. Takže stačilo „pouze“ dojet, v cestě stálo jen pár kopců... :-)

Byla jsem domluvená s Vinohradskými Šlapkami, že pojedou se skupinou A. Tentokrát měla skupina obsazení Laco, Strejda, Fousáč, Fonce a já. Na startu bylo poměrně teplo, tak jsem vyrazila v krátkém, plus návleky na ruce (ty, ale celou dobu zůstali shrnuté na zápěstí). Po startu jsme se hned v prvním stoupání zformovali do naší skupiny. Byla pěkná mlha, tak jsem skoro nic neviděla, ale ostatní na tom byli podobně.

První výživnější stoupání, které si pamatuju, byly Neznabohy, něco přes 2km, ale s prům. sklonem 9%. Zatím se mi jelo OK. Dále pak Sněžník (prům. sklon 8,3%, max.17%), Nakléřov (max. 15%). Na Nakléřově ztrácíme Fousáče, ale ostatní zatím jedeme pospolu. Průměrná rychlost je ale stále jen kolem 23km/h, tak se snažím víc tahat po rovinách, bohužel těch rovin tady moc není. Čeká nás ještě 3x vyjet na vrchol Krušných hor, a zase sjet dolů a pak kopce ve Středohoří.

První dlouhé stoupání je z Krupky na Cínovec (přes Komárku), je to skoro 6-ti kilometrový kopec, s průměrným sklonem 9% (max 16%). Ten se mi moc dobře nejel, ale Laco je ještě kousek za mnou, tak jsem v klidu. Je už ale pěkné vedro, dusno, teploměr mi ukazuje 30 stupňů. Ještě několik dalších stoupání na hřebec Krušných hor a pak rychle dolů, abychom mohli zase vyrazit do dalšího kopce.

Dlouhá louka, skoro 7km, s prům. sklonem opět přes 8%. Kopec se mi až na poslední kilometr jede o poznání lépe, Laco je někde daleko za námi, tak nahoře stavíme a čekáme. Pak opět jedeme pohromadě, ale za Flájemí je jasné, že do cíle všichni dohromady nevydržíme. Limit je nebezpečně blízko, a tak tedy vzadu zůstává Laco a Strejda, já a Fonce jedeme rychleji. Ve sjezdu se ještě otáčíme, zda nás nedojedou, ale spíš my dojíždíme další cyklisty.

Poslední stoupání na vrchol Krušných hor je z Litvínova na Mníšek, pohodový, ale dlouhý kopec (8km, prům. sklon 5,5%)

Organizátoři na všechna větší stoupání dali po kilometru informační tabulky, kolik kilometrů zbývá do vrcholu a jaký sklon bude mít další kilometr. Pro orientaci je to bezva věc.

Úsek z Litvínova pod Lukov, je nudný, nezáživný. Jela jsem ve skupince 3, bohužel oba dva pánové už byli značně unaveni, tak jsem skupinu táhla sama. Kilometry vůbec nechtěli naskakovat, nakonec jsem byla ráda, že nás dojeli další dva cyklisté z dlouhé a usadili se hned na čele skupinky.

Na poslední občerstvovače ale všichni zřejmě hodlali pobýt nějakou chvíli (zouvání bot, apod), tak jsem po doplnění tekutin vyrazila na poslední část sama. To už do cíle zbývalo jen něco kolem 30ti kilometrů. V cestě ještě ale 2 stojky ve Středohoří, Lukov a do sedla Milešovky.

Lukov, 2,5km, prům. sklon 7%, max. asi 15%, tam jsem chtěla už slézt, ale nakonec jsem se nahoru vydrápala, a Milešovka, asi 3km schodovitý kopec, prům. stoupaní přes 6%.

Na Milešovce jsem dojela někoho ze střední trati, a po sjezdu už jsme se střídali až do cíle. Celkově jsem skončila 67., na startu nás bylo 87, ale někteří nedojeli.

Čas 10:34:40, čistý 10:22:00, nastoupáno podle computeru asi 4700m. Cíl dojet do cíle byl splněn, pro příště už budu vědět, co mě čeká.

Celkově hodnotím Krušnoton jako závod super zabezpečený, na trati celou dobu regulovčící, policie, dobré značení, informační tabulky v kopcích, perfektní organizace.

Samotný závod jako velmi těžký, ale zvládnutelný :-)

Už se těším na Krále Šumavy :-)

Mišutka – Z euforie na toaletu

Z Krušnotonu mám obavy již delší dobu, tak jsem velmi rád, že mi Strejda zapůjčuje celé zadní kolo s kazetou 13x29. Ještě jednou moc děkuji. Do Teplic se vydávám již v pátek odpoledne a jdu se se Strejdou lehce projet. Nejde mi o nic jiného, než vyzkoušet jestli všechny převody fungují. Vše je OK, tak v klidu na tiskovku a kolem desáta do postele. Vzhledem k tomu, že jsem byl od čtyř ráno v práci usínám rychle.

Budíček v 5:00. Snídám klasiku chleba s marmeládou. Moc to nejede, je na mě moc brzy. Na toaletě se s Lacem a Strejdou střídáme při primárním a sekundárním sr.... Přijíždíme na start. Zde už je Dreamer, Kolíkáč, Olin, Astral. Dozvídám se, že by nás nemělo být víc jak 80, takže přijeli asi opravdu jen největší srdcaři. Start, jede se svižné tempo v mlze, takže si po chvílce sundávám brýle. Po cca 25 km se posunu blíž k čelu, kde jede Dreamer, Kolíkáč, Diablo, protože vzadu mi pár jedinců začalo házet docela pěkné myši. V jednom magnetu se dokonce dostává na čelo a sjíždím jednoho Koloshopáka. Balík mě v klidu dojel a já se opět posunul vzad. Po chvílce za to elit'áci konečně vzali a balík se začal trhat. Odjíždí s nimi Dreamer a Kolíkáč, Olin po chvílce rozumně vystupuje. A jsou tu Neznabohy, zde je se mnou Diablo, Olin a Honzis. S Honziséem to trochu trháme a před vrcholem Honzis odjíždí. Na vrcholu se formuje grupa, se kterou odjedu většinu závodu. Je zde i duo Sýkorová - Doležalová. Sjezd do Libouchce v klidu a v Jílovém první vážná zkouška - Sněžník. Zde začíná má série rádoby úniků V kopcích se držím hesla, že jede každý za svý. Cítím se dobře a chytám své tempo. V klidu to s Olinem vyjedem nahoru, kde stavíme na občerstvovače. Před sjezdem do Tisé jsme opět pohromadě. V Tisé přichází jediný úsek, který trochu znám z mládí, kdy jsem tu párkrát byl na chatě u jedny spolužačky. Tak vím, že tu je pěkný sjezd do Libouchce. Zde bořím ty teorie, že s 13 kazetou pojedu maximálně 60. Na konci sjezdu mi tacháč hlásí nový zaznamenaný rekord rychlosti 85.5 km No jel jsem na hranici rizika, tak jsem vymetl i nějakou tu díru. Před Náklérovem opět pohromadě. Hned co jsme odbočili z hlavní vidím žlutý dres a říkám Olinovi, to je Honzis. Ano ten blázen, co nemá doléčený zlomeniny a měsíc pořádně netrénoval. Opět odjíždím v kopci, jedu bez větších problémů. Nahoře zvolním a čekám na ostatní. Následuje velmi nebezpečný sjezd z Adolfova, kde exeluje Sýkorová a ztrácíme Doležalovou. No a je tu Krupka a další bonbonek - Komárka.

Opět odjíždím, tentokrát s Honzisé, jede se mi stále bez větších problémů. Nahoře docela fouká, jinak si na počasí nelze stěžovat. Necháme se v klidu dojet a stavíme na bufetu. Následuje sjezd, který končí v Hrobu. No letos si tu nelehnu, protože se cítím dobře i po tomhle pekelném sjezdu, kdy jsem měl co dělat uvíset Sýkorovou s Honzisé. A je tu Osek a stoupání na Dlouhou Louku. Z loňských reportu mi v hlavě zůstaly dva názvy, Dlouhá Louka a Lukov. Hned za přejezdem Honzis hlásí, že to bude jeho konečná. Moc tomu nevěřím. První kilák jedu v klidu, pak opět přišlápnu a jedu s jedním borcem, co odpadl z čela. Přibližně v polovině vidím před sebou oranžový dres, ihned poznávám Kolíkáče. Rychle se k němu blížím, vidím, že má krizi, protože jezdí od krajnice ke krajnici. Ptá se kdo jede v grupě, tak říkám Honzis, Olin a Sýkorová. Nechci slevovat ze svého tempa, tak mi ještě řekne, že se to ještě zvedne. A opravdu na posledním kilometru vidím cedulku s průměrným sklonem 10.6 %. No je to peklo, dávám samozřejmě 39x29 a z hluboka si odplivnu. Před vrcholem mě dojíždí jedem borec z Kolačihál a společně jedeme následujících několik kilometrů. Sjezd do Litvínova opět na hranici rizika. Před stoupáním v Janově nás téměř dojíždí grupa s Kolíkáčem, Olinem a Sýkorovou. Kolíkáč ještě haláká ať na ně počkám. Mě se zdá, že jedu dost volně, tak čekám, kdy nás docvaknou. Kopec má sedm kiláků, ale už to není takové peklo. Přesto v polovině grupeto Kolíkáč stále nikde. Najednou nějací borci nejspíš ze 180. Snažím se háknout chvilku to vydržím, pak se vracím zpět ke svému strojovému tempu. Nahoře zjišťuji, že kolega z Kolačihál je z Unhoště. Říká mi, že teď už to budou jen takový brdky. Já mu na to odpovídám jasně brdky s 11% jako je Lukov. Dostáváme se na hlavní, kde už vidíme pár jedinců z kratších tras. Ovšem většinou docela turisti. Stavíme na bufetu. Vyhlížím Kolíkáčovu bandu, ale stále nikde. Letíme sjezd opět do Litvínova. Zde sbíráme dva z klubu Libochovice. Pravidelným střídáním proletíme místní kruháky. Za Litvínovem na 200 kilometru. Přijíždí grupa z krátké trasy s kolegou z Unhoště se háknem. Jede se velmi svižně, nestřídám, přesto mi před posledním bufet odjíždí. Škoda kolega s nimi vydržel až do cíle a skončil 24. No a na 215 konečně přišla krize. Od bufetu jedu volně a sám. Občas předjedu někoho z krátké a čekám, kdy se už konečně přiřítí Kolíkáčova banda. Dočkal jsem na Lukově, kde jsem zrovna protahoval křečka v pravé noze. Přivezl sebou i Olina, Sýkorovou a jednoho borce z Bíliny, který jim to prý celé odtáhl. Sjezd do Milešova a zase nahoru tři kiláky. Jsem v pr...Nad vodou mě drží hlavně Olin, který stále něco mele, ovšem já už má dost zalehlé uši, takže mi to musí opakovat dvakrát. Ve sjezdu s Olinem ztrácíme, nakonec se ještě docvaknem. Přijíždíme na hlavní mezi Teplicemi a Duchcovem a já začínám věřit, že do cíle už dojedu. Teď už to bude z kopce přes dvě křižovatky pak doprava a společný průjezd cílem.

V cíli si na deset minut lehnu na chodník, jsem K.O. Jedu na hotel se osprchovat. Po otevření dveří mířím na toaletu, kde jsem se k závodu ústně vyjádřil. Pěšky se dobelhám zpět do prostoru cíle a jdu do kantýny. Dávám si špagety, ale tělo je v kritickém stavu, tak opět mířím na toaletu a ještě jednou si zde zopakují, že tento závod byl na poblití. Jdu na hotel si lehnout, kolem osmé přichází Strejda s Lacem. Vyměná prvních dojmů a zároveň loučení. Doma se už cítím dobře a tak konečně můžu sežrat půl kila špaget.

Mirek – Dvorní domestik

Brdek po startu v pohodě, vezu se v balíku, ale na 10.km defekt zadního kola a konec ambicí. Za šest minut opraveno díky sběráku, který u mě zastavil a půjčil mi velkou pumpu, ale jsem

beznadějně poslední. Počáteční naštvaní rychle vyprchalo a začal jsem stíhat Míru s tím, že mu pomůžu dojet to do cíle, nemít tuhle motivaci, tak by to bylo těžké nezabalit. Takže mně čekala časovka jednotlivců na 250km, bylo jasné, že dneska už se v háku nesvezu. Jedu docela ostré tempo, na to kolik zbývá do cíle. Na 30.km kopec Neznabohy, docela ostrý, z loňska si ho vůbec nepamatuju. Pak už na 50.km stoupání na Sněžník, tady už jsem myslel, že Míru dojedu, ale jsem rád, že tu ještě není, to je znamení, že jede dobře. Až v dalším kopci na Nakléřov na 60.kmho docvakávám a od té doby se snažím o roli dvorního domestika. Rovinky se snažím jezdit na větru, ale kopce musí každý za své. Komárku ještě vyjíždíme dobře, nahoře nás dojíždí čelo kratších tras, na Cínovec na bufet to nějak dojíždíme a chvíli zastávka. Pak sjezd do údolí a stoupání na Dlouhou Louku. Pekelnej kopec, Míra už dost trpí, ale přežíváme to, na další bufet na Fláje je to po větru a vcelku z kopce, tak stačíme trochu odpočinout. Pak luxusní sjezd do Litvínova a mírné stoupání na Mníšek. Míra už je trochu lepší a začíná komunikovat, tyhle mírnější kopce už zvládá skvěle, přeci jen nejsme ani jeden žádné 60kg horské blechy Trochu nás ještě pozlobí stoupání před bufetem v Nové Vsi, pak sjezd na mokru a v lehkém deštíku do Litvínova. Dál už je profil mírnější a snažím se tahat co můžu, tady už jedu svoje maximum, co jsem schopen po 190km v kopcích jet, jedeme na naše možnosti hodně svižně, Míra spolelivě visí v háku i v menších brdcích a tímhle tempem dojíždíme až na Bufet do Mirošovic na 225km. Za ním už mně začínají zlobit křeče ve stehnech, ale dá se to ještě rozjet. Stojku přes Lukov už trpíme oba, pak poslední stoupání z Milešova, Míra už je dost na kaši, ale přežíváme to a valíme do cíle. 3km před cílem nás ještě dojíždí dva němci a tahají dobře, tak se alespoň závěr vezu v háku. Do cíle je necháváme jet a užíváme si cílovou rovinku společně. Čas 10:33, 60 místo z 87 lidí na startu. Čas jízdy 10:12, takže jsem 6 minut opravoval defekt a patnáct minut plenil bufety, to už se mi dlouho nepovedlo Super zážitek, bylo to peklo, gratulece všem, kdo dali dlouhou!!! A velké díky pořadatelům, super zajištění, za rok opět jedeme a opět si užijem dlouhou trasu

Radim – Krušnoton aneb týmový boj až do cílové pásky

Přišel srpen a s ním i Krušnoton, závod, který již ve svém premiérovém ročníku vstoupil zběsilým popršeným počasím mezi legendy! Jeho účastníci shodně tvrdí, že tak drsný závod, jako byl loňský Krušnoton, v životě nejeli. A druhým dechem hned dodávají, že doufají, že už nic podobného taky nikdy nepojedou. Teď tu byl druhý ročník, takže jet či nejjet? Protože jsem nakonec nejel v červenci Beskyda, sbírám odvahu a беру Krušnoton jako záložní cíl. Při registraci a pohledu do startovní listiny zjišťuji, že jsou již přihlášení i Michal s Martinem, oba na střední 183 km trasu s 3600 m převýšení a se startem v 10:00. Dlouhá startuje v 7:00, musel bych na ní buď jet sám a vstávat tak někdy hluboko v noci, nebo shánět ubytování, což se mi také nechce. Je to tedy jasné, s Krušnotonem se seznámím rovněž na střední a hned se domlouvám s klukama na společné cestě autem. Sraz i cesta ubíhají podle plánu, Michal řídí vypůjčený rodinný Opel Zafira, Martin vzpomíná na ty loňské vodní lázně a já na zadním sedadle raději podřimuju. Probouzím se až na začátku Teplíc – startovním městě.

Předpověď počasí zněla pro tuto oblast docela hrozivě, mluvilo se zase o nějakých vytrvalejších deštích, ale tady u městské sportovní haly je sucho a hlavně docela teplo, takže po krátké poradě nakonec volíme všichni od začátku krátký-krátký bez náleků, což se ukázalo jako dobrá volba. Ještě na parkovišti se potkáváme s Kubajzem a říkáme si, že by bylo fajn objet to společně, protože přihlášených na střední trasu moc lidí není, nejvyšší číslo

jsem viděl asi 38 a o moc víc nás už asi nebude. Sjíždíme od stadionu na náměstí do Krupské ulice, kde je společný start krátké a střední trasy. Lidí tu tedy moc není, a to ještě většina je samozřejmě z krátké trasy, což ve mně vzbuzuje obavy, že po rozdělení tras (na zhruba 40. km) zůstaneme na trati rozprášení po jednotlivcích. Sílám si, že se třeba podaří spojit síly s někým z dlouhé, která se k nám připojuje na našem 21. km, ale ti už budou v tu dobu na 90. km, takže je otázka, jestli si dokážeme vzájemně vůbec nějak účinně pomoci.

Na startu stojíme v zadní části pole a po startovním výstřelu se snažíme každý probít trochu vpřed, ale jedeme stále tak nějak na dohled od sebe. V prvním kopečku na konci Teplic je v lese docela vlkno, dopředu jde Michal (číslo 32), já chytám na horizontu díru a Martin (31) je kousek za mnou, nicméně za následující vsí Kvítkov se to postupně zase všechno sjíždí dohromady. Doskakují si Michala a chvíli jedu za Terkou Trefnou, pak jedu provětrat náš sokolský dres ještě víc dopředu na nějakou 15. pozici, je to tady už sám Kolokrám a Alltraining, chvíli si užívám pohled na čelo závodu zblízka, a pak se zase prosévám takticky trochu nazpět. Projíždíme Chabařovicemi, kde to začíná po čase zase trochu víc stoupat a Michal mi opět postupně odjíždí, kdežto Martin zůstává o něco zpět. To je také poslední moment, kdy lze vidět všechny sokoly takto relativně pohromadě. V momentě kdy míjíme jedno stojící auto v protisměru, se kousek za mnou ozve rána a už se několik jezdců válí po zemi. Mám trochu strach o Martina, protože ten se někde v těchto místech před chvílí pohyboval, ale jak pak říkal v cíli, stačil se včas vyhnout. Stoupáme a nejede to čím dál víc, až se ohlížím, jestli nemám vzadu defekt, ale nemám, to mi to jen připadá, jakoby mi někdo zezadu kolo přidržoval. A má být ještě hůř, protože právě vjíždíme do místa zvaného Krupka. Právě tady na nás čeká první velké stoupání dne a podle loňských účastníků snad zároveň i snad to úplně nejtěžší na Komáří Hůrku (délka 5,67 km, převýšení 511 m, průměrný sklon 9,01%, maximální sklon 16%).

A skutečně, hned po odbočení vpravo při průjezdu městem je již poměrně veselo. Michal, Kubajz (i Terka, aneb konec krásných výhledů) se vzdalují a celé pole se notně natahuje a trhá, a to až na jednotlivce. Je to prostě tak trochu vražda, radši bych snad jel tou lanovkou, co vede o kousek dál v lese, říkám si. Chvíli bojuji na 39-24, ale tepy nad 190 a stále hlasitější vlastní dech mne nutí k zařazení nejlehčího 39-28 s tím, že nemá cenu se utavit hned v prvním kopci. Nejprudší pasáže tak jedu o něco pomaleji, než soupeři před mnou, ale s vědomím, že každý ušetřený zbytek sil se může ještě hodit. Pár pozic tedy v prvním kopci ztrácím, ale jedná se vesměs o jezdce z krátké trati, tak to zase tolik nevádí. Ve druhé části stoupání přece jen trochu povolí a na vrchol vyjíždím v takové tříčlenné mini skupince, Michal s Kubajzem už jsou ale mimo dohled. Trochu sklesáme do Fojtovic, ale vzápětí už to zase stoupá západním směrem na hřeben, a to dost protivně proti větru. Na prvním horizontu se sjíždíme do asi sedmičlenné skupiny, ale v následujícím prudkém horizontu už začínám znatelně ztrácet, naštěstí za horizontem tempo trochu polevuje, a tak si to zase doskakují zpět. Projíždíme Cínovcem a pro změnu zase stoupáme, ale ještě před horizontem odbočujeme z hlavní silnice vpravo na úzkou silničku a pokračujeme houpavě po hřebenové Krušnohorské magistrále. Naše skupina se v jednom z brdků poněkud nesmyslně trhá, já zůstávám v její prostřední části, ale je to už celkem jedno, protože první bufet u horské chaty Vitiška je již prakticky v dohledu. Stojí tu už několik jezdců z předchozích skupinek a i z té naší tady téměř všichni zastavují. Zastavuji také, беру si ionťák a banán, a protože vidím, že tři jezdci z mojí původní skupinky již odjíždějí, vyřáším bez nějakého zbytečného otálení za nimi. Jsou to ale

všechno jezdcí z krátké, takže když se po krátkém asi kilometrovém sjezdu po napojení na hlavní krátká trasa odpojí, jsem najednou úplně sám. Nakonec spojují síly s jedním jezdcem ve žlutozeleném dresu z dlouhé a společně sjíždíme serpentinami do města s poetickým názvem Hrob - prostě sjezd přímo až do Hrobu, naštěstí tedy alespoň v našem případě pouze geograficky.

Protože kolega byl ve sjezdu trochu pomalejší, resp. v jedné ze zatáček byl trochu delší, přijíždím do Hrobu s menším náskokem a na následující rovince vyhodnocuji situaci. Před sebou asi 150 m vidím jezdce v bílém dresu z naší původní Cínovecké skupinky, který zřejmě předtím na občerstvení pouze přibrzdil, 100 m za mnou naopak vidím toho žlutozeleného jezdce ve dvojici s ještě jedním, tak se rozhoduji na ně počkat, jelikož to tady zase docela fouká proti a ve třech toho před námi sjedeme určitě hravě. A tak se také za chvíli děje, tím jezdcem, který přijel zezadu je číslo 35 (Petr Pražák, TJ Doksy) v šedém dresu (také z té původní hřebenové skupinky a dokonce myslím, že jsme spolu jeli i část Komárky), po chvíli pak dojíždíme bílou 20 (Tomáš Dyntar, Praha 6) a jsme čtyři. Ne ale nadlouho, protože za Osekem točíme znovu ostře doprava zpět na hřeben do stoupání na Dlouhou Louku (délka 6,81 km, převýšení 563 m, průměrný sklon 8,27%, maximální sklon 14%). Ještě při přiblížení hned dole v Oseku za přejezdem ztrácíme jezdce z dlouhé, naopak poměrně záhy nám ukazuje záda bílá 20, takže pokračujeme ve dvojici s 35. Stoupání to opět není jednoduché, 39-24 je v akci takřka permanentně a vlastně ani nejedeme ve dvojici, spíš se tak navzájem motivujeme, protože chvíli jsem rychlejší já a kolega se snaží odstup zlikvidovat, pak jde zase dopředu on a já koušu hranu, jen abych nezůstal v lese sám. Na výjezdu z lesa kolegu dojíždím, jdu před něj a jsem zvědav, jestli se zase kousne, ale on radši zajíždí ke krajnici a jde si odskočit, takže na závěrečnou nejprudší 14% pasáž na sluníčku jsem úplně sám. Tady už nic jiného než 39-28 nepomáhá a i tak tepy poskakují okolo čísla 195. Nakonec jsem tedy nahoře, ale okolí už zrovna moc nevnímám, což je ovšem škoda, protože u hospody pod Vlčí horou se mi zdá, jako bych zahlédl na zemi něco žlutého jakože šipku doleva. A je fakt, že nějaká asfaltka tam doleva skutečně odbočovala. Jelikož bych nerad začal klesat na nesprávnou stranu kopce, raději se otáčím a jedu chvíli zpět, než dorazí kolega s 35, který mi říká, že určitě neodbočovat a stále rovně, takže dále pokračujeme již společně.

Cesta zpočátku klesá, ale pak se začíná houpat nahoru dolů, převážně však naštěstí směrem dolů. Role máme rozdělené celkem jednoznačně, kolega je lepší ve sjezdech a na rovinách, já zase do kopce, tak se na špici střídáme podle aktuálního sklonu s tím, že z kopce i já občas vystřídám, aby to bylo trochu víc rovnoměrné. V nijak přehnaném úprku pak přijíždíme na další bufet u Flájské přehrady. Několik jezdců z předchozí skupinky právě odjíždí, ale my oba zastavujeme, přece jen doba pokročila a trochu něco sníst je také potřeba. Dávám si postupně tři kelímky s colou, jeden ionťák, půlku rohlíku, trochu rozinek a nakonec nepohrdnu ani koláčem, ze kterého je ale předtím třeba rukou odehnat několik dotěrných vos. Ale jinak vosy měly pravdu, jedná se o velmi vydařený kousek, tak si hned dávám ještě jeden na cestu. Mezitím na stanici dorazila dvojice v dresech Saxo Bank se startovními čísly 3 (Martin Podolínský) a 4 (Roman Valenta, oba AD Valenta), trojka zastavuje a čtyřka jede dále. Sedáme tedy společně s 35 na kola a vydáváme se za 4, kolega mi přitom říká, jak s touto dvojicí objel Beskyda a že ten mladší je minimálně o dvě třídy výš a že to na rovině krásně odtažá. A jelikož silnější 3 teď na občerstvovače tankuje, máme trochu klidu na to sklesat od hráze dolů jenom proto, abychom se vzápětí tak trochu nesmyslně škrábali téměř na původní

místo zpátky (přítom přímo po hrázi vede také asfaltka). Na úpatí stoupání ke hrázi dojíždíme 4 a stoupání jedeme ve společném rozhovoru celkem v poklidu přesně do doby, než nás zezadu dojde jeho parťák a se slovy „Co je to tady za debatní kroužek?“ jde hned dopředu. Nějak se vyskládáme za ním a jede se, teď už jen po rovině nebo mírněji do kopce, směrem na Klíny. Po zhruba kilometru se to ale zase trochu zvedne, pomalejší ze dvojice Saxo Bank začíná ztrácet a jeho druh na něj čeká, tak s 35 odskakujeme a jedeme nadále jen ve dvojici, přičemž dojedeme i pár jezdců z dlouhé, leč nikdo se nehákne. Za Klíny potkáváme u krajnice smutně pochodující číslo 20, které s námi bylo ve skupině v Oseku, než nám ujelo. Volám na něj, jestli chce duši, že mám dvě, ale on jen smutně odpovídá, že řízl plášť a že už si volal pro odvoz. Tak to je smutný konec, ale více pomoci nemůžeme, tak pokračujeme s 35 dále na horizont, a pak už konečně po dlouhé době zase z hřebenu dolů. Ještě předtím v Rašově narazím na silnici na regulovčíky, kteří ovšem zajišťují úplně jiný MTB závod, který naši silnici dvakrát krátce po sobě křížuje. Tak ale je to dobré, s žádným bikerem jsme se bočně nestřetli a můžeme nerušeně pokračovat ve sjezdu do Litvínova.

V Litvínově se stáčíme opět na západ, mírně sklesáme, pak na kruháku vpravo a už si to zatím jen mírně stoupáme Janovem (ano, to je to nechvalně proslulé sídliště, ale nám se tu nic špatného neděje a dokonce Michal pak v cíli říká, že zde dokonce zaslechl i nějaké fandění), k dalšímu velkému stoupání zpět na hřeben hor do Mníšku (délka 8,15 km, převýšení 460 m, průměrný sklon 5,64%). Začíná se serpentinami, takže docela příjemně, nicméně ještě dole mi pravým stehnem projede první ostrý náběh na křeč a já si říkám, jak jen tohle asi bude pokračovat dál. Kolega s 35 říká, že si půjde zase odskočit, ale že bychom na sebe mohli nahoře počkat a s dvojicí 3+4, která se znenadání objevuje kousek za námi (dokonce 3 mne zanedlouho skutečně rozdíllem třídy předjíždí, ale pak za zřejmým účelem u cesty zastavuje a čeká na své číslo 4), absolvovat následující rovinatější pasáže a snad i závěr cesty. V tuto chvíli mi to připadá jako dobrý nápad, tak příkyvuji, ale jak už to bývá, skutečnost je nakonec úplně jiná a s těmito jezdci se až do cíle už neuvidím. Pokračuji tedy sám, kopec to je pěkný tempový bez prudkých stojek, jede se prakticky stále v hezkém lese (občas je mokrá asfalt, ale jinak to celkem jde) a hlavně po počátečním protažení ve stoje mi už nohy žádné známky křečí nesignalizují, takže se jede docela dobře. Přede mnou se navíc v celkem pravidelných intervalech objevují osamocení jezdci z dlouhé, kteří mi slouží jako dobrý stimul pro udržení konstantního tempa. Vždy s nimi prohodím pár obdivných slov ve smyslu, že já mám pomalu dost a oni mají v nohách ještě o nějakých 70 km víc a přitom koukám, že se pomalu přibližují k nějaké větší asi pětičlenné skupince. Mezitím dojíždím Diabla (Pavel Zach, Vinohradské šlapky) z dlouhé a ten říká, že v té skupince přede mnou je Kubajz a také jeden dres, jako mám já a je to tedy jasné: je tam Michal a já tam před horizontem prostě musím být taky. Na vrchol stoupání zbývají ještě tak 2 km, ale nevím to přesně, tak se snažím dojet skupinu co nejdříve a nasazuji proto interválek na 100. km v této části pole asi normálně nevídaný. Ale vyplatilo se, za chvíli jsem tam, až se všichni diví, kde jsem se tam tak najednou vzal. Kromě Michala (32) s Kubajzem (30) je tu z naší střední trasy ještě 18 (Miroslav Štola, Sokol Kbely Cycling team) a další dva jezdci. Sjíždíme do Mníšku, kde se k nám připojují ještě další jezdci a frčíme si to stále mírně z kopce do Nové Vsi v horách. Pozoruji, že Michalovi i Kubajzovi visí startovní číslo na zádech už pouze na jednom spínacím špendlíku a říkám si, že až do cíle jim to asi nevydrží. Ono s těmi špendlíky obecně byl problém, byly příliš krátké a z příliš měkkého materiálu, naopak číslo bylo zase poměrně tvrdé, takže už při propichování

čísla se špendlíky měly tendenci ohýbat a následně nedovírat, což se nyní ukazuje v celé své nahotě. Tak to jen tak jako drobná připomínka pro pořadatele, co pro příště třeba vylepšit. Zřejmě v euforii z přežití dalšího a posledního opravdu velkého kopce směrem do hor se najednou trochu nesmyslně závodí a skupinka se na větru dost trhá, takže místo kompaktní osmičlenné skupiny přijíždíme do vesnice v rozložení 2 + 1 + 3 (to jsem já s Michalem a Kubajzem) + 2, nicméně v následujícím stoupání přes vesnici (délka 1,95 km, převýšení 112 m, průměrný sklon 5,74%) se to zase sjíždí dohromady. A tady nastává naše velká chvíle s Michalem, jdeme do čela, Kubajz hlásí, že má křeče, tak kamarádsky držíme tempo (nahore by měl být další bufet a chceme tam stavět, tak je to stejně jedno) chvíli s námi ještě někdo jede, ale za chvíli už jsme na čele zcela sami a přitom se nám jede dobře, tak to je paráda. Na bufetu se to ale stejně zase všechno sjíždí.

Občerstvuji se, co to dá, hodně piji - cola, ionťáky, nechávám si dolít jednu láhev, zajímavé je, že druhá je od startu téměř celá plná, nějak mi mezi bufety stačí vždy jenom jedna. K jídlu rozinky, také nějaké energy tablety, výborný „vosí“ koláč (je fakt dobrý, akorát to chce ze začátku přemluvit ty vosy, aby si přelétly na jiný kousek, než který si chci právě vzít, ale domluvit se s nimi pomocí mácháním ruky nějak dá). Všimnu si, že číslo 18 z naší skupiny už zase vyjíždí zpátky na trať, tak žďuchám do Michala, že je nejvyšší čas taky vyrazit. Beru si ještě narychlo banán a půlku rohlíku s tím, že si to dojím ve sjezdu a rychle zpátky do sedla, čímž tak trochu nevědomky odjíždíme Kubajzovi, kterému to se to dle jeho vyjádření v cíli zrovna moc nezamlouvalo, že jsme ho tam nechali. Tak ale byl to jeho první maratón, takže on do příště ty bufety ještě vylepší, a pak už bude jezdit s námi. Za současné konzumace rohlíku s banánem dojíždím Michala a ve sjezdu dále dojíždíme a předjíždíme i 18, aneb ne nadarmo jsme s Michalem vévodili sjezdařské soutěži v Dolomitech. Na kruháku v Horním Jiřetíně najednou koukáme, že kousek před námi je na dostřel poměrně početná skupinka, kterou si bez váhání sjíždíme. Jsou to všechno jezdci z dlouhé, tak jim jdeme pracovat na čelo a celou cestu mírným stoupáním z Horního Jiřetína přes Janov a Litvínov jim děláme tempo až na občasné výjimky hlavně my. Ochotně ale hákují tak asi jen dva, ostatní mají tendenci tvořit díry, takže se to chce občas otočit a zjistit si, jak je kdo na tom. Mezi Janovem a Litvínovem projíždíme úsekem, kterým jsme už opačným směrem před nějakou dobou sami jeli, a stále tady potkáváme v protisměru dost jezdců, jsou to hlavně jednotlivci nebo menší skupinky a asi všichni z naší skupiny si v duchu říkáme, jak jsme rádi, že už máme stoupání na Mníšek a celou tu kapsu přes Novou Ves do Litvínova za sebou. No zkrátka rozhodně jim nezávidíme. Snažím se tady o sice rovnoměrné a nijak přehnané tempo, ale přesto cítím a při otočením i vidím, že ty pohledy některých jezdců za mnou nejsou ani tak děkované, jako spíše hodně utrápené. Ale co, za chvíli by se to snad mělo zlomit zase směrem dolů, tak tam se půjdu někam schovat a ostatní si tím pádem snad také více odpočinou.

V Lomu odbočujeme z hlavní doprava a zase jedeme chvíli z kopce, ale jestli jsem si původně plánoval, že si tady v závětrí pěkně odpočinu, tak to moc neplatí, na špicí se stále moc nikomu nechce, a tak jsou tam k vidění opět hlavně naše modro-oranžové sokolské dresy (v Janově u benzínky nás i fotili, zrovna když byl Michal na čele celé skupiny, tak to by chtělo tuhle fotku někde sehnat). Za Lomem se našťestí začíná střídat pravidelně a je nás takových dobrých osm kousků, takže při troše dobré vůle bychom mohli ještě někoho sjet. To se stává hned vzápětí u Braňan, kdy dojíždíme jezdce s číslem 9 (tedy naše střední trasa, dlouhá má čísla od 100 výš) a je nás zase o jednoho víc. Tempo je ale docela rozkolísané, k nějaké rozumné rychlosti (=

35 km/h po rovině) se dostáváme prakticky jen v případě, kdy jedu na čele já nebo Michal, v ostatních případech má tempo tendenci klesat a někteří pro jistotu nestřídají vůbec. Nemám jim to za zlé, je jasné, že jezdci z dlouhé už toho mají dost, za normálních okolností bychom asi byli vyrovnání, ale těch 70 km rozdílu ve vzdálenosti hraje proti nim. Projíždíme po silnici mezi uhelnými pánvemi a spadne tady na nás dokonce pár kapek, než však stačí řádně omoknout asfalt, je našťastí po dešti. Jedná se tady asi o nejlehčí úsek trati, takže kilometry hezky odsypají a sokolské dresy to z velké části kontrolují ze špice, prostě paráda. A jestliže naše dresy jsou vidět, pak ještě více jsou naše kola slyšet! Nevím, čím to, ale duo Duratec-Duratec patří dnes ke strojům, které jsou kvůli všelijakým pazvukům v pelotonu jednoznačně nejhlasiťší a já už se v duchu nemohu dočkat, až kolo další umyji, že to snad přestane (nepřestalo). Občas nám cestu přetne nějaký kratší výjezd, tady musím Michala trochu krotit, protože má tendenci držet v nich tempo z roviny, zatímco ostatní nikoli a dělají se hned díry. Tady ale nemá cenu ujíždět, navíc mě začíná zase v nepravidelných intervalech pozdravovat víla křečovka z pravé nohy a občas na mě zamrká dokonce i z levé, na Michala prý také, takže ve vlastním zájmu trochu zvolňujeme a skupina se zase sjíždí do kompaktního celku. Ne však nadlouho, protože začíná další výraznější stoupaní na bufet do Mirošovic (délka 5,87 km, převýšení 170 m, průměrný sklon 2,90%), kam najíždíme s Michalem v čele. Celkem v klidu si za jízdy povídáme, já jsem rád, že frekvence šlapání trochu opadla a tím ustaly ty protivné náběhy na křeče, no a najednou koukáme, že jsme vpředu úplně sami dva a za námi díra víc jak 50 m. Rozhoduji tedy nečekat a dojet si v klidu nahoru na bufet s tím, že aspoň budeme mít oproti ostatním více času na občerstvení.

Na bufet pak dojíždíme sice s náskokem, ale zároveň již s neklamnými známkami únavy, zejména křeče už zaplašujeme všelijak a mnohdy i za pomoci zaklínadel. Protikřečové tabletky tu ale zrovna nemají, mají jen sůl, a ta se sama jí dost špatně. Pomáháme si tím, že do soli namáčíme ovoce, konkrétně já banán a Michal meloun a je to opravdu „moc osvěžující“, takže přitom po sobě vrháme pohledy plné vzájemného soucitu. Ale tak třeba to pomůže. Kromě toho zhltnu zase několik kelímků s nápoji a neopomenu ani na vosí koláč, nemohu si pomoci, ale mě prostě chutná! Současně pozorujeme, že z našich pronásledovatelů nezastavili zdaleka všichni, ba dá se dokonce říci, že většina projela, což mne překvapilo, takže nutím Michala rychle dojít a za chvíli už pokračujeme zase ve dvou dále. Vlastně připojuje se k nám ještě jeden, ale protože stoupaní ještě pokračuje, po chvíli jej zase ztrácíme. Jelikož před námi se to nijak nesjelo a jezdci se protloukají na vlastní pěst, maximálně po dvojicích, dojíždíme několik z nich brzy zpátky. První dvojička na naše předjetí vůbec nereaguje, druhý jednotlivec už ano a nakonec se také dotahuje ten, co s námi odjížděl od bufetu, takže jsme čtyři, ale jen na chvíli. Za křižovatkou v nejbližší obci má totiž jeden z nich defekt a dalšího ztrácíme v následném brdku, takže dál jedeme s Michalem zase jen dva, ale před sebou už nikoho nevidíme. Michal mě straší dalším kopcem, který má přijít vzápětí. A skutečně ne nadarmo, však úsek Štěpánov - Lukov totiž rozhodně patří k dalším ze zlatých hřebů Krušnotonu (délka 2,32 km, převýšení 160 m, průměrný sklon 6,90%, maximální sklon 10,4%). Kopec lze popsat poměrně jednoduše: je to na sluníčku a vede to přímo do kopce, dokonce bych řekl, že místy je i víc než proklamovaných 10%. Před sebou, přesněji tedy spíš nad sebou, lze spatřit nějakého zmítajícího se jezdce ze strany na stranu, ale i to je motivace. Stoupám si do pedálů a na 39-28 zkuším Michalovi tak trochu manifestačně odjet (úplně se roztrhnout je samozřejmě nesmysl, ale chci zde vyslat signál ve smyslu: „Pozor chlapče, v

kopci se mnou stále musíš počítat!“), což se mi daří, neboť v nejprudších pasážích nemůže se svou 39-25 v této fázi únavy již konkurovat. Ale i já jsem se trochu přepočítal, víla křečovka to sice zatím pozoruje z povzdálí, ale myslel jsem si, že u prvního viditelného horizontu u kapličky bude konec, jenže není. Po krátkém narovnání to zase stoupá a minimálně stejně tak prudce! Jezdec před námi už se nezmítá, ten už jde pěšky! V momentě, kdy jej míjím, slyším zezadu jakési skřípavé zvuky kola a ano, Michal je zpátky. Myslím že jsme oba spokojení, já že jsem si trochu zahrál na vrchaře (tepy přitom vyskakovaly stále ke 190, takže únava mě ještě nesrazila) a Michal, že si mě nenechal ujet.

Následuje sjezd do Milešova po úzké silničce, ale pěkném asfaltu a než se nadějeme, točíme do dalšího, díky Bohu zároveň také posledního většího kopce na horizont nad Kostomlaty (délka 3,00 km, převýšení 190 m, průměrný sklon 6,33%, maximální sklon 10,8%). Je to typ kopce, který moc nemám rád a vůbec už ne v závěru závodu na nějakém 160. km. Je to stále přímo do kopce, prakticky bez jediné zatáčky a zároveň bez jakéhokoli viditelného horizontu, prostě tak trochu beznaděj. Trochu si tady i zanádvám, až se Michal určitě diví, kde se to ve mně bere. Pak se ale před námi objevuje jezdec v dresu S.O.S., říkám si, že by to mohl Venca Camfourek, což by byl náš soupeř a zároveň hodně dobrý skalp, tak přestávám nadávat a zase trochu jedu, ale je to bohužel někdo jiný z dlouhé trasy (číslo 227, Jan Bulín). Horizont se ale přece jen přiblížil a už je dokonce i vidět, tak ještě trochu zvyšuji tempo, ale Michal se drží s přehledem. Ve dvou se tedy začínáme spouštět dolů do Kostomlat, nejprve dojedeme pomalu jedoucí karavan s kolonou několika aut za sebou, a protože před karavanem vidíme jednoho osamocenému známého jezdce z naší trasy, předjíždíme postupně kolonu asi čtyř aut a nakonec i ten karavan (konec konců v Dolomitech jsme se nezalekli ani autobusu) a teď se soustředíme na onoho jezdce (18). Je to náš soupeř, takže bych jej rád předjel tak, aby nezalovil. Jdu tedy před Michala na špici a snažím se rozjet co nejrychlejší tempo, ale máme trochu smůlu, že 18 dojíždíme asi 100 m za prudkým zlomem směrem dolů, navíc o nás i ví, takže stačí využít větrného pytle a celkem v pohodě se za Michalem vyváží. No nic, jme tedy tři, aspoň se trochu prostřídáme na špici a zároveň máme soupeře do spurtu.

Pokračujeme tedy ve třech sjezdem do Hostomic a ejhle, před námi se zjevuje další známý jezdec z naší trasy, modrý dres s číslem 9, který nám předtím ve skupině prakticky vůbec nestřídal. Toho si tedy teď za zády vést do cíle rozhodně nechceme, takže se formujeme k dalšímu útoku a závodní horečka právě vrcholí. Devítka může jet z teď už mírného kopce tak 35 km/h, já na špici rozjíždím tempo někam nad 45 km/h a tentokrát máme více štěstí, dojíždíme jej asi 50 m před mostkem přes potok, za kterým je takový menší protikopeček, navíc o nás zdá se ani neví. Těsně před mostkem jej předjíždíme, do protikopečku máme pak větší přebytek rychlosti, já odstřídávám a křičím na Michala: „Teď chvilku naplno!“ Michal slušně potáhne, 18 pak jen krátce a tak to i pokračuje, točíme takové nerovnoměrné špice z mého pohledu v poměru tak 3-2-1 (já jsem tam nejdéle a asi držím i nejvyšší rychlost, pak Michal stále taky dobré tempo, ale kratší čas, pak 18 krátký čas a spíš zpomaluje) a já se při každém odstředění ohlídám, kde je devítka. Zpočátku má ztrátu jen takových 20 m a bojuje ze všech sil, aby se za nás dotáhla, pak se však vzdálenost začíná pozvolna zvětšovat a někde při podjezdu dálnice ji vidím naposledy – odstup tak 150 m. A po dalším kolečku už je za námi jen prázdná silnice. Tedy úplně prázdná ne, jede za námi stříbrný Ford Escort a 18 říká, že to je jeho doprovod a že tam má když tak i celá náhradní kola, kdyby někdo z nás třeba defektil, takže to je rozhodně potěšující informace. Před Duchcovem odbočujeme vpravo do

posledního prudšího výjezdu, ono to po pravdě řečeno není zase tak hrozné, vždyť délka celého kopce je asi jen 200 m, ale propozice uvádějí maximální sklon 11,2%, takže je třeba mít se na pozoru. Ale je to skutečně krátké, takže mi to ani nepřijde, nicméně 18 z ničeho nic hlásí: “Tak ahoj kluci, mějte se, vystupuju!“. Hlavou mi probleskne vzpomínka na letošní Mallorcu a hecují jej dozadu slovy: „Jen pojeď, tohle není kopec!“, ale jako bych v jeho výrazu viděl, že si myslí přesně to samé, co tenkrát v podobné situaci pronesl nahlas Piha: „A co to kurva asi tak je?“. Ale v další vesnici už je zase s námi.

Další zajímavá příhoda na nás čeká před obcí Hudcov. V mírném kopci dojíždíme jednoho jezdce z krátké (je to už zadní voj a ani pro naše unavené nohy toto ještě při vši úctě nejsou soupeři – jsme znatelně rychlejší), ale za ním se zmitá nějaký místní borec na starém Favoritu a s batůžkem na zádech, který si ho zřejmě vybral jako objekt, na kterém si chce zkusit demonstrovat svou momentální fyzickou převahu (když už nemá tu technickou). No a já mám trochu obavy, aby až jej dojedeme, si náhodou nechtěl demonstrovat převahu taky na nás. Takže další teď už pro unavené nohy ne zrovna příjemné zrychlení tempa, ale je to dobré, batůžkář i jezdec z krátké zůstávají bezpečně za námi ve svém minisouboji. My se zatím připojujeme na hlavní a čeká nás již jen mírný sjezd do cílových Teplic, hurá! Projíždíme Teplicemi a je to takový klid před bouří. Vpředu je teď Michal, má trochu výhodu, že zná dojezd už z loňska, za ním já a za mnou 18. Projíždíme kruhovým objezdem, já takticky za Michalem, je mi jasné, že je ve spurtu lepší, a tak bych rád zaútočil ze závětrí druhé pozice. Sjíždíme lehce z kopce a na zemi se objevuje šipka doprava s nápisem, který rozhodně upoutá mou pozornost – Cíl 300m. Ale než mi hlava tu informaci stačí pořádně zpracovat, je tu Michalův nástup a já reaguji tak o sekundu později, než bych měl. Zkousím to sice, ale Michal má rázem 5 metrů náskok a stále se mi vzdaluje, dupe do toho pěkně, přece jen z fotbalu ještě nějaká ta rychlá vlákna má, kdežto já už moc ne, takže si asi po 100 m znovu sedám a jedu spíš takové časovkářské tempo, resp. vyčkávám, jestli třeba Michalovi náhodou nedojde nebo ho nedostane křeč. Je to ale už spoléhání se na problémy kolegy a teď vlastně i soupeře, vlastními silami už na to nemám, to je jasné. V závěru už Michal kontroluje pozici, takže se k němu trochu přibližuji, ale pásku protíná bezpečně o 3 s dříve. V cíli udělá čip píp a já jedu Michalovi pográtulovat, zajel ten závěr fakt pěkně, tak mu hned říkám, že o ta piva, co měl od Přemka slíbená za můj skalp, se doufám podělíme!

Streida – Krusnoton dojety poprvé

Z Krusnotonu jsem měl pravý nefalsovany strach. Zaprve je to nový pro mne závod, zadruhé loni jsem to vzdal, za třetí – to vite sami, kombinace delky, prevyseni a procenta stoupani nevestili nic jednoduchého. A tak cela skupina A se rozumne soustředuje jen na závodní výkon a vyhyba se zbytečným nervum z ranního presunu z Prahy. Jinými slovy všechny spíme v Teplicích. I tak musíme vstát v 5. Davam si poradnou snidani (teda pro mne naprosto beznou) a pozoruji, jak se Laco a Misutka se snazi do sebe natlačit něco malo. Holt snidat – je dulezita dovednost a pestuje se leta a leta .

Na startu vyjedu do první lajny, ale jen pozdravit Kolikace a Dreamera, pak vycouvam zpatky na chvost. Hlasatel nam sdeluje, ze je tu nas něco kolem 80. Nu vidite to, staci jen dojet – a mame konecne bodiky do Superprestizi. Laco okamzite projevuje svoji pověřčivou povahu, snazi se nam vysvětlit, ze je to projev nepokory a aroganci takhle mluvit na startu. To voe, musis si taky trosku verit, ne ?

Odstartovano. Skoro nic nevidim, bryle mam zamlzene. Ale na rozdíl od Dreamera nemam tu Kolikace, který by mne poradil co s tím, a tak jen jako kratkozraký profesor ztahuji je na spicku nosu a koukam dopředu přes ni. Taky to jde .

Skupina A se drží pohromadě, Lenka, Laco, Fousac, Fonse a ja. Za první hodinu máme ujeté 27 km. A dál už ten náskok na limitních 20 km/hod udržujeme víceméně neměnný. Porad je to něco mezi 15 až 30 minutami, respektive 3 až 7 kilometry.

Zamerne se vyhnou zeměpisným názvům. Jednak si je nepamatují, jednak oni ty názvy stejně jsou pomyslené, domluvené, kopce si navzájem jmény neoslovují.

Nalada na privních stoupaních je celkem veselá. Fousac, jako místní nám dokonce sděluje, že „ty kopce nejsou až tak hrozné, je to jen pár míst, a to tam, tam, a ještě tamhle v lesíku a tamhle v obci. A z tadytoho stoupaní musím překonat osobní komplex, protože nikdy v životě jsem ho nevyjel, přesto že jsem se o to hodnekrát pokoušel ještě jako junior.“

Skupina A dneska dost různorodá a asi tak po 80 km začíná být jasné, že pohromadě ji neudržíme. První odpava Fousac. Obrovská škoda, ale průměr se nám hrozně přiblížil kritické dvacítky a čeká opravdu nemůžeme.

Lenka dneska má svůj den. V kopcích je hned na celé, aspoň na prvním kilometru nám vzdy poodjede. Pak jí zpravidla dojedou, a každý jede jak muže, na kopci si chvíli počkáme a jedeme zase spolu. Lenka nejen, že je lepší v kopcích, ale taky nejvíce táhla i rovinky. Už zřejmě má tu svoji pověstnou formu. Laco nějaký nervozní, vycítá nám, že do kopce jedeme moc cukavě, že on jede porad stejný tep, ale my ne. Kdepak, nejdeme cukavě, akorát že nejedeme stejný tep, ale porad stejnou rychlostí. Tociť kadenci pod 50 prostě neumím a tak jí tociť porad, v prudších i ve volnějších pasážích, abych se trochu orávil a taky dal Lacovi sancí trochu stáhnout ztrátu.

Začíná být dusno a cítím, jak se mi přehrívá hlava. Mít dostatek vody – hned si jí vylijí do otvoru helmy. Jenže vody je nedostatek, hlavně před druhým bufetem jí musím setřit. Ale Laco je na tom o poznání hur. Na cca 130 km má takovou krizi, že rezignuje.

Dál už nemá cenu zdržovat Lenku a Fonseho a říkám, ať jedou, my to nějak zmačkneme, není to poprvé. Mne začínají chytat křeče, ale kupodivu ve sjezdech, není to dobře znamení, a tak jsem rád, že zvolňujeme. Jedeme pomalu, ale náskok na limit je porad stejný, takže jsem v klidu.

V sjezdu v pravotočivé mne vynáší do protisměru, nic by to nebylo, ale proti jede auto. Brzdíme oba, smyk zadního kola, svíčka se mi plast, rána jako s děla – vybuchla duše. Ale po rafku se tomu autu stacím vyhnout. Pak víte, jak to v takových okamžicích chodí: člověk si začíná tuhle scénu promítat v hlavě, rozklepu se mu ruce, má šok... Řeknu narovinu, nic takového jsem neprožil. Jen co nejrychleji vyměnit duši a rychle dál. 6 minut ztráta... Šok přišel, ale na Laca. Nadává mi, ale krize jako by nebyla. Další kopec za ním vůbec nestíhám. Na 4 bufetu nám chlapi říkají, teď už jen opatrně dolů, pak přezít Stredohori a máte to. Jak jednoduše ...

Po dojezdu do Stredohori se krize Lacovi vrací v plné síle a už ho nepustí. Poprvé v mém závodnickém životě na vlastní oči vidím sberak. Dojíždí nás u posledního bufetu. Však půlhodinovou rezervu stále máme a ani nám svezení nenabízejí.

Předposlední kopec... Porad vymyslím, jak to jet, abych se Lacovi prilis nevzdaloval. Mam to! V pulce slezam z kola a chvíli jdu pesky. Jednak se orávil, jednak Laco udělá náskok, který před vrcholkem stáhnou. Vše vychází .

Poslední kopec, luxusní sjezd a trapezi trapezi trapezi do cíle.

V cíli nás vítá osobně pan ředitel závodu a ptá se na dojmy. Nesetřím superlativy. Zaslouží si to.

Jsem unavený jako pes, ale není mi blbě. Spagety a pivo sedly naprosto perfektně. Na hotelu nacházíme polomrtvého Mišutku. Večerní tiskovka hodně komorní, jen my a Lenka. Ale fernetu si dame všechny tři. Taký si to zasloužíme .

KRÁL ŠUMAVY

D!ablo –Kráľ Šumavy ze sedmého schodu

Kráľ Šumavy je posledním dějstvím sedmidílného seriálu 53x11. 14 dní po Krušnotonu, poslední prázdninový víkend. 6 závodů už mám za sebou a v celkovém pořadí série „sedím“ na 12. místě. 10 bodů přede mnou Martin Kubec z Nýrska, tomu moc nevyšel první závod Mamut Tour, ale pak se zlepšoval a na Rampušáku už zajel skvěle.

10 bodů může představovat 10 minut? Bylo by fajn na něj těch 10 minut najet. Z výše uvedeného vyplývá, že to není moc pravděpodobné. Navíc je domácí a zřejmě svůj výkon stupňuje směrem ke Králi, výsledky tomu nasvědčují. Pak by ještě musel někdo před ním nedojet a byla by z toho top 10. V ní jsou pevně usazení Kolíkáč a Mišutka. Kromě Šlapka má v Top 10 dva jezdce již jen „poloprofesijní formace“ All training. Naopak zezadu se dotahuje Jaroslav Feist z Jiskry Jaroměř Potocký. Ten mě těsně předstihl na Krušnotonu, předtím prohrál v Tatrách, na Beskydu a Mamutu a vyhrál na Rampušáku. Zhodnocení všech závodů z mé strany je na konci reportu. Sportovní cíle jsou tedy jasně nastaveny – optimálně se posunout na 11. místo, se souhrnou mnoha šťastných náhod dokonce na 10 nebo alespoň udržet místo 12. :-)

Do Klatov poprvé jedu den předem spolu s Kolíkáčem a Léňou týmovým „mikrobusem“. Moji bojovou náladu a celkovou pohodu vážně narušila zpráva o nehodě paralympionika Michala Starka (www.michalstark.cz) při tréninku, která ho vyřadila ze startu na Mistrovství světa v Dánsku. Během „tiskovky“ se sejde celý tým – takových 20 lidí. Všichni se těší, jen ta předpověď je taková nějaká divná. Několik lidí přesvědčuji, že se zítra jede krátké - krátké bez moiry, protože, když se závodí, tak je teplo – mnozí mne za to později jistě prokleli... Horko je i celou noc. Možná přes 30. Spíme nad sálem, kde řadí místní kapela, takže horko a hluk mají za následek, že se moc nevyspíme.

Po páté se scházíme na chodbě. Kolíkáč potvrzuje teplotu 20 stupňů, což jen potvrzuje, že je třeba jet krátké-krátké. Bohužel teplota pak už jen klesala, aby se během dne zastavila někde na 8 stupních. Snídám housky se sýrem, které jsme si včera koupil, namísto předstartovní kaše. To asi nebylo úplně správně. Na náměstí pak ještě doplňuji Carboloader. Máme vyjetou z loňska první vlnu, takže se do ní řadíme.

A je odstartováno. Oddělené starty jsou super. Nikdo se nikam nežene, nikdo nic zběsile nesjíždí. Než přijedeme do prvního kopce, jsem v úniku. To nenechá chladného Míru Zbuzka, který si mne docvakne, asi usoudil, že by můj „útok“ mohl být nebezpečný. Nebyl. V kopci se propadám na své místo. Jedeme skupinu, mj. právě s Mirkem až pod Maloničák. To je tedy kopec zabiják, alespoň pro mne. Široký, přehledný, nevypadá nijak prudce, ale vůbec to v něm nejede. Jedu své (ne)tempo a spíš se propadám. Navíc zjišťuji, že mi, jako už letos několikrát, neúplně přesně řadí přehazovačka. Během jízdy doštelovávám, částečně i při sjezdu, takže mi to ujede ještě o kousek a o pár jezdce. Postupně se přesto stanu členem asi

12-členné skupinky, hlavně těch, co na mne doletí zezadu. Poznávám borce z Koloshopu, se kterým jsem jel závěr Rampušáka a ředitele Krušnotonu v témže dresu. Docela nám to jede. Když v dálce zahlédneme skupinu, podaří se zorganizovat i čtyřčlenný kolotoč a skupinu docvaknout i přes kolonu aut. Ve skupině je Míra Zbuzek i Milan Brandejs a hlavně Jaroslav Feist. Takže jsme tam, kde jsme byli. Ta stíhačka stála trochu sil, ale vrátili jsme se.

Pěkně to odsypává až na Šimánov, Šumavskou perlu, co se týče strmosti. Tady si musí každý hrábnout, ale zůstávám s čelem skupiny. Jsou tu i mí souputníci z předchozích závodů mimo již jiných a již zmíněných i červenobílý borec z Olomouce. Perfektní silnice, zima, zima, zima a občas kape. Ale jedeme kompaktně. Javorník vyjedeme společně a bez problémů, ani si ho nevšimneme, nahoře kousek kostky a pěkný sjezd. Teplota stále klesá.

A už je tu Svojše – Zhůří – Horská Kvilda. Skupina se natahuje. Volím tempo „na jistotu“ a jsem někde ve středu. Střídám sedlo i ze sedla (jako Contador :-), občas trochu přitlačím, abych se zase vrátil do úsporného režimu. Tepovka kolísá kolem 160 tepů. Mírek Zbuzek a Tomáš Bartoš jsou na špici spolu s „Jaroměřským“, ale na dohled. Je to nejdelší stoupání na trati, připadá mi nekonečné, ale nakonec jsem i já nahoře. Začíná být opravdu zima. Na Horské Kvildě to rozjíždíme a na občerstvovače máme Mirka i Tomáše i mého soupeře zase mezi sebou. Někde vytrácíme Milana Brandejse. Je to opravdu silná skupina, jsem rád, že jsem s nimi, vše vypadá fajn.

Po pár „vlnách“ přes Pláně sjíždíme do Zdíkova, ve sjezdu ztrácíme i borce z Jaroměře, kterému praskl drát. Tady to na mne přijde. Z ničeho nic a bez varování. Pohled na „dálnici do nebe“ ze mne vysává síly a když „chytím díru“ na čelo, nemám vůbec žádnou energii ani motivaci ho dojíždět. Přestávám závodit. Ten kopec vyjedu ani nevím jak, pak se na následujících vlnách jen tak „potácím“ mezi jednotlivci, pár mne jich předjíždí, nechávají mne chladným a ignorují je. Jsem ve svém uzavřeném světě, je zima, občas kápne.

Ani nevím jak dlouho to trvalo. Pak za sebou slyším veselé: „Diablo, pojed' s Márou.“ Tomáš Mařík, jedoucí střední je tu. Ptá se: „Jak se ti jede.“ Odvětim (a zdá se mi to vtipné): „Vidíš, ne, jsem v p...“. Asi mu to určitě vtipné nepřipadá, ale nenechá se odradit a ptá se, zda něco nepotřebuji, třeba banán. Po chvíli váhání si ho od něj беру. Stoupáme na Kvildu. Se skupinou přijel i „můj soupeř“ Jaroslav Feist. Mám opravdu dost, skupina je silná a jede svižně, vypadá to, že mne tu nechají. Mára to ale nevzdává, vidí že nejsem úplně ok a říká: „Zmáčkni se na horizont, tam už to bude dobrý.“ Ani nevím, kolik tam těch horizontů bylo. V jednom stoupání mne zezadu docela dlouho potlačí, zlatej kluk! Ted' už to nesmím vzdát, poskytnutá pomoc zavazuje. A hele, ono to jde. Že by to opravdu bylo i v hlavě? Držím se v čelní části skupiny, ožil jsem. Je tu i Eda Pinkava. I on mi nabízí banán. Můžu díky, ted' už musím jet s nimi. Jsem zpátky na závodní vlně. Cpu do sebe ještě jeden banán od Edy. Na bufetu Srní plníme bidony a nabíráme banány. Povzbuduje tam i „VLK“ z CKKV. Moc do řeči mi stále není, ale potěšilo to.

Kostky v Prášílech peloton rozdělily. Na prvních jsem to hnal na druhém fleku za borcem na Roubaix, na těch druhých, větších, hlubších, křivějších za to vzal Eda Pinkava na Pinarellu. Tempo jel pekelné, ale můj Roubaix to zvládl hned za ním. Za kostkama jsme ve čtyřech ujetí, postupně nás dojíždí zbytek skupiny.

Bližíme se k dalšímu rozdělení tras. Začíná seriózně pršet, teplota je na 8 stupních. Většina skupiny pokračuje doprava na střední. Loučím se s Edou i Márou, moc mi pomohli a budou mi chybět. Ve čtyřech jedeme dál směr Železná Ruda, kde čeká poslední větší stoupání na

Špičák. Teď už hustě prší. Spolu se zimou to je drsná kombinace. Míjíme lanovku na Pancíř, projíždíme obcí Špičák a začínáme stoupat. Najednou zase „klik“ a závodní mód je vypnut. Nějak očekávám, že je to stoupaní dlouhé jako Svojshe. Jsem překvapen, když jsem po pár serpentínách nahoře. Skupina je ale pryč. Tenhle kopec jsem prostě vypustil. Ve sjezdu málem zmrznu.

Jsem sám. Je zima, mokro, tma. Přemýšlím o zaparkování v některém z hotelů či restaurací a ukončení letošní serie. Snažím se vzpomenout na ta nejsprostší slova, co znám a nahlas je říkám. Pomáhá to? Opravdu, nevím. Nic lepšího můj vysátý mozek nevymyslel. Jedu jako na vyjížděku, jen kdyby nebyla ta kosa. Znovu a znovu přemýšlím o „zahnutí“ do hotelu. Teď tu naštěstí žádný není. Najednou žlutý stan se stoly – občerstvovačka. Je tu i Pavel Prchal a můj tradiční soupeř z Jaroměře. Ptám se po horkém čaji. Říkám, klidně mi tu ruku polejte, jinak ten kelímek nechytnu, klepu se tak, že půlku vyleju. Tak беру další, další a další. K tomu chleba se sádlem a cibulí. A další a další a další. Teplý čaj do bidonu. Jaroslav Feist odjíždí, Pavel Prchal zůstává, jsme tam snad 15-20minut. Kolem projíždí další jezdci, někteří krátce zastaví, někteří ne. Nechce se nám pryč. S odstupem vím, že jsem tam ten čas „zbytečně“ ztratil, ale v tu chvíli to prostě bylo o přežití, znovu rozjetí a dojetí, ne o závodění. Celkové pořadí mne opravdu nezajímalo, byť se asi dalo bránit. Na „útok“ do desítky to ale stejně nevypadalo.

Nakonec loudavě vyrážím směr Klatovy. Odjíždíme s Pavlem Prchalem, ale jeho deprese je asi ještě větší než moje, protože za chvíli zůstává daleko za mnou. Párkrát dojedu, předjedu a naopak jsem předjet jedním z dalších „solistů“. Terén se vlní, stále je tma, zima, mokro.

Konečně najíždím na hlavní směr Klatovy - společný úsek pro všechny trasy. Stále prší, teď se jede jen pro rovině a s kopce. Chvíli jedu s Tomášem Hlaváčkem, který jede některou z kratších tratí. Pak koukám, že to snad vyjde pod 10 hodin (plán byl 9 -) a vydávám se stíhat skupinky přede mnou. Obvykle kolem nich jen profrčím a jdu po další. V jedné ze skupinek pod pláštěnkou vidím náš dres. Ivča. Nechám ji chytit hák a jedem směr Klatovy. Ve skupině je ještě jeden jezdec a jezdka. Kontroluji s Ivčou, že to není soupeřka, prý ne (později pohledem do výsledků se ukazuje, že to byla jezdka ze stejné trati, ale jiná kategorie, takže soupeřka tak napůl. Nakonec Ivču „skočila“ v cílové rovině. Drobná chyba v týmové strategii :-D). Tak tahám bez jakýchkoli taktických úvah. Jedeme svižně, Iva je na tom evidentně dobře. Holčinu si vezeme sebou, jezdec odpadl. Za chvíli jsme v Klatovech. Pár zatáček, kruháků a spurtík do nafukovačky. Iva vyhrává svou kategorii. Já jsem aspoň do stovky. Foto v cíli a rychle s čipem a na rizoto. Teplý v jídelně je fajn, ale teprve horká sprcha vyhání z těla třesavku. S týmem si užijeme i vyhlášení vítězů. Kromě Ivči se na podium dostal i Kapr, i navzdory pádu.

Tak se mi podařilo dokončit serii 53x11. Popravdě, očekával jsem méně problémů. Bylo to jak na houpačce. Mamut celkem dobrý, zaváhání v závěru. Sudety stresující hromadný start, po ztrátě ve sjezdu slušný výkon. Rampušák po nemoci slabý výkon s dobrým závěrem, Beskyd oproti loňsku i Rampušáku zlepšení, Tatry katastrofální počasí, výborný začátek, pokažený konec. Krušnoton stejně těžký jako loni, dobrý výkon, ale čekal jsem zlepšení. Král s příliš mnoha „jalovými“ místy, ale pěkné vzepětí kolem Kvildy a Prášil. Jel jsem bohužel „ještě“ pomaleji než loni s defektem a k výkonu z roku 2005 jsem se zdaleka nepřiblížil. Celkově je důvodem k radosti a spokojenosti, že se podařilo objet celou serii. Snad vydrží zdraví, aby se to dalo někdy zopakovat. Když šlapu, tak žiju! :-)

P.S.: 12. místo celkově v 53x11 jsem nakonec udržel, náskok z předchozích závodů byl dost velký, nečekaně zaútočil Jirus Jirka Zárybnický, ale nestačilo to. V první třicítce celkově pak skončilo 5 Vinohradských šlapek, 3x Alltraining, 2x Kolokrám Svijany a 2x CK Valašské království, což je „jednoznačný triumf a dominance Oranjes na domácí open maratonské scéně“!

Honzis – Král s Kaprem a Robertem

Letošního Krále jsem měl tak nějak „na háku“. Přihlašoval jsem se až v srpnu, ubytování vzdal, takže jsme dali budíček na třetí ráno a v půl šesté už byli v ZŠ u prezentace. Obloha zlověstně černá a vypadá, že chcát začne možná ještě dřív, než ve 13-14hod, jak předpovídali na yr.no. Teplota ideál na krátký-krátký, ale co bude nahoře? Vestu nechám v autě, budu tvrďák! Na startu potkám Petra s Terez – jedou jako mechaničák a můžou mi podat bidon. Tak super! Úvod je docela „vostrej“, páč hnedka na hlavní za to pár lidí bere a už se borci chválí mezi sebou – viděls, jsem byl v úniku. I Diablo najíždí do jedné zatáčky levou stranou přes všechny. Čekám na stoupání k Chlístovu, nechávám pilu, jdu zleva, dobrý, nejede se hrana, už jsem v přední lajně, 53/21 furt a v tom nástup někoho z Kolokrámů, za ním dva další, na to už nemám, nechci se zrakvit, i tak jedu kousek před balíkem na čtvrtém fleku. Úvod je samej štěříček, kterého je teda hafo a Dudek z Kolokrámů už slyší psss ... Krátká stojka na Tržek, jsem kolem 30tého fleku, pak ostrá levá, horizont, Karel Prager se chce napít, ale najíždí na hrbol, ten jej nemilosrdně posílá k zemi těsně přede mnou. Jen tak tak se borci ze šlapek vyhýbáme. Fuj, to byl pohled - takhle ve třicítce najednou 5m přede mnou Kapr na zemi. Chvilku oraz, pak sjezd, koleje a známý Velhartičák, podle Šumaváku teda Maloničák, ale to je fuk, prostě 1,3km stěna rovně v lese. Vepředu kecaj Spartani, jedou svižně, já si najíždím před ně a na 39/21 trošku přitvrdím muziku, abych zredukoval množství lidí v balíku. Myslím, že se to celkem povedlo, i když na horizontu jsem už dával „třiadvácu“ a tepově se pohyboval na dnešním maximu kolem 170-175. Asi nevyspání, únava z vedra, nevím, nešlo to vůbec výš.

Sjezdík, propadám se, letí se sedmdesátkou. Hnedka stoupák na Záměšl, kde se rozhodne o tom, kdo bude mít nárok svézt se do Sušice. Říkal jsem si musíš, musíš tam bejt! Kolem mě Jirus, borci z SOS, Indián, není tady Míra Zbuzek ani Kolík, bolí to kurevsky, po vyprášení se v úvodu mám místama fakt problém a to se jede „jen ke dvaceti“. Uf, přežil jsem to, ve sjezdu se prosejvám na úplný chvost, musím si pomoci krátkou stíhačkou, ale jsem tady, jsem v balíku kde je tak 45lidí, stačí aby nás zezadu nesjeli a budu spokojen, nějak dobře odpadnout a vydržet do cíle v grupě!

Hartmanice, sjíždíme uprchlíky, naštěstí se do kopce moc nejelo, o to víc se ale mastí dolů, Koš v padesátce očůrává škarpu, dole se řítím 83km/h, i tak jsem zase na chvostu ... Koš se musí ještě dohc*t. Pak se situace zklidnila, mohli jsme se napít, dal jsem suk, pokecali jsme s Lukášem ze SOS, pohodička takhle v háku na 120tepech. Sušice, přežiju kostky, zezadu dolít Dudek a říká, že je prošitej jak deka. Já okupuju pořád ocas balíku, jsem takovej zatáhlej, tepy nízko, nemá to šťávu, na bufetu čapnu banán, tachák už hlásí 60km a blíží se Šimánov, kde hnedka couvám dozadu. Připadám si úplně marnej, čelo mizí jako by jeli na motorkách, vzadu se nás plácá asi 15. Štěrka ve vsi je málem pár lidem osudným, už tam driftujou do trávy, co stíhám při pohledu vzad spatřit. Prudký úsek na kašpara 39/26 asi 11km/h, přede mnou je Jirus, Robert Kleiner, po defetku navrátilší se mlad'och z Kolokrámů. Sjíždíme se v rovinaté

pasáži, sjezd do Nezdic jedu opatrně, jsem si vědom té kruté levé, kterou pár lidí tradičně nedobrzďuje ...

Čelo není moc daleko, ale sjet se to nedá, kor když následuje hnedka Javorník. Ve škarpě stojí Bouška a dává svoje kolo lídrovi z Alltrainingu Petru Novákovi. Jedu si takhle ve skupině s Robertem, SOSáky, říkám dobrý a najednou zleva Petr z „trénuj chytře“, naložíno a evidentně hodlá sjet čelo, aby zachytil případné nástupy. Neváhám, přiložím, vystartuju za ním, dám 53/19 co má on, tepy vzlétnou dnes naposled ke 170, z poklidné jízdy se řítíme třicítkou , před sebou hypnotizuju zadní kolo a chci umřít. Ale pohled, jak rychle se blížíme top 25, je tak mocný, že jdu ze sedla, v prudším úseku už dám 53/21 a když dolítneme čelo, tak jen zezadu řeknu Petrovi – tak dík, on jde rovnou dopředu a já během 30sec umírám vzadu ... Balík se po centimetru vzdaluje, mám 39/19, nejde to v sedle ani ze sedla, ale byl to hezký pocit – na Javorníku s čelem! Čekám, že mě zezadu sjede moje původní grupa, ale jsem stále ve vakuu, kousíček za top 25! Předjíždí mě Petrovo Subaru, Terez povzbuzuje z okýnka, jen říkám, že jsem v pr* a šlapu dál. Odpadá Kapr, jsou tam lidi z Kolokrámu + 3další, nejsou moc daleko, na rovinatější pasáži dám 17ku, bolí to, ale v 880m n.m. jsem za nima v háku! Trpím, vím, že tohle bylo přes hranu, leje ze mě i při 14C. Prolétneme kostky na vrcholu a spouštíme se rozumně dolů, pak magnet nad Kašperky, kde se nějak protočíme, ale borci z Kolokrámu jsou asi zdeptáni tím, že jim odjelo čelo, takže se nejede zrovna hrana. Dobře, sním Pikao, napiju se a zmobilizuju síly na Zhůří. Najedeme do královského kopce, Kapra upozorním, že s tou velkou to nejní dobrej nápad. Stoupáme docela v klidu, já 150-155tepů! Vzadu jeden Kolokrámník, asi se po defektu vyšil a stejně to nesjel. Ptám se, koho maj na čele a kde je Svobodák. Říha si v klídku točí s náma, Kuba je prej ve Slovinsku někde na UCI 1.1, Kapr má na Svojších manželku, odjíždí nám nějakí dva vrchaři, necháváme je být, šmrdláme 39/21, kecačka, super, třeba zůstanu v téhle skupince! Petrovi házím flašku, ať mi ji dolije, super! Ve ¾ stoupaní se přiřítí Robert group se SOSáky. Je nás asi 15, nahore lehce přitvrdím muziku na 160-165tepů, občas dám i 39/23, horizont k prémii ale 53/21, čapnu bidon od Petra a mažeme k bufetu, kde k mému údivu všici staví! Super, šátečky + rohlík do dresu, vymocit se a v družném rozhovoru dál, už bez Kolokrámníků, kteří to zabalili a nejspíš zalezli do doprovodného kombíku. Super, že jsou tady docela normální lidi - jede se v klidu, kecáme. Je nějakých 12C, fouká studeně, našťěstí neprší! Vystoupáme k Churáňovu a za penzionem Katky Neumannové jeden z CFC Kladno bere levou serpentínu rovně a vydá se prozkoumat, jestli rostou houby. Nejlepší sjezdař je Robert Kleinerem a ve Zdíkově nenápadně odjíždí. Asi zjistil, že jedem málo wattů a přestalo ho to bavit. Máme za sebou polovinu trati, říkám si – ať je prdel, jdu po něm a za povzbuzování Petra s Terez ho docvaknu. Ohlídnu se, za mým pláštěm je Kapr. Přece si nemůže nechat odjet soupeře, že jo. Ostatní rezignují. Robert roztáčí svoje Zippy, když jde ze sedla, tak mě to kurevsky bolí i na mých „spacích“ 155tepech. Kapr si taky dává, moc červeňákovi z BMC nestřídáme, teprve když drobet povolí. Sjíždíme jednoho týpka, ale moc dlouho se neudrží. Kopec nemá konce, občas už zvažuju, že si vystoupím, ale nějak se kousnu a jsem s nima! Nové Hutě, furt umírám, je kosa, dám endurošneka a snažím se tahat aspoň ve stoupaní, prim hraje jednoznačně Robert.

Kvilda, když si Robert stoupne, tak máme co dělat, Kapr si evidentně taky dává, ve sjezdech se na špici moc nevyskytují, protože jenom brzďím oba raketáky. Jelikož se teplota pohybuje pořád okolo 11C a lehce fouká, tak slušně mrzneme. Pořád se to nechá, ale do cíle je hodně

daleko! Spadáme do Srní, na bufetu vidím známou tekutinu v kelímku – to je rum? Jo. Exnu ho do sebe – taky dobrý, zamumlám a vezmu si šátečky + rohlíky. Kapr tu má manželku, Robertovi se od doprovodu nepodařilo vzít pití, tak staví se mnou. Pak chvíli počkáme na Kapra a zas valíme. Já hnedka rozdejchám rum v brdkách „na velkou“. Prášilské kostky, fuj hnus, přežívám s úplně vyklepanýma chodidlama. Hák nás borec s Pinarello Dogma a elektronickou Durou. Naštěstí v hupu odpad a my valili ve trojce zas dál. Je mi čím dál tím větší zima, tepy se drží povážlivě nízko. Sice mi nedochází, ale stává se ze mě takovej línější dízl. Na Nových hutích už mrholí, 11C, fouká proti, docela rychta. Robert si dává Colu, snažím se v rámci možností tahat a jednou už musím shodit na malou, páč ten brdek byl náko větší. Čekám, že by tu mohl stát tatík, ale nic, asi zůstal v Klatovech. Opatrně sjezu do Rudy, Robert se to snažil roztočit, ale my jsme na jeho tempo neměli. Špičák, jen ať tu nezůstanu! Dám si Princezku, mrholí, kosa, v kopci do 150tepů, 39/21, 23 – naštěstí oba mí spolubojovníci na tom nejsou o nic lépe a ve třech točím i poslední esíčko, kde je tatík a hlásí ztrátu 29minut. Vida, to není marný! Fičák do Nýrska s respektem, Robert to rozjíždí až dole. Já říkám, že se na mokru bojím a do kolotoče se nezapojuji. Odbočujeme doprava, leje fest, stoupáme k poslednímu bufetu, který projíždíme. Chci se zahřát, tak jedu kopec ze sedla v rámci možností a chvíli odpárávám Kapra i Roberta! Následuje vykřičníkový sjezd, jedeme fakt opatrně, snažím se brzdit v místech pod stromy, kde je sucho. Nebylo to až tak hrozné, šlo jet rychleji, ale přece se na 230km nezrakvím. Už čtu ceduli Běšiny 6km doleva. Jupí, jen kdyby nás regulovčící nehnali doprava ... To už čekám, že trať bude delší než 253km. Leje, klendra i tady dole pod Šumavou. Podle Astralova popisu chybí ještě jeden kopec, to potěš. V táhlém stoupání najednou odpadá Robert, na což mě upozorňuje až Kapr. Co teď? Jedeme relativně v klidu, já tepu 130 a v lijáku se mi nechce zrovna uměle prodlužovat nutnou dobu na trati. Robert by si určitě zasloužil dojet s námi a první z nás, ale cyklistika je krutá, bohužel odpadl na poslední brdce. Kapr nevypadá úplně nejlíp a říká, že mi nemůže odpovídat. To já bych si i pokecal, na 130-145tepů mi to jde dobře. Už se mi nechce ani pít, vidím se v cíli, ale je tady ještě asi 100m dlouhý hup, kde jedeme 11km/h ze sedla. Kapr chytil pár metrů díru, projíždíme čipovou kontrolou a já na něj počkám. Chce stáhnout vláček asi z krátké, ale nejde to, i když dře 53/11,12. Já mám díru, bojím se, on na mě kolegiálně čeká. Dík, ale v háku, když mi stříká všechen ten bordel ze silnice do držky to žádná výhra není. Fouká bok/do zad, takže to aspoň odsejpá. Občas prostřídám. Cedule cíl 5km, jsem fakt na hraně se silami, zmrzlej, voda mě doráží. Klatovy, kulat'ák, hlavně nespádnout. Poslední kilák, gratulujeme si k absolvování Krále a domlouváme se na společném průjezdu – 8hod 16minut 13sec. Jdu močit, pak se převlíkám, beru bundu a odeberu se do jídelny. Klepu se zimou, bosé nohy v sandálech + šortky a promočená bunda moc nehřejou. Mám co dělat, abych se trefil lžící do huby a snědl rizoto. Birella vezmu tátovi, studené pití fakt nechci. Vzhledem k počasí hnedka mizíme. V autě zatopit a v neutuchajícím lijáku dom. 23.místo je moje nejlepší umístění, to bych před startem fakt nečekal, maximální spokojenost! Tepový průběh je fakt zvláštní a jasně dokazuje, že měřit tep je strašně nepřesné! Garmin - KŠ 2011

Ivča – Můj první skoro maraton :-)

Po velmi příjemném zážitku z průběhu závodu na Malém Beskydovi jsem se rozhodla zúčastnit se i Krále Šumavy. Po 80 km v Beskydech jsem chtěla prodloužit trať o dalších 36 km a jet nejkratší trasu. Nic se nemá přehánět a kroky kupředu raději budu dělat pomalu a s rozvahou. Po jednom tréninku se skupinou A mi Strejda s Lenkou navrtali „brouka do hlavy“, že bych mohla jet trasu střední. Červík začal vrtat a emoce se ve mně prát. Z 80 km a nastoupání 1250 m rovnou skočit na 208 km s téměř 3-násobným stoupáním a na straně druhá výzva. Domluvili jsme se, že až do dělení tras pojedeme se skupinou A a potom už je vše relativně „lehké“. Rozhodnuto, zaregistrováno a raději rovnou zaplaceno, abych si to náhodou nerozmyslela. Jednoho dne přišla změna času startu. Dost mě to vyvedlo z míry. Přece jen „můj pocit jistoty“ jízda se skupinou A byla ta tam a na celou délku jsem se musela rázem spolehnout sama na sebe. Na to jsem si vůbec nevěřila. Mezitím se odjeli 2 tréninky se Strejdou. Jeden pro mě těžší, kde jsem zjistila, že i hodně unavené nohy vyšlapou na 120. km stoupání po kostkách k Astr.ústavu na Ondřejově a vzápětí lehce dokáží točit pedály ze Struhařova domů a na druhém, jak jet úsporně do kopců jako je Řevničák. Upravila jsem taktiku a rozhodla se, že být nemám najeto tuto výzvu risknu a vyrazím. První část na jistotu a pokud zbudou síly, tak od Zhůří zabojuji s časem. S blížícím se dnem startu jsem různě prožívala trému, těšení se, strach, respekt a kupu dalších emocí.

Sobota 27.8. 6.00 a vzučící budík (už jsem měla malinký budík od 5, kdy se chystali kluci z dlouhé Léňa s D!ablem). Počasí se mělo měnit, ale teplota cca 18OC. Kluci vyráží v krátkém, tak není důvod jet v něčem jiném. Pro jistotu do dresu dávám návleky a vestu. Jíst moc nešlo, ale ze strachu, že bude hlad, jsem se trochu přemohla a nasoukala do sebe pár lžic rýžového nákypu. Na start odjíždím raději o něco dříve, třeba tam ta nervozita rychleji opadne. 7.30 odstartováno. Tak jak je mým zvykem vyráží z poslední řady a zbytečně rychle. Ve stoupání do Velhartic to bylo znát a trochu jsem se tam potrápila. Ztratila jsem kontakt se skupinou, se kterou jsem se vezla do té doby. Na konci stoupání mě předjíždějí 3 závodníci, které se mi podařilo uviset a svézt se s nimi do Sušice. Nejprve jeli svižně, ale pro mě ještě rozumně. Později začali jet na mě zbytečně rychle, a tak jsem se na prvním bufetu připojila zpět k původní skupině, kterou se nám podařilo sjet. V očekávání nejhorsích stoupání se pánové na můj vkus trochu déle posilňovali, ale samotné se mi vyjet nechtělo, tak jsem počkala (pauza byla dobrých 8min). Vyrážíme vstříc Šimánovu. Kopec až na závěrečnou část stoupání šlapu už v úsporném strojovém tempu a začínám pozorovat, že se s pány budu muset brzo rozloučit. Prudká část byla na mě trochu výživná, ale na štěstí krátká. Na Javorník už jsem vyšlapala před skupinou a utrhla jednu ze soupeřek, která se mi do té doby zdála, že jede dost dobře, a že spolu asi pojedeme hodně dlouho. Výjezd na Javorník jsem si užila a povzbuzená pocitem, že mám 2 stoupání z „nejhorších“ slušně za sebou, jsem sjížděla do Kašperských Hor a vstříc věhlasnému Zhůří. Sjezd super jen škoda, že jedu sama. Přece jen byla místa, kde foukalo. Rejnštejn a odbočka na Svojše a Zhůří. Opět se mi jelo dobře. Předjela jsem několik soupeřů. Tou dobou už dorazila studená fronta a poprvé do kopce nerozepínám dres. Je mi jasné, že na 2. bufetu přijde na řadu vesta. Na 2. bufetu honem vesta, rohlík a pouštím se za dojetou další soupeřkou. Stále se cítím v pohodě, ale bohužel ne na dlouho. Na zvlněné části mezi Horskou Kvildou a Kvildou přichází krize, kdy nohy vůbec nechtějí šlapat a já si začínám vyčítat, že jsem se nechala přemluvit na střední délku. Je 120. km a do cíle ještě daleko. Nemám snahu se ani nikoho chytit a jedu co nejvíc úsporně.

Rozloučila jsem se s časem pod 10 h, protože tempem, které jedu se tachometr moc rychle netočí. Se soupeřkou se stále taháme. Kopce jdou trochu lépe mě a jí sjezdy. K momentální nepohodě se přidává strašná zima. Už se těším na Srní a na návleky. Po cca 20 km se nohy začínají chytat a daří se mi uviset ve sjezdu 2 soupeře, kteří mě dotáhnou až na 3. bufet. Roztřesenýma rukama zimou se přistrojuji, jeden koláč a jedem. Venku je 8OC. ještě nemám ani nacvaknuto a začíná slejvák. Super. Zima a ještě déšť a to před prášilskými kostkami. No nic. Vyrážím. Nohy jedou jak po regeneraci a já se dostávám do laufu. Jedu jako na začátku. Zimu si nějak nepřipouštím, déšť také ne. Kostky byly fakt nepříjemné. Přece jen ty prokřehlé ruce říditka sotva drží. Díky sloučení s krátkou trasou je možnost se přidat i k rychlejším skupinám a já začínám doufat, že čas pod 9 h by mohl dopadnout. Už jen poslední výjezd na 175. km, kde se mi podařilo odtrhnout soupeřku, se kterou jsme se tahaly od 2. bufetu. Sice je kopec už na nohách znát, ale ještě stále se daří předjíždět i závodníky z krátké. 178. km a už vím, že pokud se nestane nějaký defekt nebo pád, že už mám nejhorší za sebou. Do Klatov to mažeme pěkně rychle. V Klatovech zaslechnu povědomý hlas a on D!ablo. Nabírá mě do háku a mažeme do cíle na teplý čaj a jídlo.

V cíli jsem byla zmrzlá na kost, ale měla jsem velkou radost. Čas pod 9h. Docela slušný výkon na trati a ani jsem nebyla moc zničená. V hotelu na mobilu čtu SMS, že jsem 1. v kategorii. SUPER

Děkuji všem za podporu a důvěru, se kterou mě navrtali „brouka do hlavy“. Strojovi ještě navíc za trpělivost, se kterou se mnou před KŠ jezdil. Všem Šlapkám děkuji za spolupráci na mé radosti v cíli.

PS: 8 min na prvním bufetu mě dělilo od 1. místa v celkovém pořadí žen na střední trase ;-)

Kolíkáč – Je to tam!

Král Šumavy, Mekka silniční hobby cyklistiky u nás, maratón maratónů, letos na vypečené trase, na které jen málokomu něco chybí. V Klatovech jsem se objevil poprvé v roce 2000 a od té doby si nedokáží začátek září, či konec srpna v posledních letech, představit jinak, než na startu pod Černou věží. Po desáté jsem se vydal na „dlouhého Krále“ s ambicemi úspěšně doplnit sedmý zásek na pažbu 53x11 marathon cupu 2011.

Po těch mnoha letech u mě vykrytalizoval čas kolem 9 hodin, když se dostanu pod něj, bývám spokojen. Letošní trasa, ale byla jedna z nejdelších v historii, většina účastníků naměřila 258km, ale to jsme zjistili až v cíli. Počasí je kapitola sama pro sebe, málokterý Král se jel za ideálních podmínek a nejinak tomu bylo i letos, v týdnu panovaly tropická vedra a na sobotu je v plánu příchod fronty, která přinese výrazné ochlazení a déšť. Teď bylo jen otázkou, kdy fronta dorazí na Šumavu, jestli již stihneme být v cíli.

Páteční tiskovka ladí oranžové bojovníky a bojovnice do té správné fáze, hotel Beránek nezklamal. Teplota na pokoji je stále tropická, navíc podpořena rockovým koncertem dole z restaurace a provoněna cigaretovým kouřem. Prostě skvělá předstartovní noc, málokdo něco naspal.

V 5,30h. už do sebe peru povídkové buchtičky a dělám v přesném pořadí maratónské rituály. Teploměr za oknem ukazuje v 6,00h. 20 stupňů a tak všichni volíme variantu krátké-krátké, prostě věříme, že to nějak dopadne a třeba bude mít fronta zpoždění.

Potichlé ranní klatovské náměstí a jeho dlažba je obrušována kufry odvážlivců, kteří se za chvíli vydají na nejdelší trasu, letos start oddělen od střední trasy, věřím v poklidný začátek a

příjemné rozjetí. Stojíme v první řadě, zdravíme se s borci, se kterými jsme toho již hodně letos prožili, elektrizující atmosféra, je to prostě tady, Kráááál.

Start, Mišutka vystartoval jako střela, kruhák proletíme a již se vepředu utvořila grupa asi 5 borců, já se nenechám vyprovokovat a jedu si svoje tempo, za chvíli už se valí přese mě další, jen se moc nepropadat, první magnety se docela letí, nájezd na Chlístov, no docela ze mě začíná kapat pot, jo takhle hned po ránu, to je slast ... Drtíme první ostrý brdek na Tržek, okolo mě Léňa, Olin, Mišutka, kousek přede mnou Jirus, jen přemýšlím, co Diablo a Míra Zbuzek byli hodně vepředu a že by to tam furt dokázali ustát? Prolítneme myší dírou pod železniční tratí a v tom vlevo před námi rána jako z děla, a do háje, někdo se valí po zemi, to vypadá na našeho Kapra, přibrzďuji a ptám se, jestli je v pořádku, odvětví, snad jo ... no už se hrne zase ke kolu, které má zlověstně zalomená říditka, ale to už drncáme po krátkých kostkách a blížíme se k Maloničáku. Je to dlouhá chvíle než nás Kapr začne předjíždět, ono se žádné pijánko nejede, průměr máme od startu 40km/h., před námi kolem 40-50 lidí a získáváme první díru, má cenu to sjíždět? Pot leje ze mě již neskutečně, mám v hlavě Krušnoton, kdy mě křeče poslaly hodně do kolen, to dnes nechci opakovat.

A tak točím svoje tempo, oranžové trio grupy B je okolo mě, jen Jirus je ale bohužel pevně zabudován v čelním balíku. Vedle jede i Sýkorka se svým bráchou Milanem, který hlásí, že měl teploty a že jede jen výlet. Překuckali jsme horizont a řítíme se dolů a po chvíli se zakusujeme do dalšího stoupání na Zámýšl. A to už máme na dostřel kutálející se perly z čelního balíku, třeba takového Martina Černého z KC Brno či Michala Skopečka (Skopec) z Alltrainingu . A hned je veseleji, to jsou lidi, kteří jsou zárukou tempa a dobrého cílového času, Léňa má čas fotografovat a tvoří se okolo nás grupa, se kterou vydržíme až pod Javorník. Před Hartmanicemi nás ještě poškádlí duo Swaczyna-Dudek, které se vrací do čelního balíku, v Hartmanicích na návsi je překvapivě pitný bufet, Mišutka si samou radostí z toho poroučí k zemi, já raději objíždím bufet zprava a riskuji s pitím, musím vydržet na Horskou Kvildu, i když teplota je stále hodně vysoko.

Před Sušicí ještě Skopec hecuje ke sjetí grupy před námi, která je prý nedaleko, ale moc se nejede, střídání hodně vážne. Za Sušicí první bufet, беру banán a začínám se těšit na Šimanov. Po Krušnotonu jsme zvědav, jestli mi ten obávaný kopec přidělá nějaké vrásky, vzpomínám jaký to byl strašák v prvních mých ročnících a nebo když byl na 200 km. No letos náš souboj proběhl v poklidu, jel jsem hodně úsporně a lehce, s obavami, aby se nedostavily někde pak časem krušnotonské křeče.

Je to za námi, začíná se již trochu ochlazovat, sjíždíme do Nezdic a odbočujeme k Javorníku. Myšlenky o tom, jak se teď pojede, jak se to nadělí, přerušuje divný pocit z jízdy, koukám na zadní kolo, plášť při kontaktu s asfaltem ztrácí svůj tvar a ráfek se již málem pusinkuje s matičkou zemí. Defekt! No do prcky! Zařvu jak raněný býk, a se slzami v očích koukám, že se ke mně vrací Léňa. Ty woe, bejku ty musíš jet dál, žádný soucit, vždyť je to závod! Ale prý ne, že chce jet se mnou. Díky kámo, byla to velká chvíle letošního Krále a možná celé sezóny!

Kupodivu jdu rychle na věc, ani se mi neklepou ruce, jen nabádám Léňu, ať stopuje doprovodná auta a prosí o velkou pumpu, to bude základ, jestli brzy vyrazíme dál. A hele první auto zastavuje a Robert Skřeček z KC Brno ochotně vyskakuje a nabízí své PSI. Díky, vřelé díky! Zdál se to být jako okamžik, i plášť šel rychle sundat a nandat, zabodlý kamínek v plášti jsem také našel a vytáhl, navíc pumpa od Roberta, ale ono to nakonec podle fotek bylo

určitě dobrých 6-7 minut ztráty Ale to už se k nám blíží velká grupa vedená překvapivě Pavlisem z KC Brno, co ten tu dělá? Ale prý se pomalu rozjíždí ... a v té grupě je i Lenka Sýkorová, no tak ta je mi asi souzená, ale ne, bohužel po chvíli jízdy začíná sakrovat a zastavovat také s defektem

Léňa se převtěluje v Padrnose, rozjíždí maximální tempo, které hodlám akceptovat a Javorník letíme. S námi Pavlis a ještě asi 3 borci, jinak je grupa rozprášena do malých částic, ten vrchol Javorníka stále přes 25km/h. to byl cyklistický balzám na moji píchlou duši, kterou jsem nechal pod Javorníkem. Díky Léňo! Do Kašperek točíme v 5 lidech, není to žádná úchvatná spolupráce, ale spíše jen přesun pod královský kopec, pod Zhůří, Svojše, Keply, nebo jak tomu říkáte . Slunce již navždy zalezlo, sjezdy jsou chladnější a hlavně jsou již vidět těžké mraky, které halí vrcholky Šumavy. Tak co fronto, kde nás dostihneš? Vydržíme aspoň do Srní?

Teď ale není čas přemýšlet, Zhůří začalo a před námi jsou zase rozseti pěkně vybarvení jedinci. Jedním z nich je třeba starý známý Pavel Prchal a po chvíli i Martin Černý je náš. Pavlis totiž chytil slinu a moc se s tím nemaluje, a my jen hákujeme a hákujeme. Každou chvíli čekám, kdy se zjeví Olin či Mišutka, ale to mi ještě v tuto chvíli není souzeno. Obávané Zhůří mi letos připadá nějak až moc jetelné, ony ty krušnotonské nekonečné stojky člověka hodně vycvičily . A docela se jelo, podle stopek jsme se možná pod 30 minut dostali. Blíží se bufet na Horské Kvildě, zkusím si udělat náskok, bidony mám prázdné, já tam prostě musím zastavit. Pavlis a Martin mají doprovod, ti pojedou dál, bylo by škoda si je nechat odjet. Léňa a Pavel Prchal též zastavují, okolo nás se, jak jsme očekávali, prořítí brňáci+2 borci, rychle ještě banán a už začíná stíhací akce, kterou ještě přibrzdí jeden neschopně parkující řidič. Teď se gumuji již hlava nehlava, teplota je u 12 stupňů, obavy z křečí u mě pominuly a chci za každou cenu jet s Pavlisem a Martinem. Hůůů to je zase mazec, s Léňou a Pavlem se točíme v kolotoči a před sjezdem přes Churáňov jsme odměněni, jsme zpátky u nich, ale zadarmo to tedy nebylo.

Letíme volným pádem do Zdíkova, docela dlouhý a prudký sjezd a znovu hybaj nahoru. A ono se to nezdá, teď se pojedou hodně dlouho do kopce, přes Borovou Ladu a Kvildu až na nejvyšší bod tratí před Filipovou Hutí. Pavlisovi chytly saze a mohutnými přískoky nám odjíždí, ale nevěřím, že by mohl sám takhle odjet a vydržet před námi. My jedeme setrvalé tempo, Léňa začíná vyzvídat, jestli je to už stoupání na Špičák, já se jen pousměji, no možná jsem měl zalhat a s Léňou bychom dojeli svorně do cíle, ale takhle mu ještě začnu říkat, co nás čeká a Léňovi se z toho nějak přitížilo, po chvíli již neslyším jeho orchestrion, které vydává jeho kolo. Néééé, Léňo, takhle jsme si to nepředstavoval, nechci Tě tady nechat, tolik dobrého si pro mě dnes udělal. Pere se to ve mně, furt věřím, že se Léňa zmátoří, že to je chvilková indispozice a za chvíli bude u nás. Stále držím formaci s Martinem + 1, Pavel Prchal tu již také není, a když se otočím, bohužel Léňa již není vidět

Blíží se spojení tratí se střední, tady bude možná šance se svézt s nějakou rychle jedoucí grupou, proto Martina ještě hecuji, a hele vyplatilo se, chytli jsme skvělou skupinu, kde jsou např. Pavel Matoušek, Přéma Kuchař, Heiko Hefner. Po chvíli si dojíždíme i Pavlise a zvykáme si na rychlejší tempo, přes Borovou Ladu se promotáme a údolím okolo Vltavy směřujeme na Kvildu. Tak to by mohlo klapnout, aspoň do Srní se s nimi sklouznout, to bychom ještě mohli nabrat nějaké lidi. Ale Heiko po příjezdu televize začíná nastupovat a za ním se vydávají ostatní jeho soupeři ze střední, fouká pěkně proti, my z dlouhé se ani

nepokoušíme o nějaké sjíždění, hmm tak to nám to moc dlouho nevydrželo . Po chvíli si sjíždíme osamoceného Přemka, docela se asi vyvětral, ale po chvíli se dal do kupy a zapojil se do spolupráce. Před Kvildou je docela hezky vidět serpentina nahoře, koukám tam, jestli pak se tam někdo nezjeví a stal by se pro nás magnetem, ale pusto a prázdno. A přitahuje, varianta krátké-krátké se stává značně nedostačující, sjezdy začínají být utrpení, navíc povrch silnice taky nepřidává optimismu. Ale nějak jsme se přepravili do Srní, jeden z grupy hlásí, že bude určitě stavět, já mám bidon ještě naplněn, díky klesající teplotě se už moc nepije, a navíc, když vidím za bufetem odjíždějícího Olina, je rozhodnuto, jen za jízdy banán do ruky a mažeme dál.

Martin se zdá dostal do provozní teploty a v jeho háku se rychle přibližujeme k Olinovi a helééé on tam má vedle sebe i druhý orange zadek, je to Mišutka. Jen naoko je seřvu, jak mě chtěli zadupat do země, předjíždíme jednotlivce z krátké trasy a nabalujeme borce z dlouhé, ano poznávám je, to je ten základ grupy z pod Javorníka. Dvojitá soda v podobě prášilských kostek, hlavně ten druhý úsek se mi už nějak v paměti zidealizoval, je to opravdu hnus velebnosti . Ale nesmí se zaváhat, duo KC Brno stále jede v nejvyšších možných otáčkách, je potřeba se s nimi sklouznout i dál. A pohled na stopky jasně říká, jestli vše klapne, mohlo by i Bobkových 8:33,33 padnout.

Překonali jsme Sklené, vzpomínám na Bigmiga a Honzu, jak jsme tam debužirovali na bufetu, dnes se tam jen válí mlha, no rychle pryč do teplejších končin. Sjezd do Železné Rudy nás ale znovu zchlazuje, fronta je nablízku, našťestí je ale stále ještě sucho. Tak teď vydržet Špičák, ale dnes už bych neměl mít problémy, tempo skupiny mi vyhovuje, a tak si bez komplikací najíždím jako první do sjezdu ze Špičáku, no do sjezdu, ono se to tady ještě hezky houpe, než člověk najede nad Hojsovu Stráž, aby konečně mohl svésit nohy. Bohužel moc jsme nespolupracovali, první dešťové kapky nás trochu rozhodily, každý je uzavřen ve své ulitě s myšlenkami na cíl.

Sedmý zářez na pažbě se nezadržitelně blíží, ale to by nebyl Král, aby si pro nás nepřichystal nějakou lahůdku. Bohužel fronta je tu a ledová voda se valí z nebe, není úniku, silnice se proměnila v řečiště divoké řeky, navíc ve sjezdu, kde se brzdy proměnily v nefunkční nástroj. Vzdal jsem nějaký souboj s časem či se soupeři, teď bojuji jen s přírodou, prostě to zdárně přežít a dopravit se do cíle. Pro jistotu vlastně brzdím permanentně, chytám díru na grupu, sjezd je to nekonečný, tady se za sucha lítá přes 80km/h. Nýrská přehrada vlevo a já se pokouším roztočit promrzlé nohy, probůh, to snad ani nejsou moje nohy, vůbec je necítím, jako kdybych je měl odněkud z lyžárny a sklepával z nich led a sníh. Grupa poodjetá, ale oční kontakt přes zamlžené brýle tam je, musím, musím se k nim zase přisát. Do toho auta, které nahazují další a další přivaly vody, jen díky zimě je člověk schopen točit nohama, prostě se musí nějak zahřát, jinak by umrzl.

Podařilo se, jsem zpět, před Nýrskem odbočujeme doprava a vjíždíme na trasu, kde jsem ještě nikdy nejel. Vůbec netuším, co nás čeká, jen vím, že by tu měl být někde bufet. V žaludku mi podivně kloktá, chtělo by to nějaký banán či rohlík, ale zastavovat se nebude, to je jasné, no zkusím ten banán za jízdy. Ale jaké je překvapení, když na bufetu se krčí obsluha pod deštníky a na mé výzvy: „Banán, banán“ vůbec nereagují. Do háje

Trochu mě to i zdravě našťve, a vztek si vylévám do pedálů a dál hákuji duo z KC Brno. V kopci na Blata se zdá, že jsme i zbytku grupy poodskočili, ale je to jen chvilková situace a po nebezpečném sjezdu u Strážova nás zase mají, dešť neustává, silnice stále naplněna vodou,

trefit teď díru je s námi ámen. A přichází poslední stoupání, tudy vedl Král v protisměru, stoupáme vesničkou Březí na hlavní tah do Klatov. Začínám cítit přicházející energetickou krizi, ještě s potížemi lovím z kapsy gel a cucám poslední zbytky do sebe, trochu jsem se zapomněl vzadu, za mnou je ještě Pavlis laborující s pláštěnkou. Přichází stojka na hlavní i s čipovou kontrolou a spojením všech tras, tak teď to jen vyjet a nahoře se poskládat a dovalit to do Klatov.

Ale všechno je jinak! Velká část naší grupy, co byla přede mnou, se přicucla na hlavní silnici do rychle jedoucí skupiny a my snad máme smolíčka. Jsme sice nakonec ve 4 lidech včetně Olina, Pavlis ještě zůstal za námi, ale i přes veškerou snahu nejsme schopni roztočit takové tempo, abychom si sjeli Mišutku, Martina a spol. Tak to vypadám jako pěkný hlupák, takhle si to nechat ujet.

Sprchujeme se navzájem, naštěstí se již trochu oteplilo, ale ani blížící se cílový koberec nebudou pro mě tím pravým cílem, jsem rozhodnut nezastavovat a okamžitě pokračovat směr Beránek do vařící sprchy, tam bude můj opravdový cíl letošního Krále. S Olinem v objetí projíždíme žlutou bránou, a hele ono to mělo nakonec 258km, a navíc ten závěrečný déšť od Špičáku, to musíme být za čas 8:48 docela rádi. Jen ten Jirus, Honzis či Venca Cafourek nám nemuseli dát málem 30 minut ... no gratulace pánové!

Stojím pod vařící sprchou v Beránku a řvu: „Je to tam!“ jako bych nevěřil, že je to za mnou, že již nemusím šlapat, že jsem dojel v pořádku do cíle.

Vytahuji svoji medvědobijku a čepelí tesáku tam dělám sedmý zářez. Je to tam! Díky všem, se kterými jsem mohl letošní 53x11 sérii prožít, jak při závodě či v zákulisí.

Laco – Takhle jsem to viděl já

Na první závod sezóny přijíždí všichni s jistým očekáváním, protože první maraton může hodně napovědět. Moje očekávání nejsou zas tak velká. Loni jsem jel na Mamutovi jen krátkou trasu. Byly to pro mě velmi těžké okamžiky, okamžiky tápání a bolesti. Takže letos přijíždím na tenhle závod plný pokory, se snahou podat soustředěný výkon a pokusit se tentokrát zdolat dlouhou trasu v solidním čase. K tomu se mi snaží dopomoci hlavně Pedro a Strejda. Od začátku se mi nejede moc dobře, Strejdův start je na mě moc rychlý. Ale časem to postartovní bláznění ustane a jede se plynulé maratonské tempo, které udává hlavně Pedro. Zhruba uprostřed závodu mám jednu menší krizi, ale ustojím to. Poslední hodinu prší Nedělá mi to velký problém, jen těsně před cílem v lijáku nějak nezaregistrujeme, že našemu tempu nestačil Strejda, který do cíle dojede pár vteřin za námi.

Večer v hospodě jsem spíš zamyšlený než veselý. Víím, že se mi jelo dobře a dosažený čas byl na moje poměry opravdu slušný, ale rozhodně to nebudu přeceňovat. Je přede mnou ještě dlouhá cesta a tohle je jenom její začátek. Tahle rovnice obsahuje hodně proměnných, může se toho hodně posrat, hlavně zdraví, a proto si často opakuji, že předem není nic vyhráno a jen pokorný muž obstojí. Pedro a Strejda mi dnes opravdu moc pomohli, ale příště už takové štěstí mít nemusím.

Sudety Strejda označoval za lehký závod. Já ale říkám, že žádný z maratonů v sérii není lehký. Na moje slova došlo poměrně rychle. V úterý před Sudetama mě bolí v krku a cítím se zesláblý. Viróza Jsem z toho zoufalý. V zoufalství si kupuji láhev pálenky a snažím se bacila vypálit. Překvapivě to pomáhá, krk se lepší, ale nohy jsou malátné a slabé. V pátek přijíždím ke Quitovi a v sobotu jdeme na kolo, pak na oběd a potom do Teplíc. Nevím jestli to

zvládnou, necítím se dobře. Odvahu mi dodává jen blízký přítel Quit a moje víra. Ne víra ve své schopnosti, ale taková, kterou vy ve vašem nejateičtějším státě na světě nikdy nepochopíte.

V noci spíme celých 9 hodin. Na startu potkáváme Strejdu a toho „kluka v zelených šortkách“ . Quit využívá možnost rozjet se na letošní sezónu spolu se skupinou A a odvádí pro nás parádní práci. Dopouštím se sice jedné taktické chyby, ale Quit a potom i Strejda s „tím klukem“ na mě čekají a zbytek závodu už jedu v pohodě. Odolov mi nedělá problém, na předposledním kopci - Závoře „ten kluk“ našemu tempu nestačí, takže pod Bišik najíždíme ve třech a po první zatáčce stoupání padá rozhodnutí, že do cíle dojedeme rukou společnou a nerozdílnou.

Tentokrát jsem měl zase obrovské štěstí na okolnosti a přátele. Organismus se zřejmě sám začal připravovat na náročný výkon, a proto mi nedovolil před závodem dělat cokoli, co by mě zbytečně připravilo o síly. Příště už ale takové štěstí mít nemusím, a aby jsem dokázal dokončit další maratony, budu se muset prezentovat hlavně soustředěným výkonem a nezapomínat na to, že žádný závod není lehký.

Před Rampušákem se znova necítím dobře. V hlavě mám vzpomínky na rok 2006, kdy jsem Rampa nedojel, ale taky na rok 2008, kdy jsem zabloudil, a přestože jsem se cítil velmi dobře, výsledek byl ubohý. V roce 2010 mi Strejda ujel a já ho 2 hodiny naháněl.

Před startem jsem hodně nervózní. Tentokrát tady mám jen Strejdu, Pedro ani Quit tu nejsou a „tomu klukovi v zelených šortkách“ moc nedůvěřuji. Startuje se za hnusného počasí, 2 hodiny držíme pohromadě docela schopnou skupinku. Potom ale přišly technické problémy a dál už jedeme jen v pěti. Yetti dnes ale nemá svůj den, další člen dělá kraviny , v kopcích ujíždí a trhá tempo. Nemohu se dostat do pohody. Od Králíků mám „silnou hodinku“ a pod Zborovem už toho mám plné zuby a ze skupiny, ve které se dnes opravdu necítím dobře, odjíždím. Vzhledem k čelnímu větru mě ale pod posledním kopcem dojedou. Poslední kopec je dobrá kokotina Stojka, pak další a pořád to nemá konce Moje morálka je u konce, rezignuji, a ostatní mizí v dále. Jedině Strejda tam přece jen nakonec se mnou zůstává. Je na mě evidentně našťvaný. Má svoje důvody, to já dnes pro svoje jednání také. Třetí závod série tedy po jistých problémech také dojedeme. Nemám však důvody k optimismu. Dopustil jsem se chyb, byl jsem dost nesoustředěný a neměl jsem vnitřní klid.

Jestli chci zvládnout i nejobávanější Beskyd, můj výkon bude muset být o hodně lepší.

V týdnu před Beskydem jsem na dně. Bolí mě břicho, mám hrozné křeče, nemohu spát a mám studený pot. Do Frenštátu nás s Pedrem bere bratranec Jano, Šlapkám známý například ze soustředění na Moravě. Večer v hospodě nemám moc chuť ani na jídlo, ani do hovoru. Jsem ponořen do svých myšlenek a před očima se mi vynořují obrazce z minulosti. Rok 2007, posledních 8 km si vůbec nepamatuji, jsem v komatu a v cíli ležím na zemi a nevím o sobě. Rok 2009, po přepáleném začátku s Míšou jedu od Pusteven krokem a na trati Beskyda strávím v bolestech téměř 9 hodin. Rok 2010, v nesnesitelném horku na Kasárnách nasedám do sběráku

Z myšlenek mě vytrhne hlasitá diskuse kolegů. Vidím, že někteří jsou z mého stavu znechuceni, nebo mě prostě nechápou. Raději tedy odcházím z hospody dřív a do svých myšlenek se ponořuju zase v posteli. Nechci toho přece tak moc. Chci jen mít pocit, že za něco stojím! Zažil jsem v životě tolik bolesti, strachu, zklamání a beznaděje. Mám snad právo

na chvilku nespoutané radosti! Víím, že jsou na tom někteří lidé mnohem hůře než já. Tak se nebudu litovat, nebudu si stěžovat, prostě si to svoje přetřpím.

Ráno nevím jestli mám vůbec odstartovat. Sedím na schodech, hlava v dlaních a můj pocit beznaděje nelze skrývat. Vystartuji a točím nohama. A nohy se točí, točí se překvapivě lehce. Strejda, Kamion a bezvadný Pedro pořád blízko mě. Pan Polnar starší mě před vrcholem jednoho brdku předjede a ve sjezdu hodí vlnu jak tsunami a prudce zabrzdí. Jen všech mých 18 let zkušeností zabránilo fatální srážce! Pan Polnar jede bezohledně. Hází vlny, vytlačuje spolujezdce, nečekaně brzdí a pak se rve hlava nehlava celou skupinou. No co, kašlu na něj, je to sice smutné, že člověk v jeho věku tak hnusně ohrožuje bezpečnost a zdraví ostatních, ale nehodlám se tím zabývat, musím se soustředit na svůj výkon. Ale v dalším kopečku se do mě pan Polnar začne navážet za to, jak mluvím se Šnekem a to je už na mě moc! Nejenže ohrožuje jiné, ale ještě se bude srát do něčeho, po čem mu nic není! Nadávám mu do šulínů, čuráků a kokotů, protože takto se chová jedině někdo, kdo si podobná jména právem zaslouží. Párkrát pana Polnara ještě slovně osolím, až se do toho zamíchá pan Polnar mladší, ale já už na to seru! Udělal jsem si svůj obrázek, a teď už se budu soustředit jen a jen na závod a na svůj výkon. Díky Pedrovi pod Pustevnami stejně oba dotyčné pány opouštíme a naše spanilá jízda pokračuje přes Pustevny k Soláni, kde dojíždíme Yettiho, ale kvůli nešťastné shodě náhod ztrácíme do té doby bezvadně jedoucího Kamiona. Kamion je člověk, kterého jsem si moc oblíbil, a to hlavně proto, že klubovou příslušnost má nejenom na dresu, ale i ve svém srdci, což je mnohem důležitější. Na Kasárnách necháváme Yettiho, ten dnes členem skupiny A dobrovolně není, a začíná Pedrova parádní jízda! Přes Bumbálku proletíme, už ani nekoukám na tepy, jen věřím, že dnes se snad žádná krize neobjeví Půl minuty na posledním bufetu a nekompromisně frčíme kolem přehrady. Přes Smrček jedu co to dá, ale kluci na mě přesto musí trochu čekat. Poslední úsek už je o totálním sebezapření a už je tu cíl! Poprvé v tomto roce projevují emoce a zažívám opravdovou a nespoutanou radost! Nejobávanější závod roku je za mnou a v osobním rekordu! Do cíle dojde i Kamion a hned za čárou si dopřeje životadárné pivo. Bratranec Jano vyhrává hlavní cenu v tombole a neuvěřitelný den je tím zpečetěn.

Večer v hospodě všem sděluji, že Diablu je taky pořádný kus kokota. To jen kdybyste to ještě nevěděli

Po Beskydu však musím krotit své vášně. Žádná předčasná radost, nebo předčasný pocit triumfu tu nemají místo. Jsem teprve v půli cesty a pořád je toho hodně, co se může náhle zvrtnout. V této rovnici je pořád ještě hodně proměnných. V mé mysli jsou úvahy o všech těch ranách, které někde hluboko ve své duši pořád nosím. Jsem vlastně otrokem svých ran. Protože ta všechna bolest, co uvnitř skrývám, mě nutí bojovat a jít za svým cílem. Nutí mě dávat si další a další cíle a nedovolí mi polevit v úsilí o zdolávání těchto pořád nových a nových met.

Emoce musí stranou, blíží se Tatry tour. Strejda vyjádřil názor, že se jedná o absolutně nejlehčí závod celé série. Já si Strejdy moc vážím a respektuju ho. Vzhlížím k němu a moc rád se od něj učím. Ale tentokrát se na něj dívám velice vyčítavým a káravým pohledem! Žádný závod maratonské série není lehký! Každý z nich je těžký v něčem jiném! Tohle jsou Tatry, to jsou opravdové hory, tady se dosahují nadmořské výšky, jaké jinde v sérii nejsou. Já to tu znám!

Chlapci z Prahy přijíždějí do Popradu v pátek odpoledne a Kolíkáč s Icemanem od chvíle co vystoupí z vlaku v jednom kuse melou jen o lahváčích. Lahváče k večeři, lahváče na bytě, lahváče do vlaku na cestu zpátky a samozřejmě lahváče po závodě. KOKOTI! No co už Jsem vlastně velice rád, že je mohu hostit a strávit s nimi nějaký čas. Večerní výlet do Smokovce k prezentaci je obohacen i Kaprovou přítomností a já se začínám cítit alespoň trochu silný. Ráno před startem chčije! Chčije jako prase Tak kamarádi, tohle jsou Tatry! Po startu se jede na Štrbské pleso a nahoře se několik lidí otáčí a tento „nejlehčí závod série“ vzdává U Liptovského Mikuláše mám jisté problémy, a proto vypadávám ze skupiny. No ono ta skupina vlastně byla bez ladu a skladu, a jelo se mi tam opravdu špatně. Po chvilce dojíždím Pedra, který tu na mě čeká a pomáhá mi. Pedro v tomto ročníku série nemá vlastní ambice a své schopnosti dává tento malý-velký muž ve prospěch týmu. Strejda za chvíli také čeká a naše nerozbitná trojka už od této chvíle jede svoje. Iceman, který den před závodem brečel jak je na tom špatně, opouští skupinu A a hraje si na hrdinu. Hrdina, který zradí lidi co mu nabídli pomoc, přátelství a oddanou společnost Takový hrdina si zaslouží padnout pořádně na držku! A jak se později ukázalo, na každého jednou dojde My se ale musíme soustředit a ne soudit či filozofovat. Ve stoupaní na Huty mám pocit, že na Strejdu jdou jisté potíže. To já je mám také. Bolí mě zub a vše nasvědčuje tomu, že prášek proti bolesti, který pokaždé pro případ nouze vozím v kapse, jsem tentokrát zapomněl. Budu tedy muset kromě náročné trati a zklamání z Icemanovy zrady zápasit i s bolestí zubů. Je mi dost na píču Najednou ale čistě náhodou v kapse prášek proti bolesti přece nalézám, rychle ho cpu do sebe, a než dojedeme na Polskou stranu, je bolest zubu pryč. Teď už to bude dobré. Alespoň tedy pro mě. Strejda už má opravdové potíže. Děšť, nízká teplota a náročná trasa dělají své a tak domlouvám s Pedrem volnější tempo. Chvíli mám silné nutkání vykřiknout na Strejdu něco v tom smyslu : „No, copak, copak? Nejlehčí závod serie není najednou až tak lehký?“, ale tohle prostě starému dobrému Igorovi neudělám. Šlapeme, držíme rovnoměrné tempo. V Zakopaném nás trápí neohleduplní řidiči, ale nějak to prokličkujeme a za Zakopaným se k nám přidává doprovodné vozidlo pořadatelů, ve kterém sedí můj dobrý kamarád Paľo, a od té chvíle se o nás stará a bezohledné řidiče drží od nás na dištanc. Ďakujeme Paľo! Paľo nám podává i vodu a banány, a tak víme, že na poslední občerstvovače nemusíme zastavovat. Ale né! Co to vidím! Na Podspádech u kraje silnice Iceman s dojebaným kolem! No copak? Defekt? Neříkal jsi včera náhodou, že tvé nové pláště jsou perfektní a jsou k nezaplacení? Ano, jsou k nezaplacení! Za píčovinu co tam vozíš bych já opravdu nebyl ochoten zaplatit! Kdyby jel Iceman s námi, udělal bych vše pro to, abych mu pomohl závod dojet. Jako mechanik disponuji schopnostmi řešit i jakoby neřešitelné problémy, ale vzhledem k tomu, že Iceman se dnes projevil jako hnusná zmije a odporný krysohad, mu v duchu přeji jenom příjemnou cestu ve sběráku. I když si myslím, že ty jeho lahváče sběrák dnes asi nepoveze Já, Pedro a Igor dojíždíme do cíle rukou společnou a nerozdílnou. Pedro pro nás udělal obrovskou práci a Strejda dostal lekci pokory. Iceman se vybarvil a taky dostal svoje. Víš Icemane, kdybys chtěl poradit ohledně kola, nebo někdy zase jet závod se mnou, moc rád ti poradím, pomohu, a budu po tvém boku. Ale jestli mě znova někdy takhle zklameš, bude to pro mě rána rovnou do srdce!

Pražáci odjíždí nočním vlakem domů a já už myslím na nejbližší maraton v Krušných horách. Bude to už za týden a bude to neskutečně těžké. Asi nestihnou zregenerovat, asi to nezvládnou a nedokončí, ale alespoň se pokusím. A pořád do kola si opakuji: „Jen pokorný muž obstojí“!

Volno v práci mám již od čtvrtka, přijíždím do Prahy a dostává se mi pohostinnosti, pomoci a přátelské asistence od Rainyho. V pátek vyjíždíme do Polabí. Tyhle vyjížděky do Polabí s Rainym mám moc rád a tak jako pokaždé, i dnes to bylo výborné. Trochu jsem protočil po Tatrách pořádně zdřevěnělé nohy a po dobrém obědě se loučím s Rainym a nasedám do auta ke Strejdovi. Cesta je klidná, debata se Strejdou příjemná a do Teplíc přijíždíme v podstatě bez problémů. U prezentace se setkáváme s Mišutkou.

Mišutka je kluk, který neobvykle rychle dokázal pochopit, jak moc důležitá je v cyklistice pokora. Je to člověk, který je na sebe moc přísný, a růst jeho cyklistické výkonnosti je letos obdivuhodný.

Moc dobré ubytování, které máme vyzkoušené již od loňska, je i letos moc dobré. Tak ještě dobrou večeri v dobré hospůdce s dobrými kamarády a snad bude vše dobré Spím dobře, zvládám i ranní vstávání, lehkou snídani a jde se na start. Vlastně nevím co mě čeká. Vlastně nevím jak je nevědomost sladká Na startu pořadatel hlásí, že dlouhou trasu jede cca 80 lidí a já jen slyším, jak už každý najednou ví, kolik bodů bude mít do Superprestige. No jasně kokoti! Já ještě ani nevyjel a vy už víte kolik bodů budete mít v cíli

Od startu to jde jak na každém jiném maratonu, dávám si pozor na pitný režim, pravidelně jím, hlídám si tepovku, první strmý kopec nedělá větší potíže, ale já moc dobře vím, že se vše může rychle změnit. Teplota vzduchu pomalu stoupá, piji tedy víc. Sněžník ještě nějak jde. Naklérov mě sere, protože když chci dodržovat tepy, musím jet pomaleji než spolujezdci. Další kopec už je na kokot, a na dalším kopci jsem definitivně v piči Tyhle dlouhé a strmé stojky mě totálně dojebaly, nohy mám tvrdé a nejdou roztočit. Skupinka spolujezdců mi pomalu ujíždí a mně je jasné, že s nimi ujíždí i můj sen o maratonské sérii. No co se dá dělat V roce 2009, kdy mi k dokončení celé série chyběl už jen malinký krůček a já to nedokázal, jsem si řekl, že to zkusím ještě jednou. Ještě jednou se na to budu připravovat. Ještě jednou se pokusím vyhnout všem chybám, soustředit se, jednoduše řečeno, ještě jednou se pokusím udělat vše co je v mých silách a zkusím absolvovat celou maratonskou sérii. Udělám vše co umím a jestli se to nepovede, neposeru se.

Je mi jasné, že nastává okamžik, kdy je nutno si nalít čistého vína a přiznat si, že na tohle nemám. Život půjde dál a já se neposeru Jsem připraven závod vzdát pro vyčerpání a s hrdostí říci, že jsem bojoval až do konce a nemám se za co stydět! Neposeru se! Ale asi se rozbřečím Najednou mi je to moc líto. Nechci přece až tak moc. Netoužím po bednách, po vavřínech či slávě. Chci jen pocítit ten pocit, že za něco stojím, a že na něco mám. Vracím se myšlenkami zpátky k bolesti, utrpení a beznaději, kterou jsem poznal v plné „kráse“ a pořád si opakují, že přece nechci až tak moc. Nebo snad ano? Je to snad zase moje pýcha a arogance, co mě dnes zničí a vezme mi můj sen?

Igor na mě čeká. Strejdo jsem v piči ... , „nevadí,pojd!“ Kurva, teď když na mě Strejda počkal, když mu zase všichni ujeli jen proto, že zase jednou chce ze sraček tahat nějakou trosku, tak se kurva musím ještě pokusit zabojovat! Soustřed' se! Soustřed' se! Všechny myšlenky zaháním pryč a snažím se koncentrovat zbývající zbytky sil. Bolest je snad už nesnesitelná, kurva ale musím! Z úcty ke Strejdovi musím závod dokončit, i kdybych měl jít po čtyřech a kolo tahat v zubech za sebou. Strejdo Ty kreténe! Proč jsi mě tu nemoh nechat? Teď to bude 100 kilometrů nesnesitelné bolesti! Kurva! Ale né Strejdo, jsem moc rád, že si mě tu nenechal, moc ti za to děkuji. S bolestí se porvu, znám ji moc dobře. Je to vlastně moje dlouholetá společnice. Vyndávám z kapes vše, co by mi mohlo alespoň nějak pomoci.

Gely do sebe cpu 3, taky ty energetické tablety, leju do sebe ionťák. Alespoň ve sjezdech mi to dnes jede Strejda ale v jedné zatáčce musí prudce brzdit a je tu defekt. Než ho opraví, využívám chvíli a oddechnu pár minut ve šarpě. Jede se mi o něco líp. V kopci z Litvínova mírně přší, což mám celkem rád. Bolesti trochu polevily a v tomhle mírnějším stoupání se mi jede dobře. Tenhle pocit mi však nevydrží až do cíle. Poslední 2 kopce jsou katastrofa. Nahoru jedu úžasnou rychlostí 3,6 km/h, ale na sklonku dne vidíme cíl Klepu se vyčerpáním. Nedokáži se ani radovat, jen tiše děkuji Strejdovi.

Po organizační stránce byl Krušnoton parádní. Křižovatky byly zabezpečeny i pro poslední skupiny, což já, jako jezdec často jezdící na chvostu závodu, moc oceňuji. Pořadatel tím vlastně dává najevo, že si váží každého účastníka. Takže po stránce organizační parádní. Ale tohle prostě není závod pro člověka, který má kolo jako hobby, jezdí po práci, najede 8000 km, neplatí si trenéra a nejezdí na Mallorku. Tohle je závod svým profilem jasně určen jezdcům, kteří patří do jiné kategorie než já.

V noci po závodě spím jen málo. Vše mě bolí. Když usnu mám noční můry. Zdá se mi o zelených cedulkách s nápisem „příštích 10 Km 11%, následující kilometr 17%“. V mém snu se mě ty cedulky snaží zabít a já s nima nedokáži bojovat. Vzbudím se asi v 5 a už se ani nesnažím usnout. Strejda taky nespí. Dáme si čaj, snídani a pomalu se odebereme do Prahy. Jsem zase u Rainyho. Jsem na tom ale tak bídně, že nedokáži ani pořádně mluvit. Rád bych vyjel s Rainym na kolo, ale mám velký problém i s chozením. Kulhám jak Žofré de Pejrak . Tak večer alespoň zajdeme na fotbal.

Doma jsem v pondělí odpoledne a vše mě bolí. Hlavně levá noha bolí jak cip. Mezi Krušnotonem a Králem nemohu pořádně trénovat. Mám mizernou náladu a obrovský strach z Krále. Rok 2009, všechny dlouhé maratony série byly už za mnou, zbýval jenom Král. Ano Král je nejtěžší, ale já jsem na Krále perfektně připraven! Krále zajedu perfektně a tím bude završen můj výkon v maratonské sérii. Budu prvním Slovákem co projede kompletní maratonskou sérii 3x! Tenhle sen skončil na 155. kilometru Krále Šumavy v roce 2009, kdy jsem pro vyčerpání závod nedokončil. Zůstal jsem sedět na občerstvovačce v Hartmanicích a ani veškeré Pedrovy snahy dostat, dotáhnout či dotlačit mě do cíle nepomohly. Byl jsem krůček od největšího životního úspěchu a dojel jsem to.

Víkend před Králem je u mně Quit. Plánuju s ním jet na trénink do Tater, ale v noci je mi špatně, takže zatímco Pedro a Quit si užívají v Tatrách na kole, já jsem zase v posteli a je mi na kokot. Snažím se všem namluvit, že mi je špatně protože jsem snědl něco špatného nebo zkaženého, ale dobře vím, že to není pravda. Pravdou je, že mám starták jak sviňa. To už je opravdu špatný stav Vyjedu s Quitem na kolo alespoň v neděli, kdy je mi o něco lépe. Ve čtvrtek v noci cestujeme nočním vlakem do Prahy a z Prahy hned připojem do Klatov. V Klatovech jsme kolem oběda a vítá nás opravdu letní počasí s teplotou přes 30°C. Ubytování máme v luxusním penzióňku, nádherný veliký pokoj, spousta prostoru a komfortu. Pražáci jsou samozřejmě ubytováni jako každý rok v jakési zaplivané putice, kde se nedá hnout a do rána tam řve muzika. No jasně! Jen aby to korunu nestálo, že jo! S Pedrem si zajdem na oběd a pak na nákup. Hodinku si pospíme a vyjedeme na kolo. V tomhle vedru se necítím dobře. Vyřídíme prezentaci a večer se jde na „tiskovku“. Vzhledem k tomu, že my s Pedrem jsme dojeli z největší dálky, jsme tam samozřejmě první a na ostatní, kteří to mají ve srovnání s námi za rohem, musíme čekat. Pár lidí nakonec přijde, my s Pedrem máme už i po jídle, takže se s ostatními jen zdvořile pozdravíme a jdeme do prdele. Nějak opravdu nemám náladu na

konverzaci. A taky si ty prasata umím představit. Kolikáč, Diablo a Jestřáb budou jak utržení ze řetězu a věřím tomu, že i před takhle těžkým závodem zalehnou v jednu hodinu ráno. To my s Pedrem jsme už v devět na pokoji a v klidu relaxujeme. Oblečení, gely, nouzové nářadí máme dávno nachystané, čísla připnutá na dresech. Z předpovědi počasí víme, že se zítra citelně ochladí a něco spadne. Tím se nezabývám, bude jak bude Stejně si myslím, že všechna ta únava z ostatních maratonů mi nedovolí dojet do cíle. Nevěřím si ani trochu. Jsem vyčerpan i duševně a nepředpokládám, že by se mi mohlo podařit udržet koncentraci a emoce na uzdě. Je mi víc než jasné, že Krále 2011 nedojeďu. Pedrovi výslovně zakazuji aby se mi pokoušel jakkoli pomoci. Král je jeho nejoblíbenější závod a Pedro má dobrou formu. Chci a přeji mu, aby si závod vychutnal a nehodlám mu ho zkazít jako v roce 2009. Já udělám co bude v mých silách a závod vzdám pravděpodobně na občerstvovače v Srní. Vyrovnávám se s tím bez problému. Jsem už z toho letos vyčerpaný a nějak na vše rezignuji. Usínám bez problému a spí se mi dobře. Ráno vstáváme v 5:30, spolu s Pedrem vtípkujeme, děláme si z toho prdel a v pokoji panuje pohoda. Je rok 2011, mám úspěšně za sebou všech 6 těžkých cyklomaratonů a zbývá už jen Král. Už je mi jedno jestli ho dojeďu nebo ne. Jsem tu kvůli přátelům, jsem tu pro zážitky a s Pedrem si tenhle „víkend na horách“ docela užíváme. Pokusím se Strejdovi trochu potáhnout špicu, strávit s ním nějaký čas a užít si každý kilometr až do okamžiku, kdy závod zabalím. Taky doufám, že na startu bude i Kamion. Myslím, že jízda s ním bude znovu příjemná. Jsem vyrovnaný a ničeho se nebojím. Dnes bude krásný den a až mě sběrák doveze do cíle budu vidět přijíždět všechny Šlapky. Kolikáč bude určitě řvát a zvedat ruce. Diablo bude mít na rtech takový nevýrazný úsměv, ale jeho oči jistě prozradí velikou radost. Mišutka bude po dojetí cílem se svým výkonem určitě nespokojen. I kdyby dal dlouhýho za 5 hodin bude nespokojen. Oni budou mít celou maratonskou sérii, oni budou ti opravdoví hrdinové, kteří znovu posunou Šlapky mezi absolutní elitu maratonské série. To vše si v mysli představuji a už teď jsem na ně nesmírně hrdý. Strejda dle mě taky dojeďe. V tomhle chladu se mu nepojede zrovna nejlíp, ale určitě najde způsob, jak do toho cíle nakonec dojet. To všechno vidím a slyším do toho tóny nezaměnitelné a neoddělitelné skladby Crown and the ring.

Startovní výstřel ukončí mé snění a spolu se Strejdou a Kamionem ukrajujeme první kilometry. Formuje se tu jakási skupina. Jsou tu jezdci co na kole jezdit umí a jsou tu samozřejmě i jelita, co jezdí systémem ujeďu-počkám. To je samostatná kapitola cyklomaratonů a dnes nechám jelita jelitama. Nebudu na ně řvát, nebudu jim nadávat, nebudu je mlátit pumpičkou po přilbě, prostě mám v piči tyhle jelita. Na cca třicátém kilometru se odehráva pro mně nejdůležitější událost letošního Krále. Na horizontu zahlédnu čekajícího Pedra. Vše mi je jasné . Pedro se rozhodl. Rozhodl se sám, ze své vůle, že nám na Králi pomůže. Cítím v sobě odpovědnost a cítím se provinile. Ale nic z toho mi teď nepomůže. Musím se koncentrovat na 100 % a když už se Pedro rozhodl jet s náma a vykašlal se na jakékoliv své vlastní ambice, musím dnes šlapat a udělat vše pro to, aby Pedrovo sebeobětování mělo smysl. Jsem rozhodnut. Jdu do toho! Moje nálada stoupá, odhodlání je veliké a Pedrovo tempo pravidelné a bezvadné. Přejíždíme takový i makový kopec, všechny ty Šimanovy, Javorníky a nevím co všechno ještě Jde to dobře. Strejda má v kopcích jisté potíže, ale s Pedrem korigujeme tempo a nedělá nám problém pokaždé dojet zpátky do skupiny. Vše jde moc dobře až na Srní. Tam si uvědomuji, že tady měl dle původního plánu pro mě závod skončit, ale nic takového se dnes nestane. Za Srním nás Strejda žádá, abychom

ho nechali, že on si pomalu dojede svým tempem a my ať jedeme. Tak na tohle zapomeň milánku! Rychlá porada s Pedrem a padá jasné rozhodnutí, jedeme pomaleji. Na Prášilech začíná pršet Jsem poměrně vyčerpán, je mi docela zima a ten déšť je opravdu studený. Přejezd kostek k tomu všemu způsobí mým nohám šok a krize je na světě. Poprosím Igora a Pedra, aby se tentokrát trochu zpomalilo kvůli mně. Cpu do sebe gely, banány a jsem si nějak jist, že tahle krize pomine. Je kosa jak sviňa a je mokro. Tak s Pedrem začínáme chcát rovnou do kalhot a neskutečně se tím bavíme. Nadávame si navzájem do svini svinských, smradlavých, pochcaných. Neumíte si představit, jak ty kalhoty večer na pokoji smrděly! A taky tretry, protože jak jsme chcali, teklo nám to po nohách rovnou do treter! Strejdivi do smíchu opravdu není. Vidím že opravdu trpí, ale vím taky, že i kdyby ho Pedro měl táhnout za ruku a já tlačit za sedlo, tak dnes společně cíl uvidíme! Na Špičák se snažíme jet tak, aby jsme se alespoň trochu zahřáli, ale taky aby nás Strejda měl pořád na dohled. Ve sjezdu ze Špičáku necítím pravou ruku a nemohu řídit. Pedro to samé, a tak se zase máme čím bavit. Strejda sice náš optimizmus nesdílí, ale stále je tu s náma. Pedro se pokouší zmrzlou rukou vyndat z kapsy banán, ale vypadá u toho jak retardovaný. Já sice vyndám banán bez problému, ale nedokážu ho oloupat, tak ho žeru vcelku i se šlupkou a vypadám víc retardovaně než retardovaný. Následuje výbuch smíchu. Na poslední občerstvovačce Strejda stojí neobvykle dlouho, tak ho musím popohánět. Poslední kilometry jsou pomalé, ale s Pedrem si to užíváme. Kamion je někde před námi a jasně dokazuje, že Krále umí. Výjezd na hlavní klatovskou silnici . Víím, že budou ještě následovat okamžiky bolesti, beznaděje a smutku a víím taky, že to nebude dnes a ne na tomto závodě. Pár kilometrů před Klatovy se se smíchem znova vychčijeme za jízdy. Strejda říká, že vidí věžičku. A je tam, klatovská věž! Je to tady! Náhle mi něco sevře hrdlo a v očích mám slzy. Brečím dojetím a nedokážu se tomu ubránit. V tomhle dešti nikdo nic nepoznal, ale opravdu jsem brečel. Náš výsledný čas není tak špatný. Jsem psychicky zcela vyčerpán. Zvládnout tohle vše chtělo obrovskou koncentraci a zvládnání emocí. Chtělo to odhodlání a především pokoru. S Pedrem se nedostavíme na vyhlášení, jsme oba unavení a raději budeme v klidu relaxovat na hotelu. V umyvadle přemáchneme kalhoty a jde se spát. Cesta zpátky domů je bezproblémová a já už ve vlaku začínám sepisovat slíbený report. Jaké to bylo Bylo to vyčerpávající, vysilující, těžké, nekompromisní a úžasné! Mám za sebou kompletní maratonskou sérii už potřetí a jsem jenom druhým Slovákem co to dokázal.

Ale cyklistika je kolektivní sport a já jsem si jist, že každý z nás je jenom tak silný, jak silný tým má u sebe. Já měl u sebe ten nejfantastičtější tým co si umím představit. Já jednotlivec bych bez pomoci přátel nedokázal vůbec nic! Je mi obrovskou ctí, že jsem jedním z vás a moc Vám všem děkuji.

Velice jsem si přál skončit s cyklomaratonama v okamžiku, kdy budu při síle. Tak, aby si mě všichni pamatovali jako nezlokného bojovníka. Nechci se někde plácet jak polámaný pavouk. Teď je ta správná chvíle! Mám to za sebou a všechna ta tíha ze mně spadla. Jsem šťastný, že mohu mít pocit, že za něco stojím. Splnil jsem si to, a teď už nemusím myslet na další sezónu, už nemusím vše plánovat jen dle toho, kdy se jedou maratony. Už nemusím trávit hodiny a hodiny ve vlaku cestou na závody, nemusím se stresovat před startem a zabývat se myšlenkami jestli na to mám, nebo nemám. Nemusím zažívat bolest, nemusím někde mokrout jak čurák a studovat profily nových tras. Nic z toho už teď nemusím.

Nemusím, ale klidně můžu!

Lemond – Promočený Král

Přestože jsem v závěru reportu z loňského Krále psal, že letos pojedu 250, jel jsem jen zlatou střední. Důvodů bylo víc. Především to, že jsem se na jaře naučil trochu jezdit v tretrách. Možná to zní divně. Jenže po padesáti km na PRS přichází divná bolest v pravém koleně. Myslel jsem, že to způsobila příliš ostrá jízda v kostkách a že to pak během několika dní přestane. Nepřestalo, a pořád se to vracelo. Mišutka mi po své zkušenosti radil, abych si dal udělat nastavení kola a navštívil ortopeda. Na operaci to rozhodně nebylo, takže abych platil 30 Kč a dozvěděl se, že mám nechat koleno v klidu a mazat si to nějakým Opodeldokem, jsem se raději snažil najít pravý důvod. Prostě raději hledám příčinu než řeším následky. Co se týče profi nastavení kola - to jsem také zavrhl. Správným směrem mě navedl již Strejda po Bělečských okruzích - posunul sedlo níž a dopředu a poradil zkontrolovat olovnicí. Znáť to bylo, ale pořád koleno po nějakých 50-60 km bolelo. Že bych přece jen šel k doktorovi? Král se začínal blížít. Ne, pomohu si sám. Na webu jsem našel ve studijních materiálech pro LF, jak vlastně nejsložitější kloub v lidském těle vypadá a snažil jsem se i pochopit, co v něm jak funguje. Tušil jsem, že bolest šlach na vnější straně souvisí s přechdem na tretry. Najednou mi blesklo hlavou, že Specialized má o 1.5 mm skloněný spodek boty a malíček je tak níž než palec. Prý to "vytváří lepší sladění polohy kolene a chodidla, zvyšuje výkonnost a pohodlí při jízdě". Ano, ale ne v mém případě, když jsem byl dvacet let zvyklý jezdit v teniskách. Klínky pod kufry, které by příliš vysoký sklon vrátily zpět jsem nikde neobjevil, tak jsem je provizorně vyrobil sám z plastového obalu od sedla Romin. Trénoval jsem zatím jen v mírných kopcích a čím víc jsem jezdil, tím víc jsem si byl jistý, že jsem to vyřešil. Jenže první jízdu od Prvního Šlápnutí delší než několik desítek km jsem absolvoval až na začátku prázdnin...

Navíc jsem zjistil, že mám opět problém vydržet delší dobu v sedle (v už asi šestém). Váhám, jestli zvolit měkké, ale těžké sedlo Bontrager, se kterým jsem to jel loni, nechat si Romin SL a trpět nebo zakoupit něco nového. Avatar, Tritip, Phenom ? Ani u jednoho jsem nebyl spokojen s hmotností. Ještě zkusím vyměnit i sedlovku. Originální Specialized mi přijde dost nepoddajná, byť má tlumící vložku Zertz. Kacířsky kombinuji Tarmac s nejlepší sedlovkou od Bontrageru a zdá se, že to funguje. Navíc jako příjemný bonus je 50 g úspora váhy. Kolo neztrácí nic z dravosti Tarmacu a získává i v oblasti zadní stavby pohodlí možná i Roubaixu. Mimochodem mě napadlo, že by výrobci mohli dělat ke každé velikosti rámu dvě provedení optimalizované pro určitou váhovou kategorii - např. do 75 kg a nad. Aspoň u vyšších uhlíkových modelů rámu by to smysl mělo. Muší váhy i na karbonu trpí a vezou zbytečný materiál, těžší jedinci zase často z obav raději sáhnou po duralu.

Ale zpět ke Králi. Bez zásadního tréninku (do 27.8. jsem letos pokořil hranici 100 km jen třikrát, z toho jednou před PRS) a se dvěma tisíci km jsem mohl na dlouhou trať zapomenout. Stejně jsem už v okolí Nýrska loni byl a moc mě to tam nenadhlo. I tak bude 208 km (+ 5-10 % rezerva na případné bloudění) zatraceně dlouhých. Asi týden po přihlášení přichází pro mě docela nepříjemná zpráva o posunu startu o hodinu. Přehlašovat se na dlouhou jednoduše nešlo a už tak na mě Mišutka bude dlouho čekat pokud pojedeme autem zpět spolu. Ráno brzo vstávat líný nejsem - stačí jít včas spát. Pokud bude horko, pojedu o hodinu déle odpoledne, pokud bude pršet, pojedu o hodinu déle v dešti. No nic, aspoň nebude na odděleném startu takový nával.

Na pokoji jsem s Mišutkou a Kolíkáčem, kteří jedou dlouhou. Ono je to ale docela jedno, stejně jako loni, okupuje přízemí grandhotelu kapela, co hraje příšerně nahlas děsivé protestsongy. Čili se jenom převaluji a do rána neusnu. Pohled z okna nevěští nic dobrého. Černé mraky, pravděpodobně vítr i zima. Přijde mi, že všichni vyráží do hor dost nalahko. Nevím nevím. Pod okny se to cyklisty jen hemží, málokdo veze pořádné oblečení. Já pro jistotu беру zateplené kostky s dlouhým rukávem, návleky a pláštěnku. Pršet bude stoprocentně, jen je otázka kdy. Tradičně nestíhám. Na start dojíždím v 7:20, a i když mám červený proužek, řadím se do předposlední řady. Plán mám jet ze začátku pomalu a pak se uvidí.

Po pár km od startu plán měním, protože je to po větru a jede se mi podezřele dobře. Bude lepší dostat se co nejdál než začne pršet. Předjíždím asi šest zvláště v kopcích parkujících skupin než jsem mezi borci, kteří rozumně jedou. Začíná mě to hodně bavit, takže nepřemýšlím, kde jsem, a kde je jaké stoupání a podobně. Trať je dokonale zabezpečena. Regulovčící taky bezchybní. Snad se to tentokrát obejde bez zajižďky. V nějakém klesání dokonce tachometr ukazuje rekordních 78km/h, a to bez šlapání! Inu GP4000s jsou GP4000s a ne nějaký zvláště ve vyšších rychlostech líný "top French brand". Jsem překvapený, jak náročné je stoupání na Šimanov, 34x25 je v mém případě jen tak tak. Další stoupání už v pohodě, akorát na Svojše nebo jak se to jmenovalo je docela dlouhé. Někde pak dojíždím Laca, Strejdu a Pedra, ale musím jet naplno, abych si co nejdéle užil jízdu v suchu. Asi 60 km před cílem začíná pršet. Nejdřív myslím, že je to jen přeháňka, ale bohužel není. Beru si pláštěnku. Ještě jsem v ní nejel, tak ani nevím, jestli to bude k něčemu dobré. Když se rozprší víc, je mi jasné, že to je zatraceně dobrá věc. Na nohách mám nepromokavé návleky, široká spodní rámová trubka funguje jako blatník, jenom na zadek mi trochu cáká dírou v sedle. Je mi akorát zima na prsty u rukou. Každou chvíli je musím rozhýbávat, což rychlosti nepřidává. Začíná to i dost bolet, nemám vůbec cit ani sílu. Nedokážu otevřít gel. Po asi dvaceti km v dešti dělám zásadní rozhodnutí, neboť současnou rychlostí by mi ruce zmrzly. Svěšuju nohy a z kopců jedu bez šlapání a po rovině jen zvolna. Začíná mě předjíždět spousta lidí. Je to škoda, jenže pořad lepší dojet než přijít o ruce, které se mi špatně prokrvují. Ještě ke všemu musím už potřetí zastavit a vypustit z těla přebytečnou tekutinu. Tak mě předjíždí i Ivča, kterou už do cíle nedoježu. No to je ostuda. Zatracený počasí! Zatracený posun startu! V Klatovech mě na kruháků ke všemu zdrží nějaký umělci na tandemu, v cílovém stoupání zase nemám místo k předjetí, protože děti z krátký se plazí i úplně vpravo, a taky těsně přede mnou někdo otvírá dveře od auta... Do cíle přijíždím úplně odpočatý. S mým výkonem jsem ale spokojený, víc jsem dělat nemohl. Nebýt deště, byl by průměr o několik km/h vyšší.

Jinak mám radost, že jsem definitivně potvrdil správnost úpravy treter - o kolenech jsem nevěděl. A také, že mám konečně vyladěné kolo k dokonalosti a není na něm nic zásadního ke zlepšení. Celou sobotu a neděli jsem ho pak uváděl do původního stavu. Přitom jsem zjistil několik nemilých věcí: řetěz je totálně bez maziva, zadní kolo neudrží tlak a při rozebrání je zřejmé, že dírou v ráfku pro ventílek se tam dostává voda a kamínky a je pak otázkou času, kdy se poškodí duše. Je tam i úplně vodou nasáklá asi o pět cm prodloužená páska, z čehož usuzuju, že jsem s podhuštěným zadkem jel dost dlouho. Pak mi nemají všichni předjíždět. Co je ale horší, pěkně to žbluňká i v klikách Dura-Ace, tj. asi v dutém převodníku je voda a stále vůbec nevím, jak ji vylít.

Závěrem musím poděkovat Mišutkovi za odvoz a poskytnutí jont'áku, Kaprovi za půjčení pumpy a report z Tater, ze kterého jsem si pamatoval, že pláštěnka může mít cenu zlata a hlavně za doporučení lepších plášťů (to vlastně i Orlíkovi) v neposlední řadě i pořadatelům za perfektní organizaci a značení trati. Snad příští rok konečně zvládnou tu dlouhou.

Léňa – Krále jsem si užil

Tentokrát předstartovní přípravy nebyly žádné, poprvé jsem odjel do Klatov naprosto klidný a natěšený, dokonce jsem ještě ani nebyl přihlášen (zaplacené startovné) na nějakou trasu, prostě vše na poslední chvíli.

Na start беру foťák s cílem zachytit co nejvíc šlapek na trati, prostě takový Yetti z Prahy. Řadím se samozřejmě do první lajny, už je to klasika a vzhledem k našemu hojnému počtu to je nezbytné, abychom mohli kontrolovat závod J. Jen škoda, že tu není naše želízko v ohni Dreamer.

Hned po odstartování hypnotizuju chlupaté nohy na dětském posedu našeho nejlepšího může v pořadí Maraton série, Kolíkáče. Jede jako turbodiesel což znamená, že ze začátku se nikam neženeme a můj sen o úniku na Králi padá. Ještě, že máme v týmu Diabla a ten se stará o to, že máme zastoupení v prvním úniku dne.

Brdek na Velhartice nás začíná zahřívát, díky tomu ztrácíme nějaké korálky, včetně Diabla. Kolem mě se začíná tvořit zajímavá společnost s Olinem, Mišutkou, Kolíkáčem. Přichází průjezd myší dírou, který způsobuje první nutnost nástupu, díky kterému vše všichni ustáváme a můžeme si užívat společnosti prvního balíku. Těsně před Zámýšlí někdo před námi padá, balík brzdí, zmatkuje. Když dorazíme na místo, vidíme Kapra v příkopu! Safra to byl pech. Kolíkáč ještě zjišťuje jak na tom náš raket'ák je, našťěstí hlásí, že vše ok. Tímto zaváháním ztrácíme přímý kontakt s balíkem, který dojíždíme až v nájezdu na první vážný kopec, Zámýšl.

Jedeme opravdu pohodu, překvapuje mě, že tentokrát Kolíkáč nemá snahu balík sjíždět, prima. Ještě se kolem nás mihne Kapr, který balík docvakává s naprostou jistotou. Poprvé vytahuju foťák a zvětňuju odjíždějící balík, bohužel se mi nepodařilo jej zachytit tak aby na fotce byl někdo poznat, hold jsem čekal Kolíkáčovu klasiku, že se budeme snažit balík sjet a to by fotit asi nešlo. Jedeme lehce, můžeme si popovídat, mám dostatek prostoru pro focení, zleva, zprava. Tyto mé manévry vyvolávají docela dost negativních reakcí od tvrdě pracujících borců, tak raději foťák schovávám. Jede se rovnoměrně, daří se nám sjíždět poměrně dost lidí, včetně Michala Skopečka nebo Martina Černého. Někde ke konci kopce nás snímá přibližně dvě minuty kamera, s Kolíkem děláme vše proto aby záběry byly atraktivní a vešly se na DVD, tak uvidíme.

V dalších kilometrech moc prostoru na focení není, ve sjezdech kde se řítíme osmdesátkou mě to sice napadá, takový záběr přes tachometr, kde je vidět cifra rychlosti by mohl být zajímavý, ale díky nepříliš kvalitní silnici do toho nejdu. Pohybuju se spíše na čele naší skupinky, kolotoč se samozřejmě nedaří, je nás asi třicet a ne všichni vědí o co jde. Náš tým má zastoupení v podobě Olina, Mišutky, Kolíkáče a mě, proto jsem považoval za důležitější kontrolovat tempo závodu než dělat fotky. Kilometry naskakují jedna báseň, nohy jedou nádherně, do jídla a pití se musím nutit, začínám cítit, že dnes bych to mohl v tomto tempu a s touto grupou dojet celé!

V kopcích se skoro až nudím, fakt se hlídám abych netrhal skupinu. Klídek nám naruší nebo spíše zpříjemňuje duo Dudek, Swaczyna. Kluci defektili a teď si sjížděli čelo, ihned se za ně hákujeme a užíváme si jízdu tohoto šumavského Pendolina, vystupujeme si před Hartmanicemi, ty brdky s těmito dvěma na špicí dost bolely. Další kopec Šimanov mi ukázal, že by to na maratony chtělo pastorek aspoň s 27 zuby, ten závěr byl krutý, ještě že mám takovou sílu v rukách J.

Při nájezdu na Javorník se mi vybavuje vzpomínka na ročník 2008, kde jsem si naprosto našrot vystoupil ze skupiny s Kaprem a Kolíkáčem. Dnes je to o něčem jiném, jede se mi dobře a jsme tady čtyři, ale to by nebyla Šumava aby se vše během vteřiny nezměnilo. Ze zadu slyším, že někdo hlásí defekt, nejprve na to nereaguju a šlapu si dál, pak Mišutka říká, že defekt má Kolíkáč, otáčím se a vidím Kolíka skloněného nad svým zadním kolem. Ani neváhám, otáčím to a sjíždím k němu. Mišutka s Olinem nám tímto mizí, hold jeli na výsledek, což je naprosto v pořádku. Kolík mě posílá pryč, ale nevidím důvod proč s ním nezůstat, tak to ignoruju. Kolík jako zručný opravář mě k ruce nepotřeboval, tak abych tam jen tak nestál, pořizuju důkazní foto. Jediné co nám chybí je pořádná pumpa. Jakmile jsme vyslovili, že by se nám hodila, projíždělo kolem nás doprovodné auto borců z KC Brno. Zastavuju ho a ptám se na pumpu. Borec neváhá, vystupuje už i s pumpou a pomáhá Kolíkovi s nafouknutím. Osma barů tam je v mžiku, tohohle chlapa nám seslal sám Král Šumavy.

Hned po nasednutí na kola nás dojíždí asi desetičlenná grupa vedená Pavlisem z KC Brno, jo tento klub nám byl dnes souzený. Jdu na čelo a vlastně až na vrchol tvrdím muziku pro svého lídra. Jediné co nechápu tak je způsob Pavlisovi jízdy, je to takový Mišutkův způsob, chvíli jede dvacet metrů před námi, pak vedle nás a pořád dokola. Vůbec na jeho styl nereaguju a točím tempo, které způsobuje bohužel velkou selekci a na vrcholu jsme jen v pěti. Začínají se mi ozývat záda, nepomáhá protahování, změna rytmu nic. Mám chuť zastavit, záda protáhnout, ale nechce se mi vystupovat, zvláště ne před Zhůřím.

Zhůří znám velmi dobře, nebýt těch zad, jistě bych si ho i užil, ale bolest se mi rozšiřovala po celých zádech a vyrážela až do krční páteře a dělalo mi problémy dívat se rovně před sebe. Kolíkáč viděl, že nejsem ok, tak mě zásoboval svými hláškami typu: „Jedu Zhůří s Léňou, který má v zádech zabodnuté dva nože, je to nádhera!“ Apod. Normálně bych nějak reagoval, ale nešlo to. Musel jsem často ze sedla abych zádům ulevil a docela to pomáhalo. Za Svojší nás čekal doprovodný Kaprův tým, který mi předpisově předal plný bidon, ta souhra byla dokonalá. Jen příště musím lépe vybrat místo předání, protože nás ještě čekalo pět kilometrů do kopce a to je znát každá zátěž. Po této předávce se mi nějak ulevilo a mohl jsem zase šlapat bez bolesti. Nepočítám-li na gumě jezdícího Pavlise dojel jsem si zase na špicí naší grupy a hlídal snesitelné tempo. Postupně jsme sjížděli borce z Mišutkova balíku, zachytil se jen Černý z KC Brno, bohužel ten jel také Mišutkovým způsobem, tak to jen potěšilo Kolíkáče. Nabrali jsme také trpícího Prchala z SP kola. Suma sumárum na vrcholu Javorníku nám hlásili ztrátu na Mišutkovu grupu deset minut a na Zhůří to byly už jen dvě minuty.

Jistě bychom Mišutkovu skupinu sjeli ještě před Zdíkovem, borci na to měli, ale bohužel když jsme začali točit, tak vždy vše zabrzdil Pavlis. Jakmile se dostal na špic bylo jasné, že je konec s kolotočem, prostě tam byl třeba pět kilometrů a ne a ne odstřídat, když jsem jej objel abych ho vystřídal tak jsem ho za chvíli měl zase vedle sebe nebo mírně před sebou. Několikrát nám opět poodjel, byla to škoda, ty jeho síly kdyby byly využity efektivně pro celou skupinu, sám by si pomohl a jako celek bychom letěli. Ono, ale celkově mít ve skupince

Pavlise s Martinem je tragédie pro skupinu. Ti dva jsou sice z jednoho týmu, ale jedou stále proti sobě a to dost znemožňuje pravidelné tempo skupiny. Nedá se nic dělat, jen mě to mrzelo, protože oba jsou výborní.

Blížil se obávaný bufet ve sjezdu ze Zhůří, z naší pětičlenné skupiny jsme zastavili všichni až na duo z Brna kteří měli svá doprovodná vozidla, nabral jsem si místo hromady jídla jen kelímek s pitím a šáteček. Na víc nebyl čas, protože Kolíkáč se dal do stíhání Brňanů. Rozjel takové tempo, že jsem nemohl ano kousat šáteček, který jsem měl celý zaražený v puse, jel jsem hranu, ale i tak jsem Kolíkáče nemohl sjet, naštěstí na mě počkal a pak to zase roztočil, v háku to bylo lepší, ale bolestivé. V tom nejlepším nás přibrzdil blbeček v autě, který nás předjel a padesát metrů před námi začal odbočovat vpravo! Kdyby odbočil hned tak by nás to možná neovlivnilo, ale on zatáčel rychlostí 2km/h! Prostě hovado. Měl jsem co dělat to ubrzdit, když jsme jej pořádně prokleli začala stíhačka na novo. Časem si nás dojel ještě Prchal, začali jsme Kolíkáče střídat a díky tomu se nám začali Brňáci přibližovat i s celou svou doprovodnou kolonou. Poslední stovky metrů na docvaknutí jsem si po výborném Kolíkáčově rozjetí vzal na svá bedra, nejzajímavější bylo proplétání mezi auty ve vytvořené koloně za Brňáky a dalšími třemi borci.

Podarilo se docvaknout hned na začátku sjezdu, kde jsem si odfrkl, ale začínal jsem cítit pravé stehno, hm tak snad se nepojede, ale samozřejmě se jelo. Kopec na nejvyšší bod tratě pěkně bolel. Hned na začátku nám klasicky poodjel Pavlis, Černý se vydal za ním s Kolíkem na zadní galusce, přeci tam nezůstanu sám, tak jsem dřel za nimi. Jsme na 130km a začíná se opakovat scénář posledních maratónů, které jsem s Kolíkáčem objel. Kolík se akorát rozjel, jeho turbo funguje výborně, do toho oranžové přízraky má před sebou a já trpím za ním. Tentokrát jsem věděl, jestli se to bude opakovat i v dalším kopci končím, nemíním to protrpět jako minulý rok.

Přichází Zdíkov, tempo je tak na hranici, házím kašpara a začínám regenerovat. Pro svého lídra jsem už měl odpracováno, teď si začnu užívat sám. Vše ukončuje především náš krátký rozhovor, kde se Kolíka ptám jestli toto je kopec na Špičák a on se jen zasměje a začne mi jmenovat minimálně pět kopců, které nás ještě čekají. Jen si kvedlám nohama, cpu do sebe banány z kapes, gel, magnesium, vše zapíjím skoro celým bidonem.

Před Kvildou mě dojíždí dva borci, které jsme vytratil na Zhůří. Díky jejich pomoci se dávám do kupy. Ve výjezdu z Kvildy kde se kopec topoří si nechávám odjet i svou záchrannou dvojici. Když si už opět začnu užívat samoty a vyjížděkového tempa dojíždí mě skupina dvanácti mladíků z dvoustovky, byla by škoda nevyužít tohoto vláčku. Díky tomuto rozhodnutí, po chvíli dojíždíme i mé dva kolegy. Mladíci, kteří jsou oblečení v dresech ProTour týmů jako Astana, Kaťuša apod., krásně spolupracují, tahouny mají tři stále, zbytek se jen protáčí, ale pěkně to sviští. Vytočil mě nějaký hejsek z HSK, který se strašně divil, že nestřídám a jen se vezu, až mu bude aspoň osmnáct tak snad pochopí ten rozdíl mezi 260 a 200km na Králi. Mladíci nás opouští při rozdělení tratí. Už mám hlad, tak netrpělivě vyhlížím bufet na Srní.

Na bufetu si užívám už dlouho nezažité chvíle. V klidu pokládám kolo na zem, vybírám si co si dám, co si vyberu tak si vychutnávám, šátečky byly tak výborné, že sním tři tvarohové a dva jahodové, do toho tři rohlíky se sýrem, vše zapíjím dvěma ionťáky. Ještě stihnu chudáka paní z bufetu, zprdnout za ty malé půlky banánů, ale je zlatá a přináší mi 3/4 banány. Ještě jsi v klidu dojdu s pískem, stihnu si popovídat s Michalem Skopečkem, který musel kvůli

problémům s kyčlí vzdát, provedu základní strečinkové cviky na záda a harmstringy. V tomto mém užívání si bufetu, přijíždí první dvě ženy závodu Lenka Sýkorová a Hanka Doležalová v takové miniskupince. Zastavují na chvíli a rází to dál, jedu za nimi, ještě si naberu dva tvarohové šátečky do kapes.

O holky se starají dva borci, jeden v dresu České spořitelny a pak takový vytáhlí borec v červeném. Ze začátku se jen vezu abych zjistil jakým způsobem se tady jede. Styl i tempo je mi sympatické, tak se do střídání těch dvou borců také zapojuju. Holky jedou úžasně, blíž mám samozřejmě k Hance, s kterou se i velmi dobře povídá, Lenka moc nemluví nebo smíš nemluví vůbec, podařilo se mi z ní dostat aspoň úsměv při mém fópa se značkou, která označuje, Pozor dobytek! Spíš než fópa, to byl trapas, nějak jsem si neuvědomil, že to co říkám může být vysvětleno taky nevhodně. Prostě jsem tu značku okomentoval: „Musíme dávat bacha, jsou tady krávy...“ Kolega aby mi z toho trochu pomohl, dodal: „Že i pár volů“. Holkám jsem se dlouho omlouval a snad to i vysvětlil.

Hanka jela výborně v kopcích, kde mi připadalo, že Lenka trochu trpí za to Lenka ožívala ve sjezdech, kde se pohybovala jako japonské kamikadze alá Samuel Sanchez. Z pohody nás vyrušili prášilské kostky, které mě vydrčaly i přes všechny výhody mého Roubaix rámu, snažil jsem se držel rychlost nad 40km/h abych je přelétl, teď vím, že to chce jet aspoň 50km/h. Po kostkách nás dojíždí tak desetičlenná grupa, z které mě zdraví Míra Zbuzků, poznávám Tomáše Bartoše z HICu a Astrala. Kluci byli rozjetí, rád je pouštím na špic a začínám se jen vézt.

Sjezd do Železné rudy je reklama na cyklistiku, nic mi nechybí, síly přibývají, na blížící se Špičák se těším. V nájezdu na kopec nám začíná mrholit a v posledních serpentýnách už regulérně leje. V brýlích začínám špatně vidět, tak si je na vrcholu sundávám a tím absolvuju první závodní kilometry na kole, v dešti bez brýlí v životě. Sice vidím, ale ta špína, voda, sůl co mi stříká přímo do očí není taky nic příjemného. Do toho ještě hustý, drobný déšť, který nepříjemně štípe. Ve sjezdu za mnou přijíždí Astral, že v naší grupě má své soupeře z kategorie, a že bychom mohli něco vymyslet, protože mu jde o třetí flek. Rád přijímám, bude zábava. Ve sjezdu jede na první figuře Sýkorka, to že prší to asi moc nevnímá, za každou serpentýnou nám mírně poodjíždí, za ní se vydává Míra Zbuzků, který mi v kopci na Špičák hlásil jak je hotovej, jedu za ním abych minimalizoval počet nečistot, které mi lítají přímo do očí. A jak tak jedeme tak na konci sjezdu vidím, že je nás nějak málo, ještě kontroluju jestli je tady Astral, nevidím ho, ale neprohlížel jsme všechny tak doufám, že jo. Jdu na špici a docela jedu, chvíli jsem i poodjetý něco ve smyslu Mišutky, ale poslušně zvolňuju a nechávám se dojet abych táhnul aspoň grupu a mé úsilí bylo k něčemu.

Jelo se mi výborně, v nohách přes 200km a nohy fungovaly jako na startu, proto jsem většinu času na špici, přemýšlím i o úniku. Přichází předposlední kopec dne, Blata. Jsem v domnění, že to je kopec poslední, tak docela tlačím na pilu a tím odpojuju několik korálek, dělá mi radost Míra, kterého mám stále po boku respektive za zadním kolem. Po Blatech přichází sjezd, kde zase tvrdí muziku Sýkorka, ikdyž jedu přes 80km/h tak mi ujíždí. Sjedeme se zase až před posledním kopcem do Březí, kde definitivně vidím, že tady není Astral a ani Hanka. Musím říct, že sklon kopce do Březí mě dost zaskočil, nohy se mi úplně zasekly, chyběl mi převod abych je roztočil, ožil jsem jen když procenta sklonu zmírnila, nejhorší byl pro mě snad nájezd na hlavní, kde ten sklon byl vražedný a ikdyž to nebylo víc než padesát metrů, totálně mě to utavilo.

Na hlavní jsme to už valili stále přes 40km/h, byl jsem rád, že visím, své špice jsem si protrpěl, jen jsem zíral jak krásně jel Míra, rovnocenně tahala také Sýkorka. Předjížděli jsme závodníky z krátkých tras jako by šli pěšky. Byl jsem už tak promrzlý, že mi nešlo přehazovat, proto jsem musel v těch vlnkách tahat převody, které bolely, o brzdách ani nemluvě, prostě nebrzdili, ještě že kruhák v Klatovech hlídali výborní regulovčící, protože když jsem do něj najížděl nešlo mi zabrzdit, jen jsem do ní vjel, být tam auto bylo by zle.

Díky těžkému převodu, který jsem musel poslední kilometry tahat, jsem byl tak ztuhlý, že do nějakého sprintu jsem vůbec neměl chuť jít. Před cílovou rovinkou ještě gratuluju Sýkorce k získání titulu Královny Šumavy a pak už jen dojíždím do cíle, naprosto promrzlý, ale spokojený.

Celkově jsem velmi rád, jak vše proběhlo. Čas 9:02hod na 258km není pro mě tak důležitý, důležité bylo to, že jsem si posledních 50km výborně zazávodil, což bych si určitě neužil kdybych si nevystoupil od Kolíkače, ten kluk je někde jinde. Páteční i sobotní tiskovky proběhly jak měly, sešlo se nás dost, škoda nepřítomnosti naší slovenské větve, vyhlášení výsledků mělo dva zlaté hřeby Ivču s Kaprem, zase to byl nezapomenutelný zážit

Lenka – Ledový a krutý

Na můj letos 4. cyklomaraton jsem se dopředu hodně těšila, přes 250km, nové tratě – klasika – Chlístov, Malonice, Zámýšl, Hartmanice, Javorník, Kvilda, Kvilda II, Srní, Prášily, Špičák.

Tentokrát jsem se rozhodla, že nepojedu s Áčkem Vinohradských Šlapek, ale zkusím jet na rychlejší čas, nejlépe průměr kolem 25 km/h. Předpověď počasí nejprve hlásila horko, ale později meteorologové upřesňovali, že by spíš měla přecházet studená fronta a postupně se ochlazovat. Teploty ale stále měly být kolem 20 stupňů.

Na startu v půl sedmé se nás na dlouhou trať sešlo přes 200 závodníků. Rozjíždím se docela svižně, první vlna je samozřejmě pryč, ale i tak jedu v docela početné skupince závodníků.

První kopce ani v nohách necítím, Malonice, Zámýšl se mi jedou dobře, v Hartmanicích jsme za chvíli, ani nevím jak. Za Sušicí je první občerstvovačka, bohužel skoro všichni ze skupiny zde pobývají delší dobu, tak vyrazím dál sama. Ze Šimanova mě bolí ani ne tak nohy jako ruce a pak už výjezd na Javorník. Nahoře už začíná trochu mžít, ale stále je něco kolem dvaceti stupňů, a silnice zatím suché.

Do Kašperských Hor nakonec jedu v malé skupince, ale po sjezdu a následném stoupání na Horskou Kvildu se už roztrháme a po zbytek závodu jedu většinou sama. Za Svojší mě dojíždí čelo dvoustovky, která startovala o hodinu za námi, zatím ale jedu na průměr 25-26.

Stoupání na Kvildu je dlouhé, jede se mi ještě docela slušně, pak ale přichází úsek, který moc neznám. Sjezd z Churáňova a dále přes Zdíkov stoupání na Borovou Ladu a Kvildu. Dostávám krizi, snažím se jí zažehnat tyčinkami, gely. Tak po 15-20 kilometrech je mi už líp, ale čas běží moc rychle. Stále to ale vypadá na čas kolem 10h 30 minut, bohužel se stále ochlazuje. Na Kvildě bylo asi 12 stupňů, kombinace krátké kalhoty / krátký dres + návleky na ruce není ideální, ale zatím to stačí, je chladno, ale zima mi zatím není.

Za Prášily začíná drobně pršet a za Skelnou už je to ledový slejvák. Ruce, nohy tuhnou, hlavně ve sjezdu do Železné Rudy. Začíná boj o přežití, o to nějak se dostat do cíle a neumrznout :-). O čase už nepřemýšlím. Na Špičák se nemůžu pořádně rozhýbat, všechny svaly ztuhlé. V následujícím sjezdu přes Hojsovu Stráž zmrznu ještě víc, ještě ale můžu trochu řídit i brzdit. Trochu pomůže teplý čaj na poslední občerstvovače, ale jen na pár

kilometrů. Pak přes Strážov a poslední kopec se dostávám nějak na hlavní a pak už „jen“ 15ti kilometrový sjezd do Klatov. Jindy bych se na tuhle část těšila, ale tentokrát bych radši přivítala dojezd do kopce. Naštěstí už neprší a tak nakonec dojždím do cíle v čase 10:58.

Pro příště další poučení o počasí.

Závod měl asi bez kilometru 260km, převýšení přes 4300m, 5. místo v kategorii. Nakonec jsem spokojená, že jsem závod dokončila, dost lidí bylo ještě za mnou.

A hlavně to stačilo na celkově 3. místo v maratonské sérii 53x11 :-)

Z pohledu Tomáše:

Maraton jel také Tomáš, zvolil opět královskou etapu 250 km. Po startu se držel v první části balíku, po stoupání u Malonic raději zvolnil tempo, neboť čelo závodníků jelo o poznání svižněji a nechtěl se zbytečně odrovnat hned na začátku maratonu. Nechal se dojet skupinou o 8 lidech, která jela rozumné tempo a s kterou absolvoval všechna stoupání na trase. Také on se musel vypořádat s deštěm a výrazným ochlazováním. Snad vinou ztuhlosti těla po sjezdu ze Špičáku a hladáku s touto skupinou do cíle společně nedojel a posledních 12 kilometrů po doplnění energie tyčinkou dojžděl sám. Přesto zajel v 9:18 hod a v kategorii do 50 let obsadil 17 místo. Za ty roky, co maraton jezdí, hodnotí jeho náročnost jako největší, ale i nejhezčí.

Mišutka – Královské završení jednoho velkého snu

Na Krále Šumavy jsem začal myslet ihned poté, co jsem se probral z klinické smrti na Krušnotonu. Myslel jsem na něj tak moc, že se mi o něm i zdálo. Po jednom docela hrůzostrašném snu přemlouvám otce ať mi dělá doprovod a do kufru dá i celé rezervní kolo.

V pátek kolem třetí vyzvedávám Lemonda a výlet začíná. Po prezentaci do Beránka ubytovat. Stále stejná zahulená putyka a poté co jsem viděl místního kuchaře, který se s hygienou moc nekamarádí jdeme s Lemondem radši večeřet do jedné restaurace poblíž náměstí. Na pokoji s Lemondem a Kolíkáčem můžeme trsat při šlágrech našeho mládí až do tří do rána, ale nějak nemáme náladu.

Sobota 5:15 budík natažen zbytečně, nespal jsem. Radost mi alespoň dělá, že nemám problém s primární ani sekundární potřebou. Není kam spěchat máme první vlnu.

Start, mám zařazeno 52x11 a letím směr kruhák, před ním jsem na celkové bedně ale následné tsunami mě posílá do propadliště ději:DD. Rozhlédnu se a vidím kolem sebe Kolíkáče, Olina a Léňu. Při jedné odbočce v pravo záhlédnu na čele Diabla. Tak on to myslel vážně, když mi večer na tiskovce vyhrožoval, že mě vyštípe z desítky celkového pořadí. Za Tržkem se jede docela v klidu, který naruší jen pád Kapra, který ovšem hned hlásí, že je OK. Stoupání na Maloničák peloton trhá. Posouvám se sice vpřed, ale na čelo nemám. Předjíždím dost borců včetně jednoho sexy zadečku Lenky Sýkorové, která už má tradičně stehna pěkně nafoukaný. No nebylo by špatné ji konečně porazit. Formuje se nová grupa, kde je i Kolíkáč, Olin Léňa. Zamyšl v pohodě přelítnem a po svižném úseku přes Sušici jsme před bonbonkem dnešního závodu - Šimánov. Slyšel jsem o něm dost legend, tak jsem se na něj poctivě připravoval. Na černolické časovce jsem zkusil převod 52x11 a jdu do toho znovu. Bohůžel, asi jsem špatně trénoval a musím hodně rychle zjistit, jak se přehazuje na malou. Zde si uvědomuji, jak důležité bylo jet na Strejdovu kazetu s 29 na Krušnotonu. Jedu 39x25 a mám pocit, že tu roztavím kliky i střed. Naštěstí je to krátký a můžeme pokračovat k Javorníku. Zde pod kopcem Kolíkáč hlásí defekt. Chvilí váhám jestli zastavit, ale když vidím, že zastavuje Léňa, tak s Olinem odjíždíme. Věřím, že nás dojedou, protože to jsou borci a já se cítím už docela

špatně. Javorník se mi jede nejhůře, zde se náš balík se redukuje na balíček o šesti kouskách. Další kopec na Zhůří se jede už lépe, ale postrádám v bidonech jakoukoliv tekutinu. Doufám, že otec nebude stát na vrcholu ale už ve Svojší. Po sedmy kilometrech už ze zoufalství беру do ruky telefon a volám, kde je. Na vrcholu, odpovídá. Do pr.... No nic ohlednu se za sebe a zjišťuji, že jsem během hovoru poodjel čtyřem a velmi rychle sjíždím i Olina. Trošku nechápu ceduly, která značí vrchařskou premii 1 km, když se silnice narovnal a v pohodě tahám velkou. Konečně plné bidony, беру rovnou dva. Olin staví na bufetu, tak zvolním a čekám. Zbylé čtyři nevidím. Do Zdíkova mám docela krizi, chce se mi spát a nebýt Olina, který mě svýma hláškama drží ve střehu, tak jsem fakt usnul. Po přejetí koberce je čtyřka zpět. No Kolíkáč s Léňou tu ještě nejsou. Docela se pravidelně střídáme, ale mě to nějak neutíká. Stále chybí 90 km do cíle. Před Modravou se kolem nás prožene čtyčka z dvoustovky a pak dlouho nikdo. Až na Kvildě další čtyři a jeden z KC Brno hlásí, že Kolíkáč je asi minutu za námi. Super tam bude i Léňa a jen doufám, že na zádech nepřivezou i Lenku Sýkorovou. Před Kvildou jsem natankoval plný bidon, tak na bufetu v Srní nastavím a zvolna pokračuji. No a po několika kilometrech se ozve. Nááázdar bejci Kolíkáč je tu, zrovna když polykám horalku. Stále ovšem nevidím Léňu. Nakonec Kolíkáč oznamuje, že nechal Léňu prošitého někde ve Zdíkově. Škoda, ale máme tu dva borece z KC Brno a jeden z nich slušně tahá. Blížíme se k dalšímu významnému bodu na trati - Prašilské kostky. Po nějakých kostech už jedu, ale není to nic hrozného a za obcí pohoda, takže se domnívám, že už je mám za sebou. No to bylo keců. Hákuji dvojiku z Brna, jedu kolem 45 km/h, když v tom. Bůůům. Ty wole, co to je skoro jsem padnul na hubu. Zbytek grupy mi ujíždí nejsem schopen na tomto povrchu reagovat. Naštěstí po tomto šílenství je brdek a grupu zase docvaknu. Kontroluji kolo a už letíme do Železné Rudy. Stoupání na Špičák mi z této strany přijde lehčí, na vrcholu otec, беру čokoládu a začíná peklo. Sjezd dolů ve slejváku a zimě. Když jsme konečně na rovině, je docela problém prochládnutá kolena zase rozhejbat. Následuje brdek do Blaty a zase sjezd. V obci Opálka se těsně vyhnu protijedoucímu autu. Loktem trefuji jeho zpětné zrcátko. Už ani nevím jestli se klepu zimou nebo stresem. Poslední brdek, jsem mrtvý muž. Za vesnicí se to opět zvedne, zakleju. Naštěstí je to krátky a po ostré levé vidím kužely, koberec a hlavně silnici E53, což je hlavní tah na Klatovy. Na posledních cca 30 metrech zaberu a řvu jak hladový lev. Zrovna jede grupa ze 165. Jeden borec mě hecuje, že je háknem. Jsem v euforii, takže nemám problém. Po chvilce je máme, řadím se na konce balíku a regeneruji. Otočím se jestli tu někde je Kolíkáč s Olinem, ovšem přes doprovodné auta nikoho nevidím. Poprvé si říkám, že to asi i dnes dokážu. Hlavou mi letí největší krize ze všech maratonu. Rychle se ovšem vracím do reality. Říkám si hovado, ještě nemáš vyhráno, ale pojď si těch posledních několik kiláku užít. Posouvám se dopředu, stačím pozdravit Frantu Kozla a už jsem na špici a roztáčím slušné tempo. Jsem na špici asi dva kiláky, pak zvolním. A už jsme v Klatovech. Nejdříve doleva, pak zase doprava. Odjíždíme ve třech. Jeden z KC Brno a druhý z nějakého Rotoru. Ten to hecuje. Ví, že budou ještě dva kruháky a nemám zájem se na nich smotat, tak hranu nejedu. Následuje odbočka vlevo a pak vpravo a je tu cílová rovinka. Brňák si vystupuje, ten druhý chce jít do spurtu. Tak mu udělám radost a jdu do toho s ním. Borec je prestižák a vůbec nečumí před sebe, kde v jeho stopě se plazí jeden borec z krátké. Radši zpomalím a uhnu, než abych se 20 metrů před cílem smotal. Je tu nádherné zapípání. Zastavuji na pravé straně, pokládám hlavu na řídítko a stále si opakuji " já jsem to dokázal" mám všech 7 maratonu v sezoně. Beru z bufetu jonťák a štípu se do tváře, stále nevěřím.

Holčina z bufetu jen nevěřicně kouká. Je tu Kolíkáč s Olinem. Kolík jede rovnou na hotel, já vrátit čip. Ten mi z nohy musí sundat jedna holka z prezentace, protože se tak klepu, že to nezvládám. Vyděšená na mě zírá a ptá se jestli chci zavolat doktora. Né to bude dobrý. Do jídelny nejdu a jedu na hotel. Chci se vyřvat, ale taky nechci vypadat za blázna. Stojím na červené před Družbou a už to nevydržím. JÁ JSEM TO DOKÁZAL!!!!

Slavnostní vyhlášení je vyšperkované zlatem Ivčy a 5 flekem Kaprem. Gratulace velká. Uznání zaslouží ovšem všichni. Speciálně gratuluji čtyřce: Strejda, Laco, Diablo a Kolíkáč, za zvládnutí celé maratonské serie

Mirek – Desátý silniční Král

Po desáté na startu Krále (1x 160km, 9x 250km) Už po startu na hlavní silnici na Sušici se docela jede a stojí mně dost sil dostat se až úplně dopředu. Na odbočce na Chlístov se vlevo dělá místo a já tak mám možnost dostat se úplně na čelo a „tvořit závod“ Jak tak tedy chvíli blbneme ještě s Diablem za policejním autem a tvoříme ten závod, tak koukám na tepák a tam 181, bohužel akorát začíná stoupání na Chlístov. Jsem vpravo, fouká zprava, není se kam schovat a tak couvám balíkem dozadu. A jak tak couvám a couvám, tak nejednou koukám, že už balíkem necouvám a jedu sám. Tak to mně před závodem nenapadalo ani v nejhorsších scénářích. Čekal jsem všechno, defekt, pád, ale že se budu pakovat už tady, tak to ani omylem.

Dojíždí mně pár lidí, sjezd do Chlístova, tam balík 200m před námi a začíná další kopec na Tržek. Skupině odjíždím, občas někoho předjedu, ale nahoře jsem opět sám. Za myší dírou se tedy nechávám dojet skupinou za mnou a vezu se pod Velhartičák. V kopci zase odjíždím, nahoře ještě vidím balík a Kolíkáče na chvostu, sjezd kolem Velhartic solo, nikoho nevidím před sebou ani za sebou, to jsem tu nikdy nezažil. Na Zámýšl pak opět pár lidí předjíždím, sjezd zase sám a až pod kopcem mně dojíždí dvojice, zapojuju se do střídání a dojíždíme ještě jednoho. Na Hartmanice tedy točíme ve čtyřech, za Sušicí ale už pouze tři. Dlouho nás v úseku k Šimanovu točí kamera, tak se předvádíme a docela i v háku za autem Film Pro jedeme. Pak už je tu Šimanov. Stojka slušná, ale mně už nepřekvapí, nejedu tu prvně. Nahoře už jsme ale jenom dva s Honzou Smahou, třetí do party si údajně ustal na tom štěrku ve vesnici

Další „brdek“ byl Javorník. Krásný hákový kopec, ve skupině to tu musí letět, ale bohužel to celé táhnu sám. Sjedeme dolů, pořád sami dva, jsem v depresi, čekám, že za mnou je to roztrhané na cucky a už nás nikdo nedojede ani my nikoho a budem to muset jet ve dvou až do cíle. Proto mně hodně překvapuje, že se za námi v dále objevuje snad 25 členná grupa. Takže svěšujeme nohy, svačíme, šetříme síly a čekáme. Moc jsem si ale neodpočal a je tu Zhůří. 550m výškových nahoru. Tempa se ujímá skvěle jedoucí Tomáš Bartoš, jedu s ním, skupina se trhá a nahoře jsme jenom čtyři a tak dojíždíme na bufet na Horskou Kvildu. Ještě čekáme na pár lidí a jedeme ve zredukované setavě dál. Občas někdo odpadá a někoho dojíždíme, jede se vcelku slušné tempo a přes Kvildu, Modravu až na Srní se ani nic neděje. Na moment zastávka na bufetu a pokračujeme.

Kostky za Prášilama zdolávám bez větších problémů, jedu to po krajnici v písečku, když tam zrovne je, je to tak lepší. Pak dojíždíme Lenku Sýkorovou, Hanku Doležalovou, Léňu a ještě jednoho a za počínajícího deště sjíždíme do Železné Rudy. V následném kopci na Špičák už toho ale začínám mít dost, leje už slušně a držet se skupiny už hodně bolí. Přežil jsem a jdeme

do adrenalinového zážitku, do sjezdu k Nýrsku. Vepředu jede Lenka Sýkorová, leje pořádně a jí je to jedno, valí to z toho kopce neskutečně. Dole se s pár lidma zase sjíždíme, ale možná polovina skupiny včetně Hanky zůstala ve sjezdu za námi. Poslední bufet míváme bez zastavení, je zima a to už bych se asi nerozjel. Předposlední kopec na Blata už je hodně na morál, hned dole chytám křeč do stehna, naštěstí jsem to rozhýbal, tempo jede parádně Léňa a já trpím. Ale uvisel jsem.

Zase sjezd dolů v lijáku, zase vepředu exceluje Lenka, před jednou zatáčkou zbytečně moc přibrzdžuju a pod kopcem mám ztrátu ještě s jedním asi 10s na skupinu. Ta ale letí, bohužel zásluhou Léni, ten se hlavně stará o tempo, v tu chvíli ho nenávidím a v duchu mu dávám nepěkná jména, ve Strážově už na chvíli rezignuju, ale po dvou kilometrech se ještě s kolegou zpátky přisáváme zpět, bohužel zrovna na začátku posledního kopce. Opět chytám křeč do stehna, ale jízdou ve stoje ji zaháním a modlím se, abych uvisel, odpadnout tady, to by hodně mrzelo. Vydržel jsem se štěstím a tak v sedmi lidech se točíme a letíme do Klatov. Furt leje, silnice plná vody, jet v těsném háku je fakt zážitek. 17km to trvalo, ale jsme v Klatovech. Na spurta už nemám, jsem mrtvej a rád, že projíždím cílem.

Drama ovšem nekončí. Jak slezu z kola, začínám se nekontrolovatelně třást zimou. To jsem nezažil, nemůžu ani jít, nasedám na kolo, 200m se ještě dopravuju k autu, klíče sice mám, ale suché oblečení ne. Jsme blbci, nic jsme si nevzali s tím, že to v cyklistickém dojedeme do kempu a až tam se vysprchujeme a převlíkneme. Takže беру deku co dáváme mezi kola, je od šmíru, ale to je mi úplně jedno. 15 minut stojím venku třesoucí se pod dekou neschopen rozebrat kolo a dát ho do auta, pak lezu do auta i já a další asi hodinu musím čekat na kluky. Zážitek, není ani síla dojít si do stánku pro čaj a klobásu. Kluci naštěstí dojíždí v čase 10:22, pak okamžitě do kempu, tam sprcha, káva, bábovka a hned bylo na světě krásně. Zpátky do Klatov vrátit čipy, sníst gulášek a do kulturáku probrat Krále s ostatníma a popít trochu chmelového moku. Vše se v dobré obrátilo. Ikdyž jsem v závěru závodu asi pětkrát končil kariéru, tak se do Klatov za rok určitě vrátíme.

Co výsledek? 67. flíček nic moc (před rokem a před dvěma vždy 48.) ale průměr 28,5km/h celkem jde, jediné 2009 jsem jel o kilometr rychleji, to jsem ale vydržel 60km v balíku, ten úvod byl lehčí. Takže asi jsem zajel to, na co v současnosti mám, žádný zázrak ale ani propadák.

Myšák – Výhra nad sebou samým

Na startu se stavím do druhé vlny a čekám na start. Bohužel po startu než ti amatéři přede mnou nacvaklí a trochu se to hnulo, tak je pole nataženo jako had a při průjezdu startovní branou vidím, že čelo balíku je už dole u kulaťáku. Mačkám se jak blázen a sjíždím jednoho odpadlíka za druhým. Bohužel se pole trhá a vytváří se skupinky odpadlíku, které vždy když dojedou a chvíli táhnu zjistím, že nikomu se nechce na špici a jen se vezou, tak se opírám do pedálů a trhám se od nich a stíhám další skupinku. Tak to pokračovalo asi na 18 km, kdy se odpoutávám asi už od čtvrté skupinky a vidím že hlavní pole zmizelo ze zorného pole a přede mnou už nikdo, tak svěšuji nohy a vyždímám jak hadr se nechávám pohltnout první skupinkou, která mě dojela. Přeci jenom je přede mnou ještě přes dvěstětřicet kilometrů. Skupinka moc nejede a tak se vzdávám naděje že bychom mohli ještě někoho sjet. Skupina je celkem vyrovnaná a vydrží pohromadě až pod Šimanov a následný Javorník, ale mírný kopec za Javorníkem se pro mě stává osudným. Ano opět jsem neodolal a

přijal vyzvání k tanci od křečové víly. Zastavuji abych protáhl nohu a skupinka mi navždy mizí. Dalších asi deset kilometrů jedu na samotku, než mě dojela skupinka, kde rozpoznávám Radima Skálu. Bohužel pocit nadšení s této skupinky mi bere výjezd na Horskou Kvildu, kde opětovný zákus pro mě znamená ukončení účasti v této skupince. Přede mnou ještě neuvěřitelná porce kilometrů a já hledám morální sílu pokračovat v závodě. Každou chvíli zastavuji a zbavuji se křečí protahováním nohou. Jestli dojet Železného dědka bylo o tedy morálu, kde mě čekalo s křečí dojet nějakých 40 km, tak vlastně nevím jaká síla mě tady na Králi dokázala přesvědčit abych jel a bojoval dál. Dávám si proto cíl, pokusit se dát to pod deset hodin a přizpůsobím tomu další účinkování v závodě. Točit lehké převody a nesnažit se hákovat skupinky a už vůbec ne s nimi vyjet nějaký kopec. Jakýkoli těžší převod či silnější opření do pedálů znamená opětovný zákus. Naštěstí ta nejtěžší stoupání mám za sebou a tak se daří točit i v následných kopcích krom jednoho, který se ještě zvednul nad dvouciferní procentní hodnotu, že jsem musel jít i chvíli pěšky, abych zabránil zákus. Už mi je jedno za jak dlouho to ujedu, hlavní prioritou je to dojet. Hrozný pocit cítit, že nohy mají sílu na rozdávání, ale jejich potencionál nemohu využít. Tepy mi nepřelítnou hranici 150 a jedu to v tempu jarní objemovky. Prakticky od Zdíkova, nějakých 130 km jedu na samotku. Sem tam se z nějakým korálkem svezu, ale jen krátce. Má to přeci jenom jednu výhodu jet to sám a v klidu. Na každém bufetu se v klidu najím a napiji, protáhnu si křečí stažené svaly a vyčůrám se když se mi zrovna chce. Jinak si toho moc už nepamatuji, jen křeče, zimu a déšť. Do cíle dojíždím zmrzlý, že nedokáží zastavit třesavku, ale kupodivu čerstvý. Trať byla bezchybně značená, že ani jednou jsem nemusel pochybovat, že jedu špatně. Byly i čipové průjezdny kontroly, což zabránilo podvodníkům se zkracováním tratě a za to jsem rád, protože jsem vyslechl pár lidí co s tímto úmyslem nastupovali na trať.

Shrnutí: Startovat z druhé vlny je draka.

Beru to jako velikou výhru nad sebou samým, že jsem to dojel.

Nakonec to vyšlo a dal jsem to pod deset hodin

Kdybych na bufetech netrávil kolem 5-6 minut mohl být čas tak o čtvrt hodky lepší a příští rok bych byl v první vlně. O 4 místa mi to uteklo.

Strejda – Vykon, za který se klidně mohu stydet

Tyden před Kralem si s Ivou davame společny trenink na trati Brdskeho svihu. Citim se byt silny jako bizon, na Krale se vyslovene tesim.

Ani nevím, proč, ale ke konci týdne mne to nějak vyprcha, a ani nevím, zda se mi tam vůbec chce. Ale snažím si to nepřipouštět.

Při večerní tiskovce mi Laco vycita, že na Králi mu po startu vzdycky ujedou. Slibuji naprávu.

Ve skupine A jsme na startu ve trech, s Lacem a Kamionem. Vyborne. Před Kamionem se citim trosku provinile, pač letos jsme ho dvakrát ztratili (na Rampovi a na Beskydu), a tak doufam, že ted to dopadne dobře. Po startu jedeme opravdu pianko, nikam se nezeneme, za první hodinu prumer jen 22. A nabirame Pedra. Startoval sice z první vlny, ale pak na nas pockal. A dal uz jedeme jako nerozlučná čtyrka. Predjizdime Fousace, který se chystal jet kratkou letos. Zrejme se rozhodl před startem trosku rozjet .

Jedeme naprosto jako stroj. Zadne emoce, zadne kecy, jen soustredene slapani. Nabaluje se na nas docela velky balik, ale ty skoro všechny nam odpadnou na Zhuri. Poslední hned po druhem bufetu. Mne se taky nejede nějak dobře. Zacina na mne lezt zima a nejaka podivna

ztrata motivace a chuti slapat. Beru vestu, na zimu to pomuze. Ale co z tou motivaci? V dlouhem stoupani před sebou máme jako na dlani Fenixe. Zřejmě zvolnila a čeká na nás. Ale já tu skupinu brzdím, a tahle hra na sjetí trvá nekonečně dlouho. Po spojení tras kolem nás nějakou neuvěřitelnou rychlostí proletí Lemond. Když to my už spíše plážíme. Zima, tma, občas mrholí. Laco a Pedro na mě nějak netlačí, vždy se dokonale přizpůsobí mému snecimu tempu, ale nějak mi to na morálu nepřidává. Tesně před Srni dojíždíme Lemonda. Holt hra na hrdinství se občas nevyplácí. Hned po třetím bufetu začíná poprchávat a pak regulérně lejt. Tady dostávám konečně supr nápad: Odpojim se, a ze Skelne to strhnu rovnou do Klatov. Říkám klukům, že je to dobrý, ať jedou, dal už to zvladnu sám. Odpověď: drž už konečně hubu a slapej jak jen můžeš. To se rekne... když to já nemuzu vůbec nijak.

Po Prasilských kostkách nám odjíždějí Kamion a Fenix. Dal už je to není trápení, dal už je to cíle utrpení. Celý se klepu, zuby mi vycvakávají „Tanec s šavlemi“ Arama Chačaturjana. Rovinky se mi nejdou, sjezdy jsou úplně tragedie, ve stoupaní se mi konečně daří jet i pod 7 km/hod, což jsem vždy považoval na silničním kole za nemožné. Jediná věc, co mi jde – čaj na posledním bufetu. Kelimek, další... Ale Laco mi splácí starý dluh a rve na mě, ať už jedeme. Kopeček, další a už vidíme najezd na hlavní, po které se ženou závodníci z krátké. Sakra, já snad ten brdek nevyjedu... Ten dojezd po hlavní znám, vždy jsme to tady mastili přes 40. Teď ani 30 nedokážu, tečky mám hluboko pod 110 a vlastně už jediné dva pohyby, které zvládám, jsou třes a cvakot zubu.

Zvládní... V cíli nejsem ani vyšťavený, ale nohy bolí prísérně. Asi budu muset zapracovat na jízdě v chladu a dešti.

Na vyhlášení... Jsou tu tři věci, co mi udělali opravdovou radost:

1. Ivča dojela pro zlato.
2. Fousac a Kolbaba dojeli v limitu.
3. Ivča udělala Lemonda . Třeba tohle pro něj konečně bude poučení, že silniční cyklistika je spis o spolupráci, než o krátkých efektních nastupech.